

A romantic couple is shown in a close embrace, about to kiss. The man, on the left, has dark, wavy hair and is shirtless. The woman, on the right, has long, dark, wavy hair and is wearing a white, short-sleeved top with a ruffled neckline. Her hands are gently cupping the man's face. The background is a warm, golden-yellow color with a subtle floral pattern.

„Perfecțiune
pe fiecare pagină!“

LISA KLEYPAS

PARIUL PE IUBIRE

SUZANNE ENOCHI

SERIA „MIRESE SCANDALOASE“

Înalta societate londoneză devine animată aflând de reîntoarcerea fermecătoarei văduve Diane Benchley. Oare se va recăsători? Ce va face cu averea rămasă de la soțul ei? Lumea bună este însă șocată când Diane anunță că intenționează să deschidă un exclusivist club de jocuri pentru bărbați la reședința ei din Londra. Însă nimeni nu este mai surprins de această veste decât Oliver Warren, marchizul de Haybury.

Cu patru ani în urmă, Oliver și Diane au petrecut împreună două săptămâni de vis la Viena, însă despărțirea lor a fost departe de a se putea numi amiabilă. Acum, Diane îl amenință că o să dezvăluie lumii unul dintre cele mai păcătoase secrete ale lui dacă nu acceptă să o ajute să își ducă visul la îndeplinire. Mare amator de jocuri de noroc și, totodată, renumit crai, Oliver este cel mai în măsură să o învețe pe Diane șiretlicurile unei astfel de afaceri. Dar să cadă la înțelegere cu Diane ar putea fi pentru el cel mai mare risc pe care și l-a asumat vreodată. De data asta, își va pune la bătaie nimic altceva decât propria inimă... Și ce poate fi mai periculos decât un pariu pe iubire?

„Suzanne Enoch are darul să capteze interesul cititorilor.“

SUN JOURNAL

SUZANNE ENOCH a scris până în prezent 40 de romane, care au intrat pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-3284-5

9 786063 332845

A Beginner's Guide to Rakes
Suzanne Enoch
Copyright © 2011 Suzanne Enoch

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Pariul pe iubire
Suzanne Enoch

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ENOCH, SUZANNE

Pariul pe iubire / Suzanne Enoch;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3284-5

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

SUZANNE ENOCH

Pariul pe iubire

Traducere din limba engleză

Elena Arhire

A stylized, handwritten-style signature or logo consisting of two main parts: a cursive 'A' followed by a series of loops and a final flourish.

LITERA®
2018

capitolul 1

Foarte puține lucruri pe lume îl puteau face pe Oliver Warren, marchizul Haybury, să tresară. De fapt, putea să le numere pe degetele de la o mână. Urletele copiilor mici. Scârțâitul metalului ruginit. Și menționarea *acelui* nume.

Nemișcat, ridică privirea, dând uitării grămada de monede dintre degete.

- Ce-ai spus?

În stânga lui, James Appleton dădu aprobator din cap.

- Am crezut că familia Benchley ar fi putut găsi o modalitate de a păstra conacul, el aparținându-le de atâta vreme. Dar văduva e cea care deschide vechea reședință Adam. Din câte am auzit, tocmai a sosit azi-noapte. Oricum, este pentru prima dată, în mai bine de trei ani, când cineva locuiește acolo.

Oliver parie pe trei de pică, urmărind jocul din priviri, în timp ce crupierul întoarce un patru, un nouă și dama de cupă.

- Hmm, spuse el, crezând că un interes vag era răspunsul așteptat la bârfa aceea în mod special.

- Lady Cameron. A fost plecată pe continent, nu-i așa? Cum o cheamă? Marianne?

- Diane, îl corectă Appleton, observând că tocmai pierduse pariul pus pe un patru de pică. La naiba cu toate! Am auzit că Viena, Amsterdam sau așa ceva. Bănuiesc că și-a dat seama că-i lipsește Londra, acum că au trecut doi ani de la moartea lui Frederick.

- Probabil.

O licărire de păr lung și negru ca pana corbului și doi ochi verzi surprinzători îi trecură lui Oliver prin minte înainte să șteargă imaginea din nou. „La naiba, la naiba,

la naiba!" Aruncă o otheadă bărbatului care stătea în stânga lui.

- Londra chiar trebuie să fie plictisitoare ca naiba, Appleton, spuse el târăgănat, dacă cea mai șocantă bârfă despre care ai aflat este că o văduvă se stabilește în casa răposatului ei soț.

Din celălalt capăt al mesei, Lord Beaumont râse.

- Ai pus punctul pe eșecul sezonului, Haybury. Nici o bârfă bună. Nu cred că am mai avut un scandal din ianuarie, iar asta nici măcar nu se pune, pentru că nu era nimeni în oraș să se bucure de el. Contele își ridică paharul. Să bem în speranța unei distracții pe cinste cât de curând.

Oliver închină paharul. Orice îl împiedica să audă numele afurisit al lui Diane Benchley pe buzele celorlalți pentru următoarele șase săptămâni îi era pe plac.

- Ai terminat cu pariurile pe seara asta, Appleton? continuă el. Am putea să-ți aducem un gherghef dacă tot îți place să dai din gură.

Appleton se făcu roșu ca racul.

- Mi s-a părut pur și simplu interesant, se împotrivi el. Fostul conte de Cameron și soția lui părăsesc Londra chiar înainte să apară debitorii, iar acum ea se întoarce singură, călătorind cu unele dintre cele mai mărețe trăsură pe care și le poate permite cineva... și toate astea în miezul nopții.

- Poate și-a găsit vreun duce prusac, interveni în cele din urmă cel de-al patrulea membru al grupului, Lord Manderlin, Jonathan Sutcliffe. A fost dintotdeauna o frumusețe, din câte îmi amintesc. Îl bătu ușor pe Oliver pe umăr. Tu nu erai la Londra pe vremea aceea, nu-i așa? De fapt, n-ai petrecut ceva timp la Viena?

- Printre altele. Cu o privire piezișă, însoțită de o sprânceană arcuită, îl convinse pe Manderlin să-i elibereze umărul. Appleton, și eu m-am întors într-o trăsură măreață și neagră. A mea. Ai bârfit și despre mine?

În cele din urmă, Appleton zâmbi din nou.

- Da, și încă o fac. Aproape constant.

- Grozav! Îmi dau toată silința să țin gura lumii ocupată.

- Asta-i adevărat! Lord Beaumont făcu un semn, și unul dintre lacheii îmbrăcați în uniforma clubului se apropie să-i umple din nou paharul. Atunci, tu ești de vină pentru acalmia din ultima vreme. Oferă-ne și nouă un scandal pe cinste, Haybury.

Oliver își înclină capul.

- Am să fac tot ce pot. Sau, mai degrabă, tot ce nu pot.

Diane Benchley, Lady Cameron, la Londra. Se gândi că aveau să se intersecteze la vreo serată. La urma urmelor, Mayfair era un loc mic. Chiar mai mic decât Viena. Bău ce mai rămăsese în paharul de whisky și își mai turnă unul.

Poate că fusese luat prin surprindere la auzul numelui ei în seara aceea, dar dacă - atunci când - avea să o vadă față în față, nu el avea să fie cel care să tresară. Nici măcar cu un mușchi. Nici unul. Și cel mai bine era ca ea să își țină închisă gura ei frumușică, altfel el avea să fie obligat să facă ceva neplăcut.

- Pariezi, Haybury? întrebă Manderlin. Sau te apuci și tu de brodat?

Lăsându-și gândurile mai puțin plăcute pentru o analiză ulterioară, Oliver aruncă o privire spre cărțile jucate și parie două lire pe valet. Din experiența lui, valetul câștiga întotdeauna.

- Diane, a venit cineva în vizită.

Diane Benchley, Lady Cameron, ridică privirea din hârtiile împrăștiate pe ceea ce fusese odinioară biroul răposatului ei soț.

- Nu primesc pe nimeni, murmură ea și se întoarse să studieze cifrele, zecimalele și scăderile de pe fiecare pagină. Fără excepții.

- Știu asta, draga mea, răspunse însoțitoarea ei, fără să se miște din tocul ușii. Este Lord Cameron.

Pentru o fracțiune de secundă, un fior rece o străbătu pe Diane. Într-o clipită, fiecare mână strânsă, fiecare

pală de vânt din timpul călătoriei de pe continent, fiecare bătaie puternică a inimii de când plecase din Viena i se opri în gât. Totul era în zadar dacă...

Înjură în șoaptă și încercă să se adune. Frederick Benchley murise. Cu doi ani în urmă. Ea rămăsese la căpătâiul lui până ce își dăduse ultima suflare. Stătuse lângă mormântul lui în vreme ce doi gropari aruncaseră pământul în groapa în care fusese pus sicriul ieftin din lemn de pin.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Jenny, nu face asta, spuse ea cu voce tare, lăsând creionul deoparte și frecându-și fruntea cu degetele încă tremurânde.

Neliniștea se citi pe chipul însoțitoarei, iar Genevieve Martine înaintă valvârtej în cameră.

- Doamne sfinte! Știi că vorbeam despre noul conte, desigur. Nu m-am gândit nici o clipă...

- Nu-ți face griji, Jenny. Oricum, m-ai speriat de moarte. Unde este Anthony Benchley?

- În camera de zi. A întrebat de tine, apoi a cerut un ceai.

Diane se îndepărtă ușor de birou și se ridică.

- Bine. Măcar putem să presupunem că vestea sosirii mele la Londra s-a răspândit iute. Este ceva, cred.

- Da, să considerăm ca este un lucru bun din câte ni s-au întâmplat de când ne-am întors, spuse Jenny dintr-o suflare. Și vreo câteva alte lucruri regretabile. Unde să-l adaug pe Lord Cameron?

- La regretabile. Vino cu mine, dacă vrei. Vreau să scap de el cât mai repede.

- Ce crezi că vrea? întrebă Genevieve cu un ușor accent franțuzesc, ce pălea sau se intensifica în funcție de starea ei sufletească.

- Bani, evident. Asta-i tot ce vor bărbații din familia Benchley. Și, din câte mi-am dat seama, nici unul dintre ei nu este în stare să păstreze nimic din ce atinge. Se încruntă. Și reședința Adam, cel mai probabil. Nici asta nu o să primească.

- Poate vrea doar să se lase în voia amintirilor, sugeră șovăitor Jenny. La urma urmei, ai fost măritată cu fratele lui.

- Sunt foarte puține lucruri din viața mea ca membră a acestei familii de care vreau să-mi aduc aminte, i-o întoarse Diane, coborând vocea când ajunseră la baza scărilor.

Știuse că avea să fie nevoită să discute cu un Benchley, dar, pentru numele lui Dumnezeu, se afla în Londra de mai puțin de două zile. În tot acel timp, Jenny ar fi putut să facă vreo câteva lucruri regretabile, dar fusese de ajuns doar unul pentru ca planul lui Diane să fie zădărnicit. De fapt, singura situație care ar fi putut să înrăutățească și mai tare lucrurile ar fi fost ca Oliver Warren, marchizul de Haybury, să fie cel care o aștepta în camera de zi. Anthony Benchley era o bătaie de cap. Nimic mai mult.

Ideea chiar o făcu să se oprească pe loc de cum păși în încăpere. Fostul ei cumnat stătea în picioare și privea afară pe fereastră. Părul negru, tenul bronzat, până și felul în care bătea ușor cu degetele pe coapsă îi aminteau foarte mult de fratele lui mai mare, un lucru care nu îi plăcea lui Diane. Absolut deloc.

- Lord Cameron, spuse cu voce tare.

El tresări, apoi se întoarse și se uită la ea.

- Diane, răspunse el și înaintă ca să-i cuprindă ambele mâini între ale lui. Te rog, spune-mi Anthony. La urma urmei, am fost cândva rude.

Ea încuviință din cap și își retrase mâinile cât putu de repede.

- Atunci, Anthony. Vrei ceva?

El se încruntă, apoi își descreți fruntea.

- Ah. Nu mă confunda cu fratele meu, Diane. Nici mie nu mi-a făcut vreo favoare atunci când a pierdut averea familiei la jocuri de noroc.

Era adevărat, recunoscuse ea scârbită în gând.

- Tu...

- Dar porți doliu, o întrerupse el, îmi cer scuze dacă am...

- Nu m-ai jignit. Tocmai am sosit, și bărbatul cu care aveam de gând să... fac o mică afacere a suferit un accident. Mă tem că sunt cam tulburată.

Nu era chiar adevărat, dar era tot ce voia să recunoască față de oricine. Faptul că Anthony era un Benchley o făcea să fie mai prudentă. Își învățase lecția.

- Afacere? repetă el. Știi, am auzit că ai sosit azi-noapte cu o mulțime de trăsurile pline cu lucrurile tale. Și... Ei bine, nu știu cum să tratez subiectul în mod delicat, dar avocații mei îmi tot spun că Frederick ți-a lăsat ție reședința Adam. Mă gândeam că ai putea... mai ales că ai alte afaceri și chestiuni financiare de care să te ocupi... să înapoiezi casa familiei Benchley. Dumnezeu știe că m-ar ajuta să rezolv câteva dintre datoriile restante ale lui Frederick.

- Da, din câte îmi amintesc, mi-ai scris despre asta anul trecut. Dar eu cred că am rezolvat cele mai multe dintre datoriile lui Frederick, răspunse ea, stăpânindu-și furia aprigă din glas. Tu deții încă reședințele Benchley și Cameron, Anthony. Reședința Adam este tot ce am.

Ea aruncă în treacăt o privire spre Jenny, care stătea într-un colț și își juca rolul de însoțitoare. Reședința Adam era tot ce avea Diane. Și trebuia să se folosească de asta, date fiind veștile cu care o întâmpinase investitorul ei la sosirea în Londra. Din fericire, ea știa exact ce să facă.

- În regulă, atunci. Speram să fii mai înțelegătoare, din moment ce aproape toată lumea știe că tu și Frederick ați fost obligați să fugiți din țară, dar, dacă vrei să înfrunți blamul semenilor tăi, nu pot să fac nimic pentru a te apăra.

De parcă ea avea nevoie de protecția lui.

- Mulțumesc că te-ai gândit la mine, Anthony, dar am să mă descurc eu cumva. Trase aer în piept. Iar acum, dacă nu te superi, trebuie să mă ocup de corespondența mea.

– Da, desigur. El se îndreaptă spre foaier, cu ea și Jenny în urma lui, împiedicându-l, fie că își dăduse seama sau nu, să înainteze mai mult în casă. Abia aștept să ne mai vedem, Diane. Poți să apelezi la mine ca la un frate.

– Desigur.

În momentul în care el coborî treapta de la intrare, ea închise ușa.

– Am o idee, Jenny.

– Sper să fie una bună, din moment ce partenerul tău de afaceri, așa cum îi spui tu, este băgat în pământ chiar în după-amiaza asta.

– Avem nevoie de un loc de întâlnire. Cred că reședința Adam este potrivită, nu crezi?

– Dumnezeu mare. Pentru un timp, Genevieve o privi lung. Apoi, blonda mult prea subțiratică surâse. Îmi închipui că este potrivită pentru asta.

Timp de trei zile după sosirea în toiul nopții, Lady Cameron nu se clinti din reședința Adam. Oliver știa asta pentru că, indiferent de ce voia el, personal, nimeni nu părea interesat să discute despre altceva. La Gentleman Jackson, auzise că ea fusese zărită printr-o fereastră de la etajul reședinței ei, îmbrăcată în rochie de doliu, chiar dacă trecuseră doi ani de la moartea conțelui. Oliver se abținu să nu răspundă în zeflema, dar cu greu.

În timpul prânzului de la clubul Society, Patrick Banfer își anunță colegii de masă că Lady Cameron primise vizita fostului ei cumnat, însă contele stătuse doar zece minute și apoi plecase din nou la Boodle Club, unde băuse o sticlă întreagă de whisky. Și, în vreme ce Oliver se încheia la pantaloni în dormitorul verde și somptuos al lui Lady Katherine Falston, ea îi dădu de veste că Diane, contesă de Cameron, chemase un anume bijutier, cunoscut că lucra aproape exclusiv cu pietre scumpe.

– Faci aluzie la ceva? întrebă Oliver, stând pe marginea patului ca să-și tragă cizmele înalte.

Un braț gol alunecă peste umărul lui și sâni calzi îl apăsă în spate prin materialul subțire al cămășii.

- Nici unul dintre noi nu este făcut pentru căsătorie, murmură Kat și îl mușcă ușor de lobul urechii, dar vreun fleac drăguț sau două... Ei bine, cele mai multe doamne ar primi cu bucurie un cadou scump de la un prieten apropiat.

Oliver se desprinse din îmbrățișarea ei și se ridică din nou.

- Prefer să nu las în urmă nimic care să mă coste mai scump mai târziu. Își ridică hainele maronii de pe spătarul scaunului. Totuși, poate ar trebui să-ți trimit vreun fleac. Măcar asta le-ar da bârfitorilor ceva de rumegat, altceva decât cine a vizitat afurisita aia de reședință Adam și povești despre așa-zisa rezidentă misterioasă.

Kat se afundă în așternuturile voluminoase.

- Să nu îndrăznești. Știi că te tachinez. M-aș putea bucura de o seară intimă în compania ta, dar să ții scandalurile tale departe de mine. Dacă vrei să-mi faci un dar, să o faci în privat și să fie foarte, foarte scump.

- Am să țin minte asta. Bineînțeles că ea fusese limpede; știa la fel de bine ca oricine altcineva că lui nu-i plăceau complicațiile... nici în pat, nici în afara lui. Seară bună, Kat!

- Aha.

Mare parte din personalul lui Lady Katherine știa că el se afla acolo, dar, cu toate acestea, păși cu atenție când coborî scara principală și ieși pe ușa din față. Din obișnuință, bănuia el, întrucât nu toate amantele lui erau nemăritate. Totuși, dacă soții lor erau îngrijorați sau chiar surprinși de prezenta lui era o cu totul altă poveste. Și Oliver era mereu atent la eventuala reacție a soțului. Totuși, nu în seara aceea. Cu statutul și conexiunile ei, cel mai probabil Lady Katherine se gândea la soți la fel de puțin ca el.

De cum ajunse pe Regent Street, îl încetini pe Brash, calul lui pursânge cenușiu. Reședința Adam se afla

ascunsă în spatele gardurilor vii înalte. Oliver scrâșni din dinți. „Afurisită femeie. Afurisită, afurisită femeie.” Da, sezonul i se păruse plictisitor, dar nu prea merita ca lecțiile învechite de morală să fie revizuite... zicala „ai grijă ce-ți dorești” fiind prima pe listă.

Se gândea că putea să treacă într-o dimineață ca să își prezinte omagiile... ei bine, nu omagiile lui, dar măcar să-și facă simțită prezența, chiar dacă Diane Benchley nu părea să se grăbească prea tare să se dezvăluie privirii semenilor curioși. În ciuda dorinței de a fi doar deranjat de ea, absența ei îl făcea și pe el un pic curios. Astfel, probabil cel mai înțelept pentru amândoi era ca prima întâlnire cu ea să aibă loc în public. Întrebarea arzătoare părea să fie de ce ea era în așteptare.

Își mișcă umerii, apoi Oliver cloncăni spre Brash și îl îndemnă la trap spre reședința lui închiriată pe Oxford Street. Știa că o terminase de mult cu sentimentele și că nu crezuse niciodată că trecerea timpului atenua în vreun fel muchiile ascuțite ale amintirilor. Și nu avea să permită nimănui niciodată – *niciodată* – să vadă vreun dram de slăbiciune. În orice caz, nu slăbiciunea lui. Din păcate, să o expună pe a celorlalți era ceva atât de ușor, încât uneori nu putea să se abțină. Dacă Lady Cameron știa ce era cel mai bine pentru ea, urma să aibă grijă să îl țină foarte departe de orice pune la cale.

Deși, dacă și-ar fi luat cu adevărat în calcul propriile interese, în primul rând, nu s-ar mai fi întors niciodată în Anglia.

capitolul 2

Diane Benchley, contesă de Cameron, luă mâna întinsă de lacheu și coborî din trăsura neagră închiriată.

– Ești gata, Jenny? murmură ea.

Femeia înaltă, subțire ca o trestie, care coborî pe caldarâm în urmă ei, dădu aprobator din cap.

- Exact cum am repetat, da? răspunse Genevieve Martine pe același ton, cu accentul ei ușor ciudat, amestec de absolventă de școală de franceză, germană și engleză.

În seara aceea, cocul sever și blond al lui Jenny o făcea să pară o guvernantă sau un fel de însoțitoare a unei bătrâne doamne, dar era ceva intenționat. În seara aceea, toți ochii urmau să se fixeze asupra lui Diane, iar gurile să murmure tot felul de lucruri interesante pe la spate. Dar nu și pe la spatele lui Jenny; femeia era minunată când venea vorba să treacă neobservată.

- Da. Și îmi cer scuze și că întreb; seara asta a devenit mai importantă decât mă așteptam. Știi că, în general, prefer mai mult de patru zile ca să pun pe deplin la cale viitorul meu... al nostru.

Diane se prefăcu că-și aranjează una din mânușile de mătase neagră, lungi până la cot, și-și ridică privirea preț de o clipă spre casa mare care se înălța în fața lor. Lumânări străluceau la fiecare fereastră, voci și notele unui dans campestru răsunau pe stradă.

- Ești sigură că Lord Cameron nu o să fie aici?

- Invitația n-a mai ajuns niciodată la reședința lui, confirmă Jenny, cu o urmă de zâmbet care îi îndulci trăsăturile. Mare păcat, știu.

- Minunat! Omul este o pacoste, de care mă pot lipsi în seara asta. Cred că petrecerea o să fie mult mai interesantă fără el.

Diane își făcu loc prin mulțimea de trăsurile care veneau și plecau.

Cum mergea, aruncă o privire spre diferitele blazoane aplicate pe portierele în trecere. Un duce ici, un conte colo, alături de frați, verișori, nepoți și fii... toți înstăriții și puternicii din societate împreună cu cei care îi invidiau și îi imitau. Și toți prezenți la marele bal organizat de ducele și ducesa de Hennessy. Dacă nu ar fi fost și mulțimea de femei care se plimbau agitate de colo-colo, ar fi fost o seară perfectă.

Desigur, nimeni nu urma să observe, dar ea își plănuise sosirea la Londra astfel încât să coincidă cu acea

serată. Totuși, pe atunci, avusese doar un scop pentru noaptea aceea. Acum, avea două. La gândul acela, un dragon roșu pictat, încolăcit în jurul unei săbii însângerate, îi atrase privirea și scoase o exclamație de uimire. Aerul pe care îl trase brusc în piept fu ceva complet împotriva voinței ei. „Oliver Warren.”

- Haybury? întrebă Jenny, urmărindu-i privirea. Nu te-ai răzgândit, nu-i așa?

Diane ridică din umeri.

- Nu. Nu m-am răzgândit. În mod ideal, n-ar fi nevoie de asta, dar cum planul ideal tocmai a fost îngropat în York, acum este nevoie. Acum, că m-am mai gândit, el este oricum o alegere mai bună.

- Lucru de bun augur, din moment ce el este singura alegere acum.

Jenny rosti cu jumătate de gură ceva în germană despre Henry, Lord Blalock, și despre o groapă adâncă din iad.

În gând, Diane îi întări blestemul. Totuși, indiferent de ce scrisese Shakespeare despre planuri bine întocmite, nu își dorea ca planul ei să apuce pe căi greșite. Unii dintre actori se mai puteau schimba, dar ea ajunsese prea departe, și la propriu, și la figurat, ca să mai dea înapoi acum.

- Cu toată sinceritatea, nu cred că Lord Blalock avea de gând să moară, răspunse ea pe același ton scăzut. Și sigur nu cu gâtul rupt.

Jenny scoase un sunet zeflemitor.

- La ce altceva să se aștepte un bărbat de șaizeci de ani când vânează vulpi? Și, pe deasupra, prin ploaie?

Și iată exact problema mai multor răposați aristocrați dintre cunoscuții ei, se gândi Diane. În ciuda tuturor dovezilor potrivnice, se credeau invincibili, de neatins și nemuritori... până cădeau. Și chiar cădeau, cu o frecvență aproape alarmantă. Diane își lăsă mantia să-i alunece de pe umeri când ajunseră în foaier. Bănuia că se putea învinovăți că era un fel de falsă văduvă, dar singurul bărbat dintre cunoscuții ei care merita cel mai mult

să pice lat moștenise de curând domeniul unui marchiz și o grămadă de bani.

- Cum o să-l abordezi pe Haybury? întrebă Jenny în continuarea acelui gând.

Exact întrebarea asta o ținuse trează mare parte din noapte.

- Am o idee sau două. Lasă asta în grija mea.

Cu o încuviințare scurtă din cap, Jenny se strecură repede printre majordom și un grup de fete care chicoteau, fără îndoială bucurându-se de primul lor sezon în Londra. Diane le privi pentru o clipă, nefiind sigură dacă le invidia pentru naivitatea lor sau dacă îi era milă de ele. Dar și ea începuse la fel și-și învățase lecțiile. Poate că prețul fusese cam mare, dar poate tocmai de aceea le învățase chiar foarte bine.

Petrecerea era în toi, astfel că majordomul anunță mulțimii noii musafiri sosiți. Anticipase și acel moment și se îmbrăcase în mod corespunzător. Mătasea neagră o acoperea de la talie până în podea. Corsajul era de aceeași culoare, cu broderii complicate și strălucind cu mărgelile negre de sticlă. Mânele de dantelă neagră se terminau înainte de cot, și tot mai multă dantelă îi înconjura decolteul adânc, generos. Cu mânușile negre, lungi până la cot, tot costumul costase o sumă frumoasă. Dar știa că merita fiecare bănuț.

Îi întinse invitația majordomului, auzind deja murmure șoptite în spatele ei.

- Doamnelor și domnilor, intonă individul din capul celor două trepte nu foarte înalte, Diane Benchley, Lady Cameron.

Diane își ridică ușor bărbia ca să-și arate mai bine colierul negru de onix în formă de lacrimă cu cerceii asortați. Forfota discuției din sala mare de bal se poticni, apoi fu reluată, schimbându-se din zumzet de albine în bâzâit de viespi. Și iată că ea era acolo și îi ațâța intenționat. Schițând un surâs discret, intenționat misterios, coborî spre podeaua de marmură. „Uitați-vă“, îi îndemnă pe toți în tăcere, inclinând capul spre ducele

și ducesa de Hennessy care veneau să o întâmpine. „Fiți intrigati.”

Până a doua zi la prânz, toți cei care nu auziseră de ea și de revenirea ei la Londra urmau să afle. Și era exact ce avusese de gând. Căci, după aceea, avea să-i stăpânească pe toți. Sau măcar pe aceia dintre ei pe care și-i dorea.

– Cât mă bucur să te văd, Diane, gânguri ducesa. Ai fost plecată atât de mult timp.

– Vă mulțumesc mult că m-ați invitat în seara asta, Excelență, răspunse Diane, gândindu-se că o întâlnise pe ducesa de Hennessy o singură dată și că femeia își petrecuse tot timpul ca să se plângă de guta soțului ei.

– Condoleanțele mele pentru moartea lui Lord Cameron, mormăi ducele, cel suferind de gută, studiind din priviri tot compleul negru al lui Diane. Au trecut deja doi ani, nu-i așa?

– Da, chiar mai mult de doi ani. Ea făcu un gest, vârful degetelor zăbovind o clipă pe decolteul adânc. Însă ador să port negru. La început, îl îmbrăcam pentru Frederick, apoi, pur și simplu, n-am mai renunțat la el. Ea zâmbi. Este o culoare foarte puțin folosită de femei, nu credeți?

– Da, răspunse Hennessy și urmări cu privirea alunearea degetelor ei. Foarte puțin folosită.

Ducesa își dresă vocea.

– Bucură-te de seara asta, Lady Cameron.

– Oh, desigur. Vă mulțumesc.

Chiar avea de gând să se bucure sau, cel puțin, se bucurase atunci când își plănuise revenirea în societate. Arhitectura planurilor ei, până în cel mai mic detaliu, trebuia să fi fost dezvăluită până acum. Lucrurile se schimbaseră, lucruri pe care nici măcar ea nu reușise să le prevadă, dar avea să se descurce. Era nevoie de mai multe manevre decât se așteptase și însemna să-l implice pe acel... bărbat, dar poate și detaliul acela se transforma în avantaj pentru ea.

Măcar prefera să creadă că, poate, cu un pic de efort strategic și un strop de șantaj, rezultatul urma să fie cel dorit. Ce trebuia. Și nu părea nicidecum o exigență.

Un tip înalt, cu un ac cu smarald strălucitor la lăvalieră, se apropie de ea și își înclină capul.

- Dansați, milady? întrebă el, rostirea lui peltică amintindu-i de ce, de fapt, preferase Viena.

- Prezentați-vă, și o să văd, răspunse ea, oferindu-i zâmbetul glacial pe care îl perfecționase în ultimul an.

Zâmbet care spunea că știa mai multe decât lăsa de înțeles. Sigur că îi fusese de mare folos; de fapt, ea îl plasa chiar sub bani, în rândul lucrurilor utile pe care trebuia să le ai.

- Ah, desigur. Sunt Stewart Cavendish. Lord Stewart Cavendish. Tatăl meu este marchizul de Thanes. Și sunteți fermecătoare.

Așadar, al doilea fiu sau mai tânăr. Dar tot un fel de lord.

- Pentru un asemenea compliment, vă acord un cadril.

Zâmbetul lui se adânci.

- Și ce-ar trebui să fac pentru un vals?

„O moștenire și un titlu”, se gândi ea.

- Să ne cunoaștem mai bine, spuse ea cu voce tare. Vedem cum vă descurcați la cadril.

El se înclină iar și se întinse după carnelul de bal, dar ea făcu un pas înapoi și scrise numele cu mâna ei. Era alegerea ei, nu a lui când anume dansau. Bifă spațiile cu arătătorul.

- Așadar, ne vedem la al patrulea dans, Lord Stewart, fiul lui Lord Thanes.

Ea zâmbi un pic mai larg.

- Iar eu o să-mi exersezi nerăbdător pașii de dans.

Cum el plecă tacticos ca să-și încânte prietenii cu discuția avută cu ea, Diane se întoarse, trecându-și iute privirea peste nenumăratele perechi de ochi care o urmăreau. Nici un semn încă de Oliver Warren, dar probabil se afla prin vreuna dintre sălile de joc. Ceea

ce însemna că ea trebuia să-și croiască drum într-acolo... un lucru deloc ușor din moment ce doamnele erau descurajate să viziteze locuri atât de pline de vicii.

Când reuși să ajungă în partea cealaltă a încăperii, spre cadrul ușii uneia dintre cele trei săli de joc, despărțite de sala de bal, acordase deja șapte dansuri. Rămăseră doar dansul de deschidere și două valsuri, exact cum avea în plan. Diane trecu de cadrul ușii, reușind să arunce o privire furișă spre masa de biliard din interior. Câțiva domni stăteau în picioare, dar nu și domnul pe care îl căuta.

O adiere răcoroasă îi atinse în treacăt spatele.

– Chiar faci impresie, se auzi vocea blândă a lui Jenny. „Unde a fost?” „Cum a făcut avere?” „De ce nu o însoțește nimeni?” „Are de gând să se recăsătorească?”

Diane încuviință ușor din cap.

– Nu durează prea mult, nu-i așa? murmură ea din spatele carnetelului de dans. Dacă îl găsesc pe Lord Haybury, următoarea scenă o să fie mult mai interesantă.

– Am auzit două doamne plângându-se că petrece toată noaptea în camera de jocuri și nu iese să danseze, răspunse însoțitoarea ei. Sunt foarte dezamăgite.

– Uneori, chiar cred că Bonaparte câștiga războiul dacă te avea pe tine de partea lui, draga mea.

– Bineînțeles.

Diane reuși să-și înăbușe zâmbetul. În schimb, își continuă căutarea, refuzând încă două invitații din moment ce muzica pentru primul dans al serii, un cadril, începu pe balconul cu vedere. Ringul de dans se umplu, și spațiul din jurul ei se eliberă. Apoi, calea îi fu blocată din nou.

– Diane.

Ea ridică privirea spre doi ochi cenușii mai reci decât legendara gheață din Arctica.

– Oliver. Aici erai. Înainte să se oprească o clipă ca să se mai gândească la ce urma să facă, făcu un pas înainte și îi cuprinse mâinile între ale ei. Mă bucur să te revăd. Gura i se arcui într-un zâmbet larg, mult mai larg

decât vreun alt surâs cu care onorase pe cineva în seara aceea.

Măinile lui se simțeau calde chiar și prin mănuși – și slavă cerului că le purta, altfel ar fi fost tentată să scoată ochii aceia frumoși cu unghiile. Totuși, degetele lui rămaseră între ale ei. Și erau foarte nemișcate. La o clipă după aceea, el le retrase.

– Da, chiar a trecut ceva timp, nu-i așa? spuse el, chiar dacă expresia din ochii lui era cu mult mai ucigătoare.

– A trecut! Să-mi faci mâine o vizită. La ora zece. Bem un ceai. Știi, chiar vreau să-ți dau vești despre noul meu club de jocuri de noroc.

„Iată.” Nici nu apucă să se întoarcă bine, că auzi cum ecourile discuției ei se împrăștie printre musafiri ca vântul într-un lac. Sau, mai degrabă, ca focul într-un lan de grâu. Da, tocmai spusese că urma să deschidă un club de jocuri de noroc. Da, Lord Haybury știa totul despre asta... într-adevăr, erau prieteni vechi.

O mână o apucă de cot.

– Ce nai...

Diane închise ochii, prinsă în gândurile ei chiar dacă se confrunta din nou cu Oliver. Expresia de pe chipul lui nu se schimbase, dar ochii nu mai erau reci.

– Nu aici, Oliver, spuse ea încet și se ținu nemișcată chiar dacă simți o nevoie nebună de a se smulge și de a fugi. Rapid. Trebuie să discutăm detaliile mai întâi.

Ridică mâna liberă și îi atinse obrazul, degetele ei trecură prin părul de culoarea cafenie a celei mai bogate ciocolată.

Murmurul fu presărat cu suspine de uluire.

– Indiferent în ce încerci să mă atragi, o să te distrug pentru asta, spuse el printre dinți.

Ea zâmbi din nou.

– Poți să încerci, răspunse ea. Acum, dă-mi drumul, altfel o să te sărut.

Capcana degetelor lui se deschise dintr-odată, și ea începu brusc să-și simtă din nou brațul.

- Păcat că nu dansezi în seara asta, continuă ea pe un ton mai vioi. Ora zece. Nu uita.

Privirea lui aspră o fixă pe a ei pentru o clipă.

- Eu nu uit nimic.

- Hmm. Nici eu.

Ducându-se să-și întâlnească partenerul pentru următorul dans, își folosi fiecare strop de voință ca să-și țină mâinile și glasul hotărâte. Da, știa sigur ce făcea și ce nu, nu-i era deloc frică de el, dar să fie din nou față în față cu el... Își reamintea cât de mult îl displăcea. Faptul că-l atinsese trezise înăuntrul ei amintirea unor lucruri deja rezolvate ce nu aveau să fie mai dezgropate vreodată. Pentru nimic în lume.

La al doilea vals al serii, Lord Haybury nu mai era de găsit, și bârfa despre planurile ei se împrăștiase atât de repede, că se întorcea la ea acum. Rămase într-o parte, intenționat în văzul tuturor bărbaților care o invitaseră la vals și fuseseră refuzați. Da, ei erau pe ringul de dans, iar ea nu era, dar fiecare știa... la fel ca ea... că dansau cu a doua lor opțiune.

Da, noaptea continua cât se putea de bine. Singurul lucru care ar fi făcut-o și mai bună era ca Oliver să o invite la vals, iar ea să-l refuze exact cum făcuse cu toți ceilalți. Cel mai probabil, el știa asta. Oliver Warren nu era prost.

- Ar trebui să guști parfeurile, spuse Jenny de lângă ea. Sunt excelente.

- Bucătarul familiei Hennessy este un tip din Sicilia, răspunse. Nu o să-l angajez.

- N-am spus să-l angajezi. Spuneam că dulciurile sunt gustoase.

Diane ridică din umeri.

- Da, da. Îmi pare rău, draga mea. Iar sunt obsedată. Dar nu mănânc în seara asta.

- Atunci, o să mănânc eu două. Genevieve se așeză, ascunzându-se de restul încăperii în spatele unui ghiveci cu ferigi. Toți vor să știe dacă ai înnebunit. Un club?

Ce fel de club? Dacă este implicat Haybury, trebuie să fie club de pariuri.

- Ți-am spus că el era alegerea mai bună, însă invitația pentru Lord Blalock era ca să-i deschidem punga. Blalock nu era recunoscut decât pentru că avea buzunarele pline și o înclinație pentru doamne. Oliver Warren este sinonim cu pariurile. Mă scutește de atâția pași.

Chiar fără să privească, ea știa că expresia de pe chipul lui Jenny era sceptică. Dar nu conta. Făcuse primul pas și aranjase drumul până la ușa din față. Iar Oliver trebuia să meargă alături de ea, altfel avea să regrete. Pentru că, oricât era de arogant, ea știa exact unde să găsească punctele slabe în armura lui. Și nici nu-i era teamă să le exploateze. Acum, că Lord Blalock murise, totul depindea de asta.

- După cum ai spus, nu avem de ales, încuviință încet însoțitoarea ei.

- După cum am spus. Mai multă bârfă, te rog.

- O să stau în apropiere de masa cu răcoritoare. Și nu din cauza parfleurilor. Dulciurile par că dezleagă limbile.

- N-am să-ți reproșez un parfe, draga mea. Pur și simplu, stai cu urechile ciulite.

- *Mais oui.*

De cealaltă parte a încăperii, Diane observă o tânără doamnă care o privea. Nu era ceva neobișnuit, deși expresia doamnei nu era aceea tipică, plină de resentimente, pe care se obișnuise să o vadă pe chipurile femeilor din seara aceea. În cele din urmă, doamna își împreună mâinile și se apropie.

- A trecut chiar atât de mult timp încât nu-ți amintești de mine? spuse ea, oprindu-se la câțiva pași.

Diane se uită la ea mai atent.

- Jane Lumley.

Jane surâse.

- Ai văzut? În patru ani, nu m-am schimbat prea mult. Tu, pe de altă parte... Ea făcu un gest spre rochia neagră

elegantă pe care o purta Diane. Cred că ai devenit un fel de zeiță a ispitei.

- Oh, te rog. Sunt doar câteva haine.

Dintr-odată mai puțin sigură decât se simțise vreo dată de la întoarcerea la Londra, Diane îi făcu semn vechii prietene spre ușa deschisă a balconului. Nu avuse se mulți prieteni apropiați înainte de Frederick, cu atât mai puțin după, și aceea nu era o conversație pe care să o fi așteptat cu nerăbdare. Dar, dacă învățase ceva în ultimii patru ani, era tocmai faptul că nimeni nu urma să mai aibă grijă de ea cu aceeași atenție și îndemânare. Și să ai grijă de tine avea prioritate în fața a orice. Chiar și a vechilor prieteni.

- Pentru cineva care a lipsit atât de discret din societate, știi să-ți faci o intrare grandioasă, remarcă Jane de îndată ce ieșiră pe balcon.

Două cupluri ajunseră în urma lor, dar tot era de o sută de ori mai liniște decât în sala de bal.

Liniștea însemna și că puteau să fie auzite mai ușor.

- Hotărârea lui Frederick de a părăsi Anglia a fost mai degrabă... repezită. Plecarea din Viena a fost un pic mai plănuită. Știi, este un oraș atât de frumos.

- Așa am auzit. Expresia de pe chipul ei se răci o secundă, apoi Jane își fixă privirea pe acoperișurile din spatele lor. Nu mai ții doliu, nu-i așa? întrebă cu voce mai scăzută. Pentru că, din câte îmi amintesc, tu și Frederick...

- Viena este și foarte romantică, o întrerupse Diane. Ar trebui să faci un efort și să o vizitezi.

„Iată.” Indiferent de motivele ei, nu se cuvenea să fie privită ca o mercenară. Fiecare trebuia să vadă ceva pentru sine în planurile ei, altfel corabia ei se scufunda chiar înainte să plece din port.

- Atunci, o s-o vizitez. Jane îi aruncă o privire piezișă. Știi, aș fi încântată dacă mi-ai face o vizită. La ceai, la prânz sau la cumpărături... orice îți face plăcere.

- Ei bine, sunt teribil de ocupată cu noua mea pasiune, dar vom vedea. Mulțumesc pentru invitație.

- Noua ta pasiune fiind deschiderea unei case de jocuri de noroc?

- Un club. Un club extraordinar, exclusivist.

- Deci un club. Jane trase aer în piept. Odinioară, am fost prietene bune, Diane. Dacă o să vrei să vorbim, o să fiu mereu aici.

- Mulțumesc, dar nu ascund vreun secret întunecat. Nu sunt prea interesante, știu, dar asta e.

Când Jane se retrase la câteva momente după aceea pentru o întâlnire care clar nu exista, Diane scoase un mic oftat. Da, fuseseră prietene, dar ultimul lucru de care avea nevoie în perioada aceasta era o combinație de confidențe și de reamintiri ale trecutului ei nefericit și naiv. Diane își alegea tovarășii și asociații cu mare grijă acum, pentru că și-o permitea, de cele mai multe ori. De fapt, refuza să mai fie o victimă a circumstanțelor, a tradiției sau... a orice altceva.

Aceea era aventura ei, și nimeni nu avea să fie lăsat să țină frâiele, să-și asume sau să se sustragă din poveste. Și, cu cât un bărbat deosebit de arogant își afla mai repede locul în larga schemă a lucrurilor, cu atât era mai bine pentru toți cei implicați. Avea să-i dea de veste a doua zi. La ora zece.

capitolul 3

Era pentru prima dată, se gândi Oliver, când fusese amenințat cu un sărut în public și abandonat fără să-l mai primească.

Orice femeie care îi lansa o asemenea provocare lui, dintre toți oamenii, merita fiecare picătură de ruinare pe care o putea trimite în direcția ei – adică destul de mult, dată fiind reputația pe care o avea. În apărarea lui, Diane îl amenințase destul de încet încât nimeni să nu audă discuția, iar, dacă ar fi răspuns la provocarea ei, el ar fi părut bruta din poveste. Dar, dincolo de toate acelea, Diane Benchley pune ceva la cale.

El nu intenționa nici în ruptul capului să se încurce în vreun complot de-al ei. Sau în orice altceva. Nu, azi avea să pășească foarte atent. Și ea la fel, spre binele ei.

Descălecă de pe Brash și îi dădu rândașului frâiele calului pursânge.

- Ține-l în mișcare; nu o să dureze mult.

- Da, milord.

Individul cu păr cărunt încuviință din cap și conduse armăsarul de cealaltă parte a mării reședințe de la oraș.

Se știa că averile familiei Benchley erau în scădere de ani buni și nu mai rămăsese decât un șir de proprietăți impresionante pe care le dobândiseră din căsătoriile lor făcute în permanenta căutare de rude bogate.

Aceeași situație era valabilă și pentru reședința Adam; cu două sau trei generații înainte, contele o prinsese în mreje pe fiica cea mai mare a lui Maximilian Adam, marchiz de Wright. Casa fusese un dar de nuntă din partea marchizului.

Oliver făcuse câteva cercetări în ultimele zile și, din moment ce reședința Adam nu era reclamată de nimeni, era foarte surprins că răposatul conte de Cameron nu vânduse locul ca să scape de creditorii care alergau după el. Dar poate avusese de gând să-și recâștige averea în Europa, apoi să se întoarcă la Londra, la reședința Adam și la modul foarte spectaculos în care se ocupase soția lui de casă. Poate era exact ce voia Diane să creadă toată lumea. El cunoștea dedesubturile legate de averea ei doar dintr-un simplu capriciu al soției.

De cum ajunse, o tânără îi deschise ușa din față, și Oliver se opri o clipă. Mai văzuse femei atrăgătoare, bineînțeles, dar aceea purta pantaloni bufanți. Și haină și vestă de majordom. Indiferent de ce punea la cale Diane, se părea că-și pierde și simțul realității între timp.

- Milord, rosti femeia înclinând capul. Lady Cameron vă așteaptă. Vă rog să mă urmați.

De îndată ce intră în foaier, doamna majordom închise ușa și îl conduse la etaj. Oliver îi privi posteriorul - o imagine surprinzător de senzuală în acei pantaloni

bufanți, cu jachetă lungă – și aproape se ciocni de ea când femeia se opri brusc în fața unei uși închise. Ea bătu de două ori, întredeschise ușa, apoi coborî scările.

Așadar, era așteptat să-și facă intrarea. Nimic nou până acum, doar că el o cunoștea pe Diane Benchley. Avea să fie un joc de șah, și, fiind la ea acasă, la cererea ei, Oliver pierduse deja câțiva pioni.

Iar ea număra, fără îndoială, secundele dintre bătaia în ușă și intrarea lui, estimând dacă el avea să șovăie, să comploteze sau ambele. Oliver deschise ușa cu vârful degetului și păși înăuntru. Diane stătea la birou.

– Vrei să pari ocupată sau să mă ții la distanță? întrebă el, apoi închise ușa și se rezemă de ea.

Ridicând arătătorul spre el, ea continuă să mâzgălească într-un registru. Era îmbrăcată iar în negru, de astă dată muselină simplă, care o făcea să arate în continuare elegantă și absolut fermecătoare. Părul negru prins într-un coc simplu avea un aer sever, dar șuvițele care îi încadrau chipul erau prea artistic aranjate ca să se fi desprins din pură întâmplare.

– Tot negru purtai și ultima dată când te-am văzut la Viena, comentă el, studiindu-i chipul aplecat în față. Nici atunci n-a însemnat nimic.

– Când m-ai văzut tu ultima oară, rămăsesem văduvă de mai puțin de o lună. Bineînțeles că a însemnat ceva.

Oliver ridică dintr-o sprânceană.

– Cât de mult vrei să-ți reamintesc din evenimentele de la Viena? Pentru că nu aș fi numit doliu ce s-a întâmplat acolo.

Cu un oftat, ea lăsă deoparte pana de scris și își împreună degetele.

– Nu ți-a părut cum am numit eu ce s-a întâmplat acolo. Cum putea să conteze culoarea rochiei dacă tu voiai să mă dezbrac de ea?

– Deci asta este jocul pe care îl jucăm, da? El își încrucișă brațele la piept. Te voiam îmbrăcată în ea, dar nu puteam să te am decât dacă te dezbrăcai de ea.

- Până ai dat bir cu fugiții la Londra, ca un câine opărit. Asta îmi amintesc eu despre Viena.

El se ridică din nou.

- Am venit acasă pentru a-mi revendica partea de moștenire.

- Ah, da, aproape uitasem. Acum ești marchiz. Ce sincronizare perfectă ca să dai vina pe moartea unchiului tău pentru lașitatea ta.

Oliver făcu un pas mai aproape.

- Te sfătuiesc să încetezi să te mai referi la moartea unchiului ca la un mare noroc, spuse el, strângând din dinți. Genul ăsta de discuție dă naștere zvonurilor.

- Am să încetez, de îndată ce o să renunți la aluziile despre perioada mea de doliu.

Ei bine, iată că îl prinsese pe picior greșit. Cât despre referirea la câinele opărit, și acolo îl prinsese pe picior greșit. Totuși, nu avea de gând să o recunoască. Nici față de ea, nici față de altcineva.

- De acord, spuse el cu voce tare. Ar trebui să încetăm să ne mai insultăm reciproc în privința sentimentelor noastre sau a lipsei lor cu privire la moartea rudelor apropiate.

- Bine.

Oliver apucă mânerul din spatele lui și deschise ușa din nou.

- Atunci, îți doresc o zi bună, Diane.

- Încă n-am terminat cu tine.

- Dacă nu este vorba despre bani sau sex, nu mă interesează.

- Bani.

Dându-și seama că ar fi preferat să plece indiferent de răspunsul ei, Oliver se chinui să închidă ușa la loc.

- Spune.

- la loc, te rog.

- Nu înainte să știu dacă discuția îmi aduce bani sau mă costă bani.

Un mușchi zvâcni în obrazul ei.

- Întâi prima, apoi cealaltă.

Îi răspundea, indiferent de dramul de informație pe care i-l oferea. Și, în ciuda tuturor lucrurilor, era curios. Oliver dădu drumul mânerului ușii și se duse tacticos să se așeze pe unul dintre scaunele mari așezate în fața biroului.

- Te ascult.

- Am un plan pentru clubul meu, spuse ea fără vreo altă introducere. Lord Blalock a semnat actele prin care accepta să-mi împrumute cinci mii de lire și să-mi lase vechea proprietate Monarch Club în numele lui și spre folosința mea.

- Blalock și-a rupt afurisitul de gât în vreme ce vâna vulpi cu ultima lui amantă.

- Da, știu. Am aflat asta în dimineața de după ce am venit la Londra.

Oliver o privi lung. Ochi verzi de smarald îl țintuiau; ea știa că el deslușea ceva și nici măcar nu încerca să-i ascundă vreo informație. În orice caz, nici una despre finanțele ei.

- Trebuie să fi fost un mare șoc.

- Nici n-ai idee.

- Deci, eu am să fiu înlocuitorul lui Blalock. Vrei să te împrumut eu.

- Banca nu vrea.

- Cum rămâne cu banii pe care soțul tău îi datora aproape tuturor?

- O să-i plătesc - sau am de gând să fac asta.

- Cu ce? Din câte îmi amintesc, erai lefteră la Viena.

- Frederick mi-a lăsat mie proprietățile lui imobiliare.

Afundându-se în scaunul confortabil din piele, Oliver își încrucișă picioarele.

- Nu, n-a făcut asta. Nu înainte să moară. Te-ai plâns că n-aveai nimic în noaptea în care ne-am cunoscut. Sau, mai degrabă, în dimineața de după.

- Mă pricep la îmbrobodeli. Și, oricum, eu am semnat aproape toate actele în numele lui după ce ne-am căsătorit.

- Nici măcar nu încerci să inventezi o minciună? Sunt dezamăgit.

- Minciuna cere efort, iar eu nu-i văd rostul. Ea făcu un semn spre cele trei sticle de pe măsuta aflată lângă fereastra mare a încăperii. Vrei să bei ceva?

- Nu. Continuă!

- Foarte bine. Am vândut tot ce mi-a lăsat Frederick în afară de casa asta și am putut să achit mare parte din datorii. Îți spun toate astea ca să vezi că banii pe care mi-i împrumuți o să fie folosiți doar ca să pun pe picioare clubul de jocuri de noroc.

Neluând în seamă, pentru moment, faptul că ea presupunea că el avea să fie de acord să-i dea ceva, el încuviință din cap.

- Atunci, povestește-mi despre club.

- Nu.

- Nu?

- Nu.

Diane se mișcă ușor și deschise sertarul din dreapta sus a biroului. Gândul că poate ea ținea un pistol acolo nu îl calmă prea tare, dar lăsa limpede de înțeles cât de importantă era conversația aceea pentru ea.

- Atunci, îți doresc o zi bună, Diane.

Începu să numere în gând. Înainte să ajungă la cinci, Diane se ridică.

- Oh, foarte bine. N-ai decât să auzi. Nu îți cer părerea.

- Atunci, continuă. Tu ai propus întâlnirea asta.

Ea se așeză ușor la loc.

- Am învățat foarte multe despre puterea pariurilor. Am aflat și că singura parte care are garanția că o să se bucure de bani la sfârșitul serii este casa de pariuri.

- Există aici o mulțime de cluburi de mare clasă pentru domni, draga mea. Nu ești prima care ajunge la concluzia asta.

- Pariurile prostești ale lui Frederick mi-au luat totul, Oliver. Acum, este rândul meu. Clubul meu o să fie extrem de exclusivist. Și, din moment ce proprietatea

Monarch Club tocmai a fost vândută unui negustor care vrea să deschidă un magazin în Mayfair, clubul o să aibă sediul în casa Adam. Arhitectura și planul casei sunt aproape ideale, și este nevoie de foarte puține modificări ca să fie perfect. Toți angajații mei o să fie femei, educate și frumoase...

- Deci o să te ocupi de un bordel.

Chipul ei se întunecă.

- Categorie nu. Sexul nu este viciul de care vreau să profit. Sunt absolut dezamăgită de caracterul lui arbitrar și trecător.

Indiferent dacă intenționase sau nu să îndrepte spre el acea aluzie răutăcioasă, Oliver nu avea de gând să piardă direcția discuției din cauza unei insulte.

- Așa se explică doamna majordom de la ușa ta. Ai însă și un individ mai în vârstă în grajd.

- N-am spus niciodată că bărbații nu sunt în stare să curețe bălegarul. De fapt, sunt foarte potriviți pentru asta.

- Și așa ceri tu bani? Nu-mi place să aud cum insulti pe cineva.

Ea șovăi. Doar pentru o fracțiune de secundă, o privire ușor piezișă, dar el observă. Până nu demult, el își câștigase traiul identificând punctele slabe la ceilalți și făcându-i să piardă fiecare centimă pe care reușea să o scoată de la ei. De data aceasta, așteptă. Indiferent care era lucrul care îl deranja la ea, același îl făcea și curios. Lamentabil, dar adevărat.

- Ce aleg angajatele mele să facă în particular nu o să mă privească pe mine, cât timp nu-mi afectează negativ clubul. Așa că nu, nu deschid un bordel. Dacă cineva alege să creadă asta și să plătească taxa de membru din cauza unei... neînțelegeri, eu n-am nimic împotriva.

- Ai niște idei interesante, recunosc, dar n-am auzit niciodată ca o femeie să deschidă un club care să nu ofere, în primul rând, sex. Și, dacă presupui că o să rămâi adorata societății atunci când vorbele o să devină fapte,

te înșeli amarnic. El își scoase ceasul de buzunar și verifică ora. Este o afacere nemaiauzită, și n-am de gând să-mi arunc banii pe ea.

- Ce te-ar convinge să accepți?

- În general? O proprietate parțială, procent garantat din profituri, un cuvânt de spus în alegerea jocurilor și a membrilor. În mod special? M-am culcat cu tine, Diane. Nu vreau să-mi mai repet greșelile.

Ea oftă.

- Am sperat să-ți dai seama că nu-mi pasă de ce crede lumea despre mine, atât timp cât continuă să speculeze. Și mă gândeam că o să-ți dai seama că am de gând să fac asta, indiferent de părerile, pe care nu ți le-am cerut, despre afacerea asta.

- Hotărârea nu face ca o afacere să aibă succes, draga mea.

- Bărbații care fug din patul meu atât de repede că-și mai și lasă vesta în urmă n-au permisiunea să-mi spună „draga mea”. Ea scoase o hârtie împăturită din sertarul întredeschis. Ținând cont că se așteptase să vadă un pistol sau un pumnal, el se simțea oarecum ușurat. Și, înainte să dai impresia că te simți insultat și să dispari din nou, continuă ea, ar trebui să citești asta.

Încruntat, el se aplecă în față și trase hârtia spre el.

- Dacă te gândești să publici niște memorii despre „furișatul” meu, așa cum îi spui tu, te rog să nu uiți că și eu știu câteva lucruri neplăcute despre tine. Pe lângă asta, eu nu mă fac de râs prea ușor.

Ea își flutură degetele spre hârtie.

- Citește.

Oliver desfăcu hârtia. Într-o caligrafie îngrijită, două rânduri se deslușeau pe o pagină aproape goală: „Am o declarație sub jurământ de la Tomas DuChamps, care afirmă că i-ai înșelat pe el și pe alți patru domni la cărți cu suma de 812 lire pe data de 27 aprilie 1816”.

„Crimă.” Era ceea ce merita femeia. Crimă. Cuprins de o furie întunecată, Oliver se ridică.

- Nemerni...

Pistolul din mâna ei opri insulta pe care el era pe cale să o spună, dar nu și furia aprigă din spatele cuvintelor.

- Știu că nu te faci de rușine ușor, spuse ea calmă, cu pistolul neclintit îndreptat spre pieptul lui. Însă pierderea reputației de jucător de cărți este, cred, o cu totul altă problemă. Ia loc.

El fu tentat să refuze, până când îi trecu prin minte gândul că ea nu doar că avea să apese pe trăgaci, ci chiar avea să facă asta cu plăcere. Ușor, cu mușchii încordați, se așeză din nou pe scaun.

- Sper că te-ai gândit cum vrei să se încheie discuția, murmură el.

- M-am gândit, răspunse ea. De fapt, nu fac nimic altceva de cinci zile, de când am aflat despre moartea lui Lord Blalock și de când pacostea de Anthony Benchley m-a făcut să-mi dau seama că am răspunsul chiar în reședința Adam.

- În acest caz, treci la treabă.

- Este, de fapt, foarte simplu. Pariurile mi-au luat aproape totul. Acum, vreau să întorc viciul în avantajul meu. Cât despre tine, Oliver, chiar dacă n-ai fost prima mea alegere, când stau să analizez toate detaliile problemei, cred că participarea ta este chiar potrivită. La urma urmei, mulțumită lui Frederick și ție, am învățat foarte multe despre cum bărbații încearcă să profite și cât... este de nechibzuit să te bazezi pe cineva.

- Deci, asta este o formă sofisticată de a-mi spune să mă duc la naiba. Puteai să-mi trimiți pur și simplu o scrisoare. Exista chiar șansa să o citesc.

- Nu fi idiot, răspunse ea, o emoția autentică ridicându-i vocea cu o notă. Povestea asta n-are altă legătură cu tine decât prin faptul că știi destule despre pariuri și că te pot obliga să mă ajuți.

- Amenințându-mă cu distrugerea și interzicându-mi accesul în fiecare club din Londra? Diane, asta nu este o abordare înțeleaptă.

Ea îl privi lung câteva clipe.

- Aș prefera să nu te distrug și nici măcar să nu te împușc. Dar acum totul depinde de tine. Să discutăm despre cerințele mele comerciale sau preferi să continui cu amenințările?

Oliver se uită cu atenție la ea.

- Acum doi ani, erai mult mai plângăcioasă și mai... blândă.

- Acum doi ani, abia îmi îngropasem un soț idiot care mă lăsase falită într-o țară străină. Și nu eram plângăcioasă. Eram supărată.

Pentru o fracțiune de secundă, îi apăru în minte imaginea ei, gemând sub el, înfigându-și unghiile în spatele lui.

- Așa erai. Era chiar foarte înviorător.

- Am un pistol îndreptat spre tine. Chiar vrei să discutăm despre acele două săptămâni? N-ai dat dovadă decât de lașitate la finele lor.

- Nu, presupun că nu vreau. Ce sunt obligat să fac în cazul ăsta? Să-ți împrumut cinci mii de lire și apoi ce, să joc la clubul tău? Foarte bine. Am să-ți împrumut banii pentru un an, la sfârșitul căruia o să-mi returnezi șase mii de lire. După cum ai spus, nici o bancă n-ar face afaceri cu tine, așa că acceptă oferta mea sau renunță.

- Am o contraofertă.

- Spune.

Afirmația nu-l surprinse absolut deloc. Totuși, poate ce avea de spus avea să-l surprindă. Și, astfel, măcar devenea interesant.

- O să-mi dai banii și o să păstrezi o cameră privată la club. A...

- Poftim? Cred că glumești.

- Prezența ta aici o să fie un scut de apărare împotriva atenției nedorite a altora de teapa ta și o să mă facă să fiu căutată. Vezi tu, prin tine, o să devin inaccesibilă, și ești foarte conștient, cred, că bărbații își doresc cel mai mult ceea ce nu au.

- Și vrei să locuiesc aici, sub acoperișul tău. Tu chiar vrei să fii ucisă, nu-i așa?

Ea chiar surâse.

- Trebuia să menționez că... nu am asupra mea declarația originală a domnului DuChamps. Am pus-o undeva bine pentru a fi deschisă odată cu moartea sau dispariția mea.

- Bine gândit.

- Sunt de acord. Ești un maestru la jocurile de cărți, astfel că, în plus de a locui aici, o să-mi dai toate informațiile pe care le ai despre cote, pariuri și regulile specifice jocurilor și o să-mi instruiești angajații.

- N-am de gând să te ajut să înșeli pe nimeni. Mai bine împușcă-mă acum dacă asta este...

- Nu o să fie nimeni înșelat. O să-i înveți cum să profite. Să știe când să încurajeze un domn să parieze sau să-l ridice de la masă ca să revină mai târziu cu mai mulți bani. Tot ce știi.

Oliver se gândi la cerințele ei. Într-adevăr, ar fi putut mai degrabă să-i ceară cele cinci mii de lire ca plată pentru tăcerea ei decât ca împrumut; el paria foarte mult cu oameni influenți, iar orice document care arăta că trișase era menit să-l distrugă sau să-l facă de râs. Nu conta că o făcuse doar o dată și din cauza disperării. Un scandal era un scandal, și acela avea să fie unul delicios. Lumea bună avea să se delecteze luni întregi. Ani.

- Care este numele clubului tău? întrebă el într-un final.

- Am decis să-l numesc Tantal.

El pufni.

- Chiar așa? Ai avut doi ani să meditezi asupra fiecărui aspect al acestui mic complot al tău, și tot ce ai putut să scoți este clubul Tantal? Oliver căută în buzunarul hainei o țigară de foi, pe care o aprinse la lampa de pe colțul biroului. O ispită nerealizată? De fapt, literalmente, nu-i așa? Atunci, de ce nu Rețeaua Încâlcită? Sau Aruncă Banii în Fântâna fără Fund?

Diane îl privi prelung și cu nerăbdare.

- Mai întâi, Rețeaua Încâlcită presupune minciună și lipsă de onestitate. Clubul meu nu o să fie nici una, nici

alta, iar eu sigur nu o să transmit gândul ăsta nici unui eventual membru.

„Hmm.“ Chiar se gândise la detalii. Dar, oricum, nu i se păruse niciodată vreo bătătură în cap.

- Și în al doilea? interveni el, trăgând un fum lung, cu parfum de ierburi, din țigara de foi și expirând din nou.

- Tantal este un nume foarte onest. Îmi trec pragul oameni tentați de avere, faimă sau frumusețe. Și, în realitate, nu o să dobândească nimic dintre cele trei. Nu aici. De fapt, la nici un alt club. De aceea, au fost atenționați. Ea se sprijini pe coate, degetele de la mâna dreaptă încă înfășurate pe patul pistolului. Și în al treilea rând, t...

- Chiar și un al treilea rând. Nu-i de mirare că îndrepti pistoale spre fiecare dintre cei pe care îi inviți la o discuție, cu grămada de critici, insulte și specificații pe care le faci.

- Și în al treilea rând, repetă ea mai apăsător, tu vii cu fondurile, formarea și prezența. Nu cu idei, opinii sau gânduri. Nu suntem parteneri.

- Dacă este vorba să-mi investesc banii, prezența și experiența, cred că suntem parteneri.

Ea strânse din buze.

- Ești un creditor. O bancă - însă una cu gură. Am pregătit deja actele. Semnează-le, apoi spune-i omului tău să-mi transfere banii.

Dacă ar fi fost un joc de cărți, se gândi Oliver, probabil ar fi ridicat miza și și-ar fi provocat adversarul să-și arate cărțile. Totuși, în clipa aceea, cel mai sigur mod de a ști ce gândea adversarul - și ce urmarea, de fapt - părea să fie capitularea. Îi studie expresia de pe chip vreme îndelungată, dar ea învățase în ultimii doi ani câteva despre cum să-și ascundă gândurile și emoțiile. Ochi reci de smarald îl priveau lung dând de înțeles... nimic, ceea ce în sine însemna ceva.

Cu doi ani în urmă, el chiar fugise din Viena asemenea unui câine opărit, așa cum îl acuzase ea. Și astfel,

se gândea el, nu exista o cale mai bună ca să-și arate că trecuse dincolo de o asemenea prostie, dincolo de a se lăsa sedus de inteligență și de o pereche de ochi frumoși decât să accepte să lucreze cu ea.

- Proiectul ăsta al tău este o prostie, spuse el, apoi se aplecă mai în față și făcu un semn spre documente. Dar fie.

- Excelent!

O urmă de ușurare îi străbătu chipul, apoi dispăru.

- O să semnez împrumutul, dar nu-mi pun semnătura pe nici o altă înțelegere ulterioară.

- Așa ceva nu este accept...

- O să primesc o cameră la club, o să-ți instruiesc așa-zișii angajați și o să-ți împărtășesc din experiența mea. Totuși, condițiile specifice ale înțelegerii noastre o să rămână numai între noi. Subiect pentru o negociere viitoare, bineînțeles.

Lui Diane nu-i plăcea ce auzea. El nu avea nevoie de lecții suplimentare ca să citească expresia oricui și să știe că era tentată din nou să-l împuște. Oliver rămase nemiscat, păstrând o poziție prudentă, dar relaxată. Dacă ar fi fost un adept al corectitudinii, ar fi recunoscut că merita un glonț în piept. Din fericire sau nu, filosofia lui se baza mai degrabă pe a obține ce voia, indiferent de preț - în limite rezonabile. Să fie împușcat nu se încadra în categoria „rezonabil” În cele din urmă, ea împinse tocul și călimara în direcția lui.

- Nu uita că eu încă am scrisoarea de la DuChamps. Ți-ar fi mult mai bine să semnezi exact ce am stabilit. Dar, dacă vrei să continuăm negocierile, ei bine, știu cum să fac și asta.

Oliver semnă pentru cinci mii de lire o perioadă de doi ani, cu o dobândă de trei la sută. „Hmm.” I se părea foarte rezonabil. Existau totuși alte căi prin care să-și îmbunătățească poziția. Unde se ducea suta se ducea și mia - sau cinci mii de lire, de fapt -, după cum spunea o veche vorbă din bătrâni.

capitolul 4

Când Oliver lăsă tocul jos, Diane strânse tocul pistolului. Doar pentru că părea că pericolul trecuse nu însemna că era chiar așa. Mai ales când era vorba despre Oliver Warren. În cele din urmă, el împinse scaunul și se ridică.

- Când mă mut în noua mea reședință? întrebă el.

- Doar ca să știi, răspunse ea, ridicându-se ca să îl înfrunte de pe aceeași poziție, dacă aș avea de ales, noi doi ne-am afla pe continente diferite. De îndată ce încep să angajez, poți să mă cauți. Desigur, o să fiu intrigată, dar prudentă.

- Și ruinită, de îndată ce mă mut în casa ta.

- Te muți într-o cameră deasupra clubului, nu în casa mea.

- Un detaliu semantic, Diane. Gata cu invitațiile la evenimentele din societate. Gata cu ceaiurile cu ducesele sau mesele pentru fapte caritabile dedicate bisericii.

Era ciudat, dar, în câțiva ani, cuvintele ar fi durut.

- N-am nici o îndoială că o să fiu invitată la câteva evenimente. Atâta vreme cât rămân un mister și o curiozitate, oricum nu o să duc lipsă de invitații.

- Ai paria pe asta?

Firește, el își alesese cuvintele cu un scop.

- Încă scormonești după puncte slabe, nu-i așa, Oliver? Ai grijă cu cine alegi să joci. Și eu am gheare.

El se îndreptă spre ușa biroului și o deschise.

- Da, știu. Le-am simțit când mi se înfigeau în spate.

- Zilele astea, țintesc spre gât. Și mă aștept să primesc fondurile până la sfârșitul zilei.

- O să le ai până la prânz. Și o să renunț la casa mea la sfârșitul lunii. Ai două săptămâni, cred.

Deci voia să o încolțească deja. Diane încuviință din cap.

- În acest caz, o să te chem înainte ca să-mi instruiști angajații.

Cu un zâmbet discret, care păru mai curând agresiv decât intimidat, marchizul de Haybury părăsi încăperea. Un pic mai târziu, o auzi pe Juliet cum deschide și închide ușa.

Scoțând un oftat prelung și tremurat, Diane se trânti din nou pe scaun.

- La naiba cu omul ăsta, mormăi ea.

Ușa laterală care ducea spre camera de zi se deschise și Genevieve intră fără vreun zgomot în încăpere.

- N-ai exagerat, spuse ea, luând loc pe scaunul eliberat de Oliver. Omul ăsta este groaznic.

- Nu, este formidabil. Dar și eu sunt.

- Chiar și așa, puteai să-l obligi să semneze toate actele.

Da, ar fi putu, dar se îndoia că ea sau vreo altă pârțică din reputația ei ar fi supraviețuit consecințelor măcelului.

- Lasă-l să creadă că încă poate să negocieze. Pot și eu să fac asta. La sfârșit, o să-l fac să-și dorească să-mi fi acceptat cerințele de la bun început.

- Blalock ar fi fost mai ușor de manevrat.

- Haybury știe mai mult despre pariuri decât oricine altcineva din țară, iar, în ultima vreme, are mai mulți bani. Presupun că o să negociez supunerea pentru cunoștințe. Ea aruncă o privire spre însoțitoarea ei. Nu că am avea de ales în chestiunea asta. Refuz să merg să trăiesc într-o căsuță închiriată în mijlocul pustietății pe motiv că soțul meu n-a fost în stare să nu-și distrugă viața și să mă tragă și pe mine după el.

- Știi că o să ai întotdeauna sprijinul meu, Diane, orice s-ar întâmpla.

Ea trase aer în piept.

- Da, știu. Mulțumesc, Jenny. Bărbatul ăsta chiar are tendința să mă facă să vreau să dau în ceva. Ridicându-se din nou, își netezi rochia. Doar îi strânsese mâna, dar căldura parcă se lipise de ea. Ai dat anunțul în ziar?

- Oui. Începând de mâine. Și am trimis o notă domnului Dunlevy. O să treacă azi pe la patru.

- Bun. Din moment ce am mutat clubul aici, trebuie să modificăm întru câtva și planurile etajului. O luă de braț pe Jenny și se chinui să schițeze un zâmbet. Și o să ne asigurăm că ridicăm un zid de piatră între clădirea clubului și aripa mea din reședința Adam.

- Un zid de piatră foarte gros, încuviință prietena ei.

Cuvintele îi reamintiră lui Diane că trebuia să-și rezerve o zi ca să revadă planurile de amenajare și să se ocupe de eliminarea ultimelor vestigii ale familiei Benchley din casă. Până în clipa aceea, vânzarea colierului de perle, a celor două vase vechi și a unui portret - cuiva care semăna atât de tare cu Frederick încât o făcea să aibă coșmaruri - îi aduse doar zece lire. Dar, cum era mai mult decât îi lăsase Frederick când murise, credea că era un început echitabil.

- Deci toată aiureala asta că nu-ți aminteai cine este Lady Cameron, comentă Lord Manderlin, Jonathan Sutcliffe, când ridică floreta, apoi o îndreptă spre podea într-un gest rapid, ce anume era? Râdeai de noi toți?

Oliver își aranjă masca, își flutură floreta într-o parte, apoi se întinse și înfipse vârful în materialul capitonat din dreptul inimii lui Manderlin.

- Poate.

- *Touché*, strigă arbitrul, și cei doi bărbați își reluară locurile inițiale.

- Dumnezeu mare, Haybury, chiar vrei să mă omori din prima?

Pe sub mască, Oliver zâmbi larg.

- Inima ta este o țintă foarte mică, Jonathan. Mă îndoiesc că lovitura ar fi fost letală.

- Oh, foarte amuzant. Dacă inima mea e mică, a ta cred că a pierit de ani de zile.

- În gardă!

De data asta, Oliver ținti umărul, așteptă ca Manderlin să-și împingă sabia într-o parte, apoi își îndreptă floreta peste plasa fină a măștii vicontelui.

- *Touché*!

- Deci ai de gând să mă dezmembrezi? În general, mă lăsați să iau un punct sau două ca să capăt încrederea înainte să mă distrugi.

- Îmi cer scuze. Nu mă simt prea mărinimos în după-amiaza asta, prietene.

De fapt, își închipuia cu mare încântare că Diane Benchley se afla în fața lui, cu o umbreluță sau ceva la fel de nefolositor în mâini, în vreme ce el o lovea și o împungea în voie. Femeia fusese o tigroaică în pat. Un demon, intrându-i pe sub piele prin locuri pe care le credea invulnerabile. Luându-i...

- *Touché!* răsună în urechile lui la o jumătate de secundă după ce Manderlin îl lovi în pântec.

Oliver clipi.

- Ha! Nu ești invincibil, nu-i așa?

Jonathan făcu niște pași de dans înainte și înapoi, împungând aerul cu floreta.

În vreme ce urma de zâmbet de pe chip i se transformă în încruntare, Oliver își relua poziția inițială. Ea nu avea voie să-l facă slab. Dacă trebuia să trăiască sub acoperișul ei și să joace joculețul ei ca să-și demonstreze că trecuse peste ce îi făcuse lui, foarte bine.

- Cum, gata cu discuția? îl tachină Manderlin. Nu tu vreun răspuns isteț sau vreo insultă la adresa bărbăției mele?

Oliver împinse un deget spre arbitru, care înghiți în sec.

- În gardă!

Un minut mai târziu, viconte Manderlin fu întins pe spate, doborât de o rafală de lovituri în față, piept și abdomen. Înainte ca arbitrul să mai anunțe punctele sau rezultatul, Oliver își scoase masca și o aruncă unui servitor.

- Oliver! strigă Jonathan și încercă să se ridice.

- Nu-mi place să pierd, răspunse Oliver, îndreptându-se spre vestiar ca să-și schimbe hainele.

Deja știa planurile lui Diane. Ea reușise să îl atragă în schema ei. Iar cât timp ea deținea scrisoarea, el nu prea

spera să scape dacă nu i se permitea să facă întocmai. Și, dacă știa ceva, știa exact cât de puțin probabil era un asemenea lucru. De aceea, trebuia să descopere fiecare detaliu, regulă și greșeală din jocul ei. Pentru că nu doar că nu-i plăcea să piardă, dar nici măcar nu avea de gând să o facă.

De îndată ce se îmbracă, se duse să-l găsească din nou pe Manderlin.

- Ești liber pentru cină?
- Depinde. Vrei să te lauzi?
- Nu. Și plătesc eu.
- Atunci, mergem la White.

Patruzeci de minute mai târziu, un lacheu îi așază într-o parte a salonului mare de la White. Oliver își petrecu multe minute făcând ceva ce era neobișnuit pentru el... studie nu mesenii, ci aranjamentul din salon. Numărul de mese, servitorii, distanța de la bucătărie, cel mai accesibil lichior și prveliștea încântătoare spre cea mai apropiată dintre sălile de jocuri.

Decorul era de-a dreptul... încărcat, pretențios într-un fel menit să atragă membrii înstăriți. Iisuse, exista o listă de așteptare de cinci ani pentru noii membrii. Un eventual membru trebuia să aibă un sponsor, și nici așa nu exista o garanție că avea să fie acceptat.

- Sunt ușurat că ți-ai respectat promisiunea de a nu te lăuda, spuse Jonathan înainte să ia o îmbucătură bună de fazan fript, dar, dacă ai mai și vorbi, m-ai asigura că măcar n-ai de gând să răstorni masa peste mine sau așa ceva.

- Din câte cluburi faci parte? întreabă Oliver.
- Asta depinde. N-ai de gând să mă șantajezi, nu-i așa? Oliver se încruntă.
- De ce ești atât de convins că vreau să te schilodesc? N-am făcut asta niciodată.

- Pentru că este clar că ceva te ține încordat, iar eu par cea mai la îndemână țintă. Te-aș întreba ce te frământă, dar îți prețuiesc prietenia. De aia, stau aici cu-minte, mănânc cina asta foarte scumpă și aștept să fiu

luminat. Sau să te iei la bătaie cu mine. În general, știu mai sigur cu ce mă confrunt, dar acum m-ai cam prins pe picior greșit.

- Asta a fost prea încurcată. De ce nu spui pur și simplu „Scuipă tot“?

Manderlin îl privi lung pentru o clipă.

- Scuipă tot, Oliver.

Oliver bău o înghițitură de vin.

- Nu.

- Ticălosule!

- Pentru moment, este suficient să spun că, dacă ar fi să mă destăinuiesc cuiva, tu ai fi acela. Mai întâi, trebuie să descifrez câteva lucruri în mintea mea.

Dând din cap aprobator, Jonathan se întoarse la mâncarea lui.

- Foarte corect. Și cinci.

- Pardon?

- Cinci cluburi. White, Society, Army, Tory și Boodle.

- Tory? Serios?

- Am moștenit calitatea de membru de la tata. Nu cred să fi ajuns acolo de două ori, dar taxa este rezonabilă. Jonathan trase aer în piept. Asta are cumva legătură cu anunțul lui Lady Cameron că deschide un club de jocuri de noroc?

„Normal că zvonul se va fi împrăștiat deja în fiecare colț din Mayfair până acum, afurisită de femeie.“ Dar era tocmai ceea ce probabil avusese de gând.

- Dacă ar fi vorba despre asta, care este părerea ta?

- Care este părerea ta?

- Eu am întrebat primul. Nu fi laș.

- Bine. Al doilea gând care mi-a venit a fost că femeia nu și-a petrecut ultimii trei ani la Viena... ci la Bedlam¹.

Oliver încuviință din cap. Jonathan era mai... decent decât el, astfel că părerea vicontelui era probabil cea pe care o aveau majoritatea bărbaților din Mayfair.

¹ Cel mai vechi spital european pentru bolnavi psihici, care a funcționat până în anul 1948 (n.tr.)

- Dar ai spus că era al doilea gând. Care a fost primul?

- Că aş vrea să văd clubul ăsta. Adică, ea este o contesă suficient de frumoasă încât să agațe un alt soț în cinci minute. Ca să fie dispusă să-și riște poziția în societate, situația trebuie să fie într-adevăr excepțională. Din câte știu, Cameron a fost un cartofoar - unul demn de milă din toate punctele de vedere -, dar ce anume puneau oare la cale contesa la Viena?

Chiar că devenea interesant, se gândi Oliver. Poate insistase prea mult pe șoc și disperare în defavoarea curiozității și a unui eventual material de bârfă. El chiar avea tendința să subestimeze buna-cuviință - una din consecințele faptului că o încălca atât de des, bănuia el.

- Acum, îmi spui care este părerea ta? întrebă Manderlin.

- Recunosc, sunt și eu curios.

- Și știi mai multe despre asta decât atunci când te prefăceai că nu-ți amintești numele ei? Toată lumea, inclusiv grăjdarul meu, știe că trebuia să te întâlnești cu Lady Cameron de dimineață.

Altceva ce ea făcuse cu intenție? Ca implicarea lui, de bunăvoie sau nu, să o ajute să răspândească bârfa? La urma urmei, îl făcuse investitor.

- O să se numească acel club Tantal, și vrea să angajeze numai femei. Aparent încântătoare și de neatins.

- Nu-mi spune! se auzi din spatele lui. Femei?

Oliver întoarse capul.

- Henning. Nu te-am văzut ascuns pe acolo.

Francis Henning înghiți o gură mare de șuncă.

- Angajează numai femei? Ca să se ocupe de mizele de la mese și să servească băuturi?

- Și să ia pălăriile și să amestece cărțile, se pare.

- Dar femeile nu pot să se ocupe de bani sau de cărți, continuă tipul rotofei. O să-și închidă ușile la nici o lună.

- Dar ce lună! interveni Lord Bentson de lângă Henning. O să fiu tare bucuros să iau ceva din banii lui Lady Cameron atâta vreme cât durează.

Iată care părea să fie părerea generală la mesele din jur. Diane era nebună, gata să piardă tot, și fiecare bărbat voia să fie părtaș la asta. Ceea ce ar fi fost și părerea lui, se gândi Oliver, doar că banii pe care ea îi folosea erau ai lui. Și, după ce se muta cu reședința la clubul Tantal, în joc urma să fie și reputația lui.

Foarte bine. Putea să accepte că Diane Benchley îl manipulasă. Totuși, de dimineață, avuseseră doar o discuție aprinsă. El avea de gând să se declare învingător la sfârșitul războiului – de îndată ce-și dădea seama ce anume presupunea victoria.

– Pot să sparg zidul ăsta, mormăi domnul Dunlevy și își împinse palma mare în blocul de culoarea somonului care separa camera de zi de la parter de bibliotecă. Așa puteți să faceți cel mai mult spațiu.

Diane își ridică privirea din planurile clădirii.

– Dacă închidem foaietul, adăugăm uși de acces și dărâmăm și pereții coridorului, pot să folosesc toată partea din față a casei ca sală de jocuri principală.

Constructorul își arcui o sprânceană stufoasă.

– Atâta renovare nu este ieftină, milady.

– Puteți să o faceți?

El se uită mai atent în jur.

– O să fie nevoie de câteva coloane care să susțină greutatea etajelor, dar da.

– Să trecem la treabă! Vreau să deschid ușile într-o lună.

– O lu... Da, milady.

Fără îndoială, banii primiți de la ea de dimineață aveau mult de-a face cu entuziasmul lui, dar Diane era mai preocupată de viteza de execuție. Declarațiile mărețe și ațâțarea interesului tuturor fuseseră primul pas. Acum, trebuia să se ocupe de deschiderea clubului înainte ca vreun nou scandal sau vreo bârfă să le reducă interesul eventualilor clienți.

De îndată ce ea și domnul Dunlevy ajunseră la un acord pentru planul de renovare al clubului, Diane

se strecură printre ceea ce părea o mulțime de muncitori care se apucaseră deja să dea jos tapetul îngrozitor de demodat, să schimbe covorul și să repare balustradele scării. Toată partea din față a casei urma să țină de clubul Tantal, cu sala mare de jocuri la parter, camere de zi și apartamente private la etaj și camerele angajatorilor în mansarda mare și renovată.

Aripa din spate a casei îi revenea ei, și vreo câteva încăperi urmau să-i fie refugiul, departe de ceea ce spera să devină o viață foarte ocupată. Nu-i scăpă nici ironia situației: partea aceea micuță a casei era mai mare decât locuința ei de la Viena. Pariurile începeau deja să-i aducă profit. Atâta vreme cât nu era ea cea care paria, situația avea să rămână așa.

Dacă Lord Blalock nu-și rupea gâtul, iar avocații lui nu se apucau să se opună deciziei sale de a-i închiria vechiul Monarch Club, ar fi fost mai aproape de deschiderea propriei case de jocuri de noroc. Totuși, chiar cu cheltuielile suplimentare și cu... neplăcerea de a-l implica pe Oliver Warren în planurile ei, nu putea să-și nege un sentiment de satisfacție pentru că transforma reședința Adam în ceva ce, fără îndoială, i-ar fi îngrozit pe strămoșii familiei Benchley care se chinaseră să facă rost de ea.

- Un club de jocuri de noroc?

Diane coborî privirea spre foaier, din punctul de observație aflat lângă balustrada de la balcon, și îl văzu pe fostul ei cumnat cum făcea ochii mari spre ea.

„La naiba!”

- Anthony, îmi pare rău, dar azi nu primesc musafiri.

- Nu poți să transformi reședința Adam în... asta, insistă el, îndreptându-se spre scările care duceau la ea. Aparține familiei de cincizeci de ani.

- Și acum, este a mea. Fratele tău a făcut un lucru bun înainte să moară - și anume, să se asigure că îmi rămâne un loc unde să locuiesc. Ce aleg să fac eu cu locul ăsta este problema mea și doar a mea. Ea făcu

o jumătate de pas înapoi. Și ai grijă la trepte; n-au fost încă reparate.

El se opri din urcat și se întoarse cu grijă în foaier.

- Fratele meu a semnat pentru ca fiecare parte neipotecată a proprietății familiei să fie a ta. De ce îți trebuie tocmai asta?

- Le-am folosit pe toate celelalte pentru a-i plăti datoriile... lucru care te-a scutit pe tine de obligația de a face asta. Și, chiar dacă odinioară am fost rude, acum nu mai avem nici o relație. Trebuie să-ți cer să pleci. Când o să se deschidă ușile clubului, poți să aplici ca să devii membru.

- Diane, este ridicol. Ce o să creadă părinții tăi?

Aceiași părinți care se descotorosiseră de ea ca să aibă o contesă în familie? Ea trase aer în piept și se scutură. Mânia ducea la greșeli, iar ea nu-și permitea să facă vreuna.

- Întreabă-i. Pe mine nu mă interesează. O zi bună, Anthony!

Ea plecă din balcon, apoi se opri când nu mai putea să fie văzută ca să se asigure că el nu va încerca să urce din nou scările. De îndată ce o auzi pe Juliet urându-i o zi bună, Diane își continuă drumul spre partea din spate a casei.

- Deci nu te îngrijorează? se auzi chiar de sub ea.

Se întoarse, apoi se opri, ca Jenny să ajungă la capul scărilor.

- Omul a urcat scările astea acum o săptămână și, în clipa asta, crede că sunt periculoase doar pentru că am zis eu așa. Nu prea-mi fac griji.

Un muncitor își atinse pălăria în direcția ei, cu mâna lui liberă, în vreme ce trecu pe lângă ea cu un covor rulat sub braț. Când îi spusese lui Oliver - la naiba, trebuia să se obișnuiască și cu gândul că el era acum marchizul de Haybury, nu doar nepotul marchizului - că bărbații erau mai potriviți să se ocupe de grajdurile ei, uitase să le includă utilitatea la cărat și la ciocănit.

- Atunci, n-am să-mi fac nici eu.

Genevieve schimbă caietul omniprezent de pe un braț pe altul.

- Deci, ce părere ai? O cameră mare de jocuri la parter, care să ocupe toată partea din față a casei, cu o cameră de zi mai mare în spate pe stânga, o cameră de jocuri mai mică și o cameră pentru micul dejun în dreapta, o bibliotecă și o sală de biliard în spatele lor. Chiar încep să mă întreb dacă un coridor care să conducă în fiecare aripă ar fi mai util pentru animatoare și slujitoare.

- Ah! Să le ținem pe doamne ferite de priviri până la ultimul moment? Îmi place.

- Și mie. Spune-i domnului Dunlevy să vină din nou la mine.

- Bineînțeles. După aceea, vrei să le iau interviu celor care au aplicat?

Anunțul discret apăruse în *Times* în acea dimineață, urmând să rămână public exact o săptămână. Mai mult timp ar fi făcut-o să pară disperată și pe cale să se lupte ca să susțină un eșec. Dacă nu ocupa deja toate pozițiile necesare, ei bine, existau multe școli pentru guvernante, unde putea găsi o domnișoară sau două, capabile și atrăgătoare, care să nu-și dorească să se ocupe de copii.

- După ce mă văd cu domnul Dunlevy, o să fiu liberă până la prânz. Dacă apare cineva, Juliet sau Margaret să mă anunțe.

- Diane, sunt vreo douăzeci de domnișoare care așteaptă deja.

- Câteva zeci? Ea se opri. Este abia ora nouă.

- Da, știu.

La tonul lui Jenny, Diane ridică dintr-o sprânceană.

- Ți se pare amuzant, nu-i așa?

- Nu amuzant. Încurajator. Până la urmă, dacă douăzeci de domnișoare bine-crescute vor să se angajeze într-un club de jocuri de noroc pentru domni, asta presupune o anumită... acceptare a ideii, nu?

- În general, femeile sunt mai greu de convins decât bărbații când vine vorba despre păcat, aprobă Diane. Ce rămâne de aflat este calitatea lor. Vrei ca tu și Margaret

să discutați cu fiecare dintre ele? Cu cele douăzeci din dimineața asta este posibil să fim mai... pretențioase decât ne așteptam.

Jenny aprobă din cap.

- *Mais oui.* Îți aduc rezultatele după întâlnirea ta.

Chiar dacă domnul Dunlevy nu înțelese sigur importanța adăugării unui element de mister la club, el chiar înțelese cele o sută de lire pe care Diane le adăugase la înțelegere - pentru încă doi pereți și câteva uși amplasate strategic.

De îndată ce Dunlevy se întoarse la muncă, Diane luă loc și sorbi din ceaiul răcit. Când sosise prima dată, șeful ei de șantier se simțise foarte puțin confortabil, mai întâi cu ideea de a primi ordine de la o femeie, apoi cu întâlnirile la care ea refuza să aibă însoțitoare. Părea că, în sfârșit, își dăduse seama că banii ei se cheltuiau la fel de bine ca banii unui bărbat și că ea se pricepea la afacerea asta.

Desigur, nu toți aveau să fie atât de ușor de convinși de judecata și de logica ei. Însă tot ce trebuia să facă era să-i convingă să viziteze clubul Tantal. Iar apoi, dacă reușea să o ia pe calea cea bună, totul avea să decurgă de la sine.

Genevieve bătău în ușa întredeschisă a biroului și se strecură în cameră.

- Avem coridoare secrete? întrebă ea graseind și imprimând o ritmicitate mai franțuzească accentului ei.

- Avem. Avem ceva posibile angajate?

- Te las pe tine să decizi. Eu și Margaret am dat interviuri scurte și am făcut însemnări pentru toate cele patruzeci de femei și le-am trimis acasă. Începuse să se aglomereze prea tare.

- Patruzeci acum? Dumnezeu mare! Diane făcu un semn spre teancul de hârtii pe care le ținea însoțitoare ei. Sper că le-ai luat adresele.

- *Oui*, pe ale celor care au vrut să ni le dea. Le-am instruit pe celelalte să se întoarcă mâine pentru un eventual interviu cu tine.

Diane se încruntă.

- Nu vreau să lucreze aici femei de moravuri ușoare, Jenny. Dacă nu pot să dea o adresă, atunci eu...

- Citește notițele. Comanda ta de biscuiți și lămpi de masă a sosit, așa că, dacă ai nevoie de mine, mă găsești lustruind și punând ulei în lămpi.

Bine, era mai puțin de ajutor decât era Genevieve de obicei. Încruntându-se, Diane survolă cu privirea primul paragraf din notițe. Apoi, îl citi pe următorul. Și pe următorul.

- Aș întreba dacă te deranjez, dar, cum amândoi știm răspunsul, o să intru oricum.

Tresărind la auzul cuvintelor târăgănate, Diane aproape rupse colțul hârtiei pe care o ținea.

- Încă nu este nevoie de tine, Haybury. Pleacă până te chem eu.

Ochii de un cenușiu-deschis, sub un păr vâlvoi de culoarea mahonului, îi întâlneau pe ai ei. Nu era vorba că arăta neîngrijit; de fapt, Oliver Warren era întotdeauna îmbrăcat și aranjat impecabil. Mai degrabă, părul mult prea dezordonat și nodul simplu de la lavaliera albă ca zăpadă dădeau impresia că era mai relaxat decât în realitate, că mintea lui nu alerga în toate direcțiile când se afla înconjurat de oameni. Cu câteva excepții, bineînțeles. Ea îi cunoștea jocul, cum îl juca și mișcările pe care le prefera.

- După haosul de jos, presupun că ai primit banii, spuse el, îndreptându-se agale spre fereastra din spatele ei.

Diane întoarse scaunul, nevrând ca el să rămână în spatele ei.

- Nu mă protesti tu pe mine.

- E... bine, din moment ce nu intenționez să fac asta.

- Ba exact asta vrei să faci. Vrei să pui câte o întrebare inofensivă pe ici, pe colo despre renovări, planurile etajului și așa mai departe, până când ajungi să dai sfaturi,

să faci sugestii, apoi să încerci să-mi strici planurile după bunul tău plac.

- Chiar așa? Pentru numele lui Dumnezeu, sunt diabolic.

- Nu, crezi că ești diabolic. Și nu mă interesează nimic din ce-mi oferi fără să-ți cer. După cum spuneam, când o să am nevoie de prezența ta, o să te chem. În momentul ăsta, mă ții din treabă.

- Știi, el se întoarce ușor, trecu de ea și luă una dintre foile pe care nu le citise încă, oricât de mult nu vrei sfatul meu, aș vrea să subliniez faptul că, în disprețul tău general pentru bărbați, s-ar putea să fi neglijat un lucru sau două. De exemplu, ar fi mai eficient să-mi poruncești să plec dacă ai avea un lacheu masiv sau doi, să zicem, care să mă încurajeze să-mi fac ieșirea.

Cu inima-i prinsă într-o combinație nebunească și ciudată de furie și neliniște, ea se răsuci ca să-și caute pistolul în sertar. Chiar când se mișcă, își dădu seama că el o întoarce intenționat cu spatele la sertar, fir-ar să fie.

O cizmă închise sertarul înainte ca ea să apuce să facă altceva decât să-l atingă.

- Fii drăguță, o atenționează el. Era doar o sugestie. Nu o amenințare.

- Ia-ți cizma de pe biroul meu.

- Desigur. El se îndreaptă de spate. Înainte ca ea să reușească să sară iar după armă, el îi împinse scaunul deoparte cu șoldul, deschise sertarul, luă pistolul și îl aruncă pe fereastră.

- Așa.

Ea îi aruncă o privire aprigă, în vreme ce el se sprijini cu spatele de pervaz, poziționându-se astfel încât ea să nu poată să-l împingă pe fereastră după armă.

- Dacă mi-ai distrus vreuna dintre flori, mă aștept să o înlocuiești, spuse ea, în cele din urmă, și intenționat își coborî capul ca să își reia cititul.

Chiar dacă nu putea să îl ignore, măcar putea să pretindă că o făcea. Se gândea la posibilitatea de a angaja

un lacheu sau doi. Doar pentru că aristocrații care își pierdeau toți banii și beau prea mult puteau să devină nestăpâniți, iar ea nu se gândise la așa ceva.

- Păr blond, ochi albaștri, aproximativ douăzeci de ani, citi el cu voce tare. Ce este asta?

- Nu-i treaba ta, izbucni ea, trăgând o linie cu creionul peste descrierea tinerei, unde Jenny notase ca era analfabetă.

- O voce plăcută, pretinde că are talent la pian și vorbește franceză. Oliver smulse hârtia. Știi ce cred eu?

- Nu sunt deloc interesată de ce crezi tu. Nu m-am făcut destul de bine înțeleasă?

- Cred că este una dintre femeile care au răspuns la anunțul tău din ziar. Dându-i înapoi hârtia, căută în buzunar și scoase un decupaj dintr-un ziar. „Se caută spre angajare legală: domnișoare cu vârsta cuprinsă între optsprezece și douăzeci și șase de ani, educate, cu înfățișare și maniere plăcute. Casa, masa și salariul sunt asigurate.” Aruncă decupajul în fața ei, pe birou. Aici, apare adresa ta.

- Ți-am spus că vreau să angajez tinere domnișoare. Nu te purta de parcă ai fi descoperit ceva strigător la cer. Nu sunt impresionată că știi să citești. Cred că știam deja asta.

- Mi se pare c-ar trebui să fiu prezent la interviurile astea. La urma urmei, un aspect drăguț și abilitatea de-a citi nu fac din nimeni un crupier bun.

Diane se ridică. Cu el sprijinit de pervaz, erau aproape la aceeași înălțime. Se uită urât la el.

- O să angajez pe cine aleg eu, în funcție de motivele pe care le consider necesare pentru nevoile mele. După ce le angajez, o să te chem să le instruiești. Atunci...

- Și dacă ele nu pot să gestioneze pariurile?

- Atunci, repetă ea și îi ignoră intervenția, o să... permit ca tu să-ți spui părerea despre care dintre ele este mai potrivită decât celelalte ca să ocupe diferitele posturi libere de la clubul Tantal.

El se îndreptă încet, iar ea fu obligată să întindă gâtul ca să-și păstreze privirea ațintită spre chipul lui.

– Oi avea tu o afurisită de scrisoare, spuse el, dar ți-ar fi mai de folos să ții minte că eu am o grămadă de bani și influență, Diane. Dacă transformi totul într-un război, am să te distrug.

Ea pufni.

– Poți să consideri că nu sunt absolut deloc impresionată. Am fost deja lefteră și fără prieteni, Haybury. Poți să mă faci iar una cu pământul, dar o să am grijă să te bălăcești și tu în același noroi. Iar acum, pleacă de aici – până te chem eu.

Vreme îndelungată, el o fixă cu privirea, și ea abia dacă mai răsufală. Ea vorbea serios, și, de îndată ce el accepta starea de fapt a lucrurilor, poate că negocierea cu el avea să fie mai ușoară. Sau, cel puțin, așa spera. În cele din urmă, el încuviință din cap.

– Am fost invitat la dineul lui Dashton în seara asta. Dashton este un jucător înrăit, la fel ca toți ceilalți prieteni ai lui. La ce oră să trimit trăsura după tine?

– N-am să te însoțesc nicăieri.

– Dacă trebuie să ne facem credibilă așa-zisa legătură misterioasă, Lady Cameron, ai nevoie să fii văzută cu mine. La ora opt. El se îndreptă spre ușa biroului. Și gândește-te să extinzi aleea din față. Să sperăm că o să fie trafic intens seara.

Și tot nu putea să nu-i dea un sfat. Pe care l-ar fi tolerat mai bine, doar că, până în clipa aceea, toate fuseseră sfaturi bune.

– Ora opt, spuse ea cu voce tare, așezându-se iar în spatele biroului. Să nu întârzii.

– Să nu te răzgândești.

capitolul 5

Oliver îi spuse vizitiului să ducă trăsura la reședința Adam pe drumul cel mai ocolit, asigurându-se că ajunge

în pragul uşii lui Lady Cameron exact cu douăzeci de minute după ora stabilită. Intrase într-un joc al inteligenţei şi al nervilor, şi fiecare mişcare conta.

Grămezi de lemne şi moloz se aflau pe ambele părţi ale drumului când una dintre femeile valet ieşi din casă pentru a deschide portiera trăsurii lui Oliver. Dacă nu ar fi împărţit patul cu Diane în diferite ocazii, aproape ar fi crezut că era una dintre doamnele care prefera compania intimă a altor doamne.

El era motivul pentru care dezvoltase asemenea antipatie şi neîncredere în bărbaţi? „Hmm.” Mai degrabă, cei trei ani de mariaj cu un bărbat care o lăsase lefteră şi o abandonase în inima Europei. Şi se părea că ea avea de gând ca toată lumea să plătească pentru totdeauna.

Pe de altă parte, poate că ambiguitatea preferinţelor ei era intenţionată; la urma urmei, fusese de acord ca el să speculeze, şi ştia el mai bine. Aruncă o privire spre majordomul femeie care stătea în faţa uşii de la intrare. Să angajeze numai femei. Părea un lucru pe care ar fi trebuit să-l ia şi el în consideraţie.

– Milord, dacă binevoiţi să aşteptaţi aici, Lady Cameron coboară imediat. Îmi pare rău că nu vă pot oferi un scaun; momentan, nu avem nici unul în această parte a casei.

– După cum mi-ai spus şi de dimineaţă, cred.

– Da, milord. Mi s-a ordonat să vă informez că, dacă intenţionaţi să intraţi din nou în casă fără permisiune, trebuie să vă împuşc.

– Înţeleg. Chiar dacă era tentat să îi spună că n-avea decât să încerce, avea alte lucruri de care să se ocupe în seara aceea. Şi, aparent, câteva minute bune pentru a-şi bătători călcâiele, în timp ce aştepta ca Diane să binevoiască să apară.

– Cum te numeşti? o întrebă el pe femeia majordom.

– Juliet, milord. Juliet Langtree.

– Bine, Langtree, care a fost serviciul tău înainte ca Lady Cameron să te angajeze ca majordom?

- Eram ajutor de negustor, milord, răspunse ea fără șovăială. Într-un magazin în care se vindeau arme.

Pentru o clipă, se întrebă dacă râdea de el. Înainte să apuce să decidă, aerul din capul scărilor se agită.

- Diane, spuse el și se întoarse cu fața în vreme ce ea coborî. Iar în negru?

Era gata să spună ceva mai măgulitor, căci, indiferent ce material era negrul lucios, părea să curgă ca o apă pe corpul zvelt și pe fiecare formă delicată. Dar ea știa asta. Era motivul pentru care alesese să se îmbrace așa.

- Se potrivește cu starea mea de spirit, răspunse ea. La un gest al ei, Langtree deschise din nou ușa de la intrare. Și încetează să-mi mai bați la cap angajatele. Au fost avertizate că... prietenia cu tine este motiv de concediere imediată.

- Ești geloasă?

- Înțeleaptă față de lipsa ta evidentă de caracter. O a doua femeie, blondă și subțire ca o nuia, apăru în spatele ei și acoperi umerii lui Diane cu o pelerină neagră. Mergem?

Blonda îi urmă până afară.

- Tu păzești reputația lui Lady Cameron? întrebă el și îi oferă o mână ca să o ajute să urce în trăsură. La ce plan de acțiune are, ai ajuns cam târziu.

- Trebuie să vă protejez pe *dumneavoastră*, milord, răspunse ea, cu o voce blândă dominată de o mulțime de accente, fără ca vreunul să fie mai evident. Dacă Diane vă ucide, ne strică programul.

De îndată ce doamnele urcară în trăsură, el li se alătură.

- Este foarte interesant că ai interpretat complet greșit situația, comentă el, în vreme ce trăsură se întoarse pe stradă. Dacă ar fi să se întâmple ceva cu vreuna dintre voi, programul meu n-ar fi deloc stricat. Și tu spui că ne strică programul. Suntem parteneri?

- Oliver, aceasta este Genevieve, spuse Diane în următoarea pauză. Jenny, Lord Haybury.

- Ești nouă, continuă Oliver, împărțindu-și atenția între cele două femei. Erau cam de aceeași vârstă, aproximă el, amândouă aveau în jur de treizeci de ani, dar, chiar dacă se adresau una alteia familiar sau vorbeau despre programul lor, el știa cu siguranță cine se afla în spatele reprezentației. Nu erai la Viena ultima dată când am fost eu.

- Este de ajuns să spun că eu și Jenny ne știm de mult. Am chemat-o la scurt timp după ce ai plecat din Viena.

Ei bine, el adusesese vorba; și era de bine, presupunea, dacă ea îi aruncă în față faza cu Viena.

- Știi, ar trebui să-ți mulțumesc pentru că m-ai determinat să plec, răspunse el, strângând din dinți ca să nu râdă. La urma urmei, am ajuns la Londra la timp ca să mă împac cu unchiul meu și să moștenesc averea și titlul. Una peste alta, o vară foarte bună, cred.

- La fel și pentru mine, din moment ce Frederick a murit și tu ai plecat exact când ai devenit o pacoste. Diane ridică un deget de la mănuașă neagră de mătase. Acum. Rămânem la serată două ore. Dansează cu cine vrei; de fapt, cu cât mai multe, cu atât mai bine. Între timp, fiecare vals este al meu.

Desigur, putea să nu fie de acord, dar curiozitatea de a-i descoperi planul era mai mare decât supărarea că primea ordine.

- Și ce o să faci când nu o să fii în brațele mele?

- Nu o să dansez cu nimeni altcineva. Am făcut așa și la serata Hennesay. În seara asta, să-i lăsăm să se mire.

- Și dacă cineva întreabă de relația noastră?

Ea se uită la el, apoi își întoarce privirea spre geamul trăsurii.

- Suntem prieteni... vechi.

- Ah. „Prieteni” cu o ezitare. Secrete și altele de genul.

- Prefer să mă gândesc la asta ca la un mister. Își întoarce din nou privirea spre el, și, în mod surprinzător, ochii ei verzi băteau în negru la lumina felinarului. Iar

tu nu știi despre club decât cum se cheamă și că se deschide într-o lună.

- Să adaug o taxă de publicitate la valoarea împrumutului? Diane, nu sunt rubrica ta de bârfe.

- Atunci, să-ți ții gura. Este chiar mai bine.

Cotiră pe drum, și luminile de la reședința lui Dashton se iviră în capătul străzii. Când ea aruncă o privire spre ele, el surprinse... ușoara strângere a gurii ei. Era nervoasă, indiferent de cât de increzător învățase să vorbească și să se poarte. Evident, dacă ar fi pariat și el suma pe care o avea ea și ar fi mizat totul pe un castel din cărți de joc, așa cum și era situația, și el ar fi fost nervos.

- Dacă Blalock nu murea, spuse el încet, cu jumătate de gură - pentru că hotărâse că, în primul rând, nu-i păsa și, în al doilea rând, era o complicație -, ce ai fi făcut? I-ai fi cerut lingăului ăluia gras și bătrân să se instaleze într-o cameră deasupra clubului tău? Ai fi lăsat de înțeles că tu și el sunteți vechi... prieteni?

- Cine pare gelos acum?

- Sunt mai degrabă curios. Am fost un înlocuitor de ultim moment, până la urmă.

Ea oftă.

- Dacă vrei să știi, în schimbul închirierii fostului Monarch Club, Blalock ar fi putut să vină acolo când voia, lăsând de înțeles că, da, eram amanți.

- Deci o să susții că ești amanta oricui, nu-i așa?

- De ce nu, dacă este în interesul meu?

Oliver ridică dintr-o sprânceană.

- De ce am sentimentul ciudat că Blalock nu știa că tu voiai mai degrabă să pari amanta lui decât să sari în patul lui.

- Ar fi descoperit asta, într-un final.

- Ți-ai pierdut fiecare părticică din inimă, nu-i așa?

- Râde ciob de oală spartă. Și nu, n-am pierdut. Am scăpat de fiecare părticică. Nu făcea decât să-mi stea în cale.

Trăsura se opri, și un lacheu coborî scărița, apoi deschise ușa. Oliver ieși primul și prinse cotul lui Diane, care cobora.

- Ești o mincinoasă, șopti el.

- Și tu ești un laș. Ea își aranjă rochia. Oferă-mi brațul cum se cuvine.

- Da, milady.

Ultima parte îl cam zgândărise, dar bănuia că o merita.

- Și, dacă-mi strici ploile, o să te distrug.

La cât timp petrecuse ca să-și descifreze tovarășii din jurul unei mese de joc, Oliver nu avu nici o problemă ca să o citească pe Diane în clipa aceea. Vorbea serios. Ceea ce totuși nu înțelegea ea era că, cu cât devenea mai serioasă toată piesa lor de teatru, cu atât mai mult începea și lui să-i placă.

Problema când amenințai un om ca Oliver Warren, care își petrecea mai tot timpul dincolo de limita decenței, era că el nu se speria foarte ușor. Diane o vedea în ochii lui, în timp ce o însoțea prin sala de bal aglomerată din reședința Dashton. Îl amenințase că îl distruge, și tot ce promise în schimb fusese o apreciere scurtă și blândă.

Nu-i dădu multe motive să creadă că frica putea să-l oblige să se poarte cum i-o cerea ea. Fără scrisoarea pe care o pusese deoparte cu mare atenție, ea nu mai avea nimic împotriva lui. Și chiar dacă știa ea mai bine cum stăteau lucrurile, era foarte enervată de faptul că abilitatea pe care se chinuise din greu să o perfecționeze nu părea să-l afecteze.

- Două valsuri, murmură Jenny, ivindu-se lângă cotul ei liber. Primul de îndată ce se termină cadrilul, al doilea chiar după gustări.

„La naiba!” Ar fi preferabil să aibă puțin timp ca să observe musafirii și să decidă dacă să atace sau să se apere înainte să ajungă pe ringul de dans cu împielitul. Diane trase ușor aer în piept. Apoi, își aminti că nu era vreun inger. Fără prea mult efort, reușise să-l facă

să plece de pe continent cu doi ani în urmă. Sigur putea să stea cu el patru minute fără a recurge la acte de violență fizică.

- Asta este treaba ei? întrebă Oliver de cum Genevieve se pierdu din nou prin mulțime. Să se fluture pe ici, pe colo și să spioneze lumea?

- Când o rog eu. Și este chiar bună. Vezi și tu.

- O să fiu prea ocupat să te urmăresc pe tine și să mă întreb când o să înțelegi că nu este decât o mare risipă de silabe să mă ameninți la fiecare frază.

- Cred că este un obicei. În scurta perioadă în care ne-am cunoscut, ai sfârșit prin a mă dezamăgi. Dacă dezamăgire era cuvântul potrivit pentru a descrie sentimentele pe care le resimțise atunci când își dăduse seama că el plecase din Viena, dar era un lucru la care să se gândească altă dată. Era mai important ca el să-și dea seama că nu mai era slabă, naiva pe care o întâlnise cu doi ani în urmă. Era imună la el, așa cum el era la ea.

- Haybury. Mă întrebam dacă apari în seara asta.

Mușchii din brațul lui Oliver se încordară sub degetele ei, apoi se relaxară.

- Manderlin, spuse el. Ai cunoscut-o pe Lady Cameron?

Un tip înalt, cu un păr blond care îi acoperea un ochi căprui, făcu o plecăciune în fața ei. Silueta bărbatului nu era rea deloc, și trăsăturile erau chiar plăcute, dar părul... Dumnezeu! Cineva avea nevoie urgentă de un bărbier.

- Nu, n-am avut plăcerea, spuse trăgănat bărbatul. Mă prezinți, te rog?

- Jonathan Sutcliffe, Lord Manderlin, spuse Oliver fără vreo altă introducere. Diane Benchley, Lady Cameron.

- Și eu m-aș fi descurcat mai bine, răspunse Lord Manderlin, scuturând din cap. Cum să nu-i știu numele. O prezentare bună cuprinde detalii. Cum s-a întâlnit fiecare dintre noi cu tine. Dacă suntem căsătoriți sau disponibili. Vinul sau dulcele preferat, poate.

- Fă-ți singur cercetarea. Muzica de vals începu, și Oliver îi cuprinse încheietura cu degetele. După dansul ăsta.

Ea își dori să se retragă din strânsoarea lui, dar rezistă tentației. Decizia de a merge pe ringul de dans trebuia să fie a ei, dar nu îi spusese asta. Până acum, el îi tolerase ordinele și cerințele, ceea ce îi oferise o poziție de superioritate. Dacă forța prea tare și el refuza, avea să piardă măsura controlului - sau iluzia lui, ceea ce era cam același lucru.

Ținând-o în continuare alături, Oliver își croi drum spre mijlocul sălii de dans. Ea acceptă locul ales... Cei care nu dansau aveau să vadă numai frânturi, în timp ce cuplurile din imediata apropiere puteau să îi observe, dar fără să le audă conversația. Și avea să pară că discutau, indiferent dacă își spuneau ceva sau nu.

Apoi, Oliver își strecură brațul în jurul taliei, și ea tresări înainte să apuce să se controleze. Marchizul întoarse capul spre ea, cu pași hotărâți, în vreme ce o luă la dans.

- Dacă aș fi în locul tău, murmură el, nu aș permite să se vadă că o simplă atingere mă tulbură atât de tare.

- N-am fost tulburată, răspunse ea și schiță spre el un zâmbet glacial, spre deliciul unor privitori. Am fost dezgustată. Te suport de dragul clubului Tantal, atâta tot.

- Hmm. În general, ai fost mai puțin directă în loviturile tale. Știi, afirmații de genul ăsta îmi pot răni sentimentele.

Făcându-și curaj, ea îl privi fățiș - nu era chiar ușor, pentru că era mai înalt cu cel puțin douăzeci de centimetri.

- Totuși, putem încerca să fim civilizați dacă vrei.

- Vorbești serios? Nici nu știu ce parte din corp să-mi păzesc.

Era de folos pentru cauza ei dacă păreau prietenoși, așa că îi zâmbi.

- Ce părere ai despre tendințele la modă?

- Eu prefer negrul.

- Foarte amuzant.

- Ce părere ai despre aristocrația din Londra, acum, că te-ai întors?

- Nu vreau să-ți spun ceva ce ai putea folosi împotriva mea mai târziu, zise ea.

- Ești foarte suspicioasă, Diane.

- Ah. Ei bine, m-ai învățat destul de multe într-o perioadă scurtă, Oliver. Lecții pe care nu o să le uit vreodată.

- Cu plăcere, în cazul ăsta. O trase mai aproape de el când făcură o piruetă. Oh, asta nu trebuia să fie o mulțumire, nu-i așa? Voiai să mă faci de rușine sau așa ceva. Oliver se strâmbă în treacăt. Hmm. Vrei să mai încerci o dată? Nu pot să-ți garantez că o să par plin de remușcări, dar sunt dispus să încerc.

Nu se gândise să recurgă la violența fizică - nu până în acel moment. Totuși, dacă încerca să-l plesnească, se întâmplau două lucruri: primul, el para lovitura; al doilea, o trântea la podea în fața tuturor și distrugea misterul și demnitatea pe care le construise de când sosise la Londra.

- N-am nevoie de remușcări. Am început un lucru. Și încă ceva: n-am încredere în tine. Și, pentru că n-am încredere, nu pot să te mai plac niciodată. Absolut niciodată.

El ridică dintr-o sprânceană.

- În acest caz, te-ai decis să renunți deja la politețe?

- Da. În mod clar, n-are nici un rost cu tine.

Oliver se opri. În mijlocul sălii de bal de la Dashton, în mijlocul unui vals. Lady Hubert și partenerul aproape se ciocniră de ei, iar Diane mai făcu un pas ca să evite un cuplu. Pentru o clipă, observă că, în urmă cu câțiva ani, o asemenea mișcare ar fi făcut-o de râs... ar fi umilit-o... în timp ce acum era preocupată doar de cum să întoarcă incidentul în avantajul ei.

Schiță un zâmbet ușor, apoi își sărută podul palmei și își puse mâna pe gura lui.

- Chiar spui lucruri interesante, Lord Haybury, comentă ea, apoi se îndepărtă iute prin învâlmășeala de dansatori dezorientați. Jenny o întâlnește la marginea ringului de dans și rămase tăcută alături de ea.

- Plecăm, murmură Diane spre însoțitoarea ei, păstrându-și expresia amuzată pe chip. Fă rost de o trăsură.

Încuviințând ușor din cap, Jenny dispăru din nou. De îndată ce Diane ieși din sala de bal și se strecură pe una dintre ușile coridorului, își încetini pașii, apoi intră în prima încăpere goală pe care o văzu. „Bărbatul... acela. Bărbatul acela arogant și îngrozitor.”

Încercase să o facă de rușine. Încercase să câștige teren în ceea ce era deja un joc de șah. Și cea mai enervantă parte era că ea nu făcuse nimic rău până când nu-l amenințase cu șantajul. Oricum, nu când venea vorba despre Oliver Warren. El o găsisese la Viena. O seduse... deși ea participase cu înflăcărare. Plecase fără vreun cuvânt. Iar acum, el se dădea în spectacol pentru că ea voia să facă lucrurile în stilul ei.

Trebuia să clarifice câteva lucruri, pentru că era vorba despre afaceri și nimic mai mult. Sentimentele personale de mândrie rănită, dușmănie, răzbunare... ei bine, trebuia pur și simplu să le lase deoparte.

Și, doar ca să se simtă în siguranță, trebuia să-l întrebe pe fostul angajator al lui Juliet dacă putea să-i dea unul sau două pistoale mai puțin vizibile. Nu voia să recurgă la un al treilea plan ca să deschidă clubul Tantal, dar, dacă era nevoie, o făcea. Lord Haybury trebuia să priceapă că nu conta ce voia și ce credea el. Și, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

- Credeam că te-am văzut intrând aici.

Bătaia puternică din pieptul ei încetă numaidecât. Oliver nu avea o voce ascuțită și nici accentul din Cornwall pe care nici cel mai bun absolvent de liceu nu putea să-l controleze.

- Lady Dashton, sper că nu aveți nimic împotriva, spuse ea. Am văzut pictura lui Gainsborough când

treceam pe coridor, și am fost nevoită să mă opresc pentru a o clipă.

Privirea vicontesei se întoarse spre portretul mare de familie agățat deasupra șemineului.

- Este frumos, nu-i așa? Bineînțeles, fiii mei sunt mai în vârstă acum, ca mine și Stuart, din păcate.

- Este minunat, comentă Diane, fără să se mai uite la el.

Pumnii lui Lady Dashton erau încleștați; ceea ce Diane nu prea se așteptase să vadă la o gazdă care discuta cu un musafir plin de admirație.

- Și arătați foarte fericită. N-am înțeles niciodată de ce atât de mulți pictori aleg chipuri mohorâte pentru personajele lor.

- Soțul meu este destul de interesat să afle mai multe despre clubul... tău, spuse vicontesa pe neașteptate, ignorând conversația lui Diane.

- Nu va trebui să aștepte prea mult. Vreau să deschid porțile clubului Tantal într-o lună.

- Știți, Harriette Wilson a devenit faimoasă din cauza lipsei de decență față de unii domni distinși. Și totuși, nu a fost invitată niciodată la un eveniment al înaltei societăți, iar noi încă o considerăm o femeie de moravuri ușoare.

Acum, Diane știa că discuția era despre ea. Chicoti.

- Ce limbaj, Lady Dashton. Și, da, aveți dreptate despre Harriette Wilson. Dar, în apărarea ei, n-a susținut niciodată că este altceva decât ceea ce este. Strângând din buze, Diane făcu un pas înainte. Acordați-mi aceeași încredere. Multe dintre cluburile pentru gentlemen în Viena și oriunde pe continent erau magnifice. Eu aduc acel rafinament la Londra.

- Ideea...

- Și cine știe? insistă ea, ridicând din umeri. Dacă celelalte doamne se interesează de clubul Tantal la fel ca dumneavoastră, pot să propun și o seară pentru doamne. Câteva pariuri de bon ton, vin de Madeira și biscuiți, poate. Servite de tineri frumoși.

- Vreți să mă influențați ca să vă dau acceptul meu? Pentru că eu nu sunt de acord.

Cu un zâmbet mai accentuat, Diane înclină capul.

- Atunci, nu veți participa. Acum, dacă mă scuzați, mă așteaptă trăsura.

- Mă întreb cât timp veți mai fi invitată la evenimentele înaltei societăți, răspunse Lady Dashton, ieșind din cadrul ușii ca să-i facă loc.

- Vom vedea. Va fi interesant, nu-i așa?

În timp ce se întorcea spre capătul coridorului, îl zări pe Oliver cum pleacă din sala de bal spre celălalt colț al încăperii. Dacă trebuia să discute din nou cu el astă-seară, capul ei... și liniștea ei... urmau să explodeze. Era o adevărată artă să se grăbească fără să dea de înțeles că făcea asta, dar o învățase la scurt timp după căsătorie. Într-o clipită, ajunse afară și urcă în trăsura ce o aștepta.

- Știu că ai cercetat, dar ești sigură că nu mai există altcineva de la care să ne luăm finanțarea? întrebă Jenny de lângă ea.

- Îmi închipui că am putea, spuse încet Diane. Dar nu vreau să se afle despre problemele mele financiare. Mai mult decât orice altceva, asta m-ar putea distruge. Domnii frecventează cluburi pentru prestigiu, amuzament și risc. Dacă pare că sunt disperată după bani, toți o să presupună că am vrut să-i înșel.

- Dar Haybury nu se dovedește deloc docil.

Ea oftă.

- Este un netrebnic încăpățânat. Trebuie să recunosc. În același timp, sunt mai mari șansele ca el să-mi păstreze secretele mai bine decât oricine altcineva. La urma urmei, eu știu un secret de-al lui. Este un echilibru pe care nu-l mai am cu altcineva.

- Până te aruncă pe fereastră.

- Tot un echilibru o să fie. Eu o să fiu moartă, dar reputația lui de bărbat o să fie distrusă.

Jenny se afundă într-un colț al trăsurii mici.

- N-am bănuît că misiunea o să fie una simplă. Dar nici nu n-am așteptat să fie așa greu la nici o săptămână după ce ne-am primit fondurile.

Neliniștea se involbură în pieptul lui Diane.

- Știu cât de mult îți cer, Jenny. Dacă nu vrei să continui, ei bine, mă voi gândi la ceva...

- Aiurea, Diane. M-ai găsit din nou într-o perioadă... foarte dificilă. Numai pentru asta și tot așa rămâne. Dar, ca să redescopăr un prieten, ei bine... așa lua-o pe orice drum ai alege.

Diane prinse mâna prietenei ei și o strânse tare.

- Mulțumesc. Dar, pentru că suntem prietene, trebuie să-mi spui dacă mă îndepărtez de la drum și ajungem pe un teren viran.

Cu un chicot neobișnuit, Genevieve îi strânse mâna, apoi își retrase degetele.

- Pe undeva, sper ca drumul ăsta să fie în continuare la fel de palpitant pe cât se arată la început, atâta vreme cât ajungem la destinație.

- Iar eu sper să nu fiu nevoită să împușc armăsarul.

Armăsarul foarte problematic trebuia să fie convins să urmeze regulile ei înainte să strice totul. Și nici un mascul nu avea să mai distrugă vreodată totul în lumea ei. Nici măcar marchizul de Haybury. Nu, *cu atât mai puțin* el.

capitolul 6

- Milord, tocmai a sosit un mesaj pentru dumneavoastră.

Oliver își șterse untul de pe degete și făcu un gest spre tăvița de argint ținută de lacheul lui.

- Ia să vedem, Myles.

De îndată ce Oliver își văzu numele scris cu înflorituri elegante pe partea exterioară a biletului, știu cine îl trimisese. Trei zile, exact așa cum îl informase. El rezistase, în ciuda dorinței constante și aproape evidente

de a intra cu pași mari pe ușa principală de la reședința Adam și de a o informa că el era singurul care dădea lecții și că nimeni nu-l lăsa baltă pe ringul de dans. Își văzuse de treburile lui – sau, oricum, de o parte dintre ele – și așteptase ca ea să facă următorul pas.

– Asta-i tot, îi spuse lacheului și se ridică să se ducă la birou.

Parcurse o distanță scurtă pe coridor și trecu pe lângă cunoscutul tablou al Afroditei ieșind din spuma mării, tablou care avea să-l însoțească la clubul Tantal, cu precădere pentru că reprezentarea unei femei dezbrăcate și seducătoare avea probabil s-o enerveze teribil pe Diane.

Se duse la fereastra care dădea spre aleea trăsurilor și spre sala de biliard puțin folosită a lui Lord Penbridge și se așeză. Manderlin și alții întrebaseră de ce nu-și cumpărase o casă în oraș din moment ce moștenise averea marchizului de Haybury, dar el nu vedea rostul unei asemenea achiziții. Singurul lucru distractiv pe care îl făcea era de o factură foarte intimă, și oricum petrecea puțin timp acasă. Dincolo de ziduri, era mult mai interesant.

– Că tot veni vorba, mormăi el și deschise biletul lui Diane. „Haybury“, citi el cu voce tare, „trebuie să discuți astăzi la prânz cu un grup de posibile angajate. Aștept să vii la unsprezece și jumătate, ca să vorbim despre instrucțiunile tale. C. de Cameron.“

Afurisita se pricepea de minune să dea ordine. Și, bineînțeles, el trebuia să ajungă la timp, pentru că, altfel, părea un școlar capricios. Să îi forțeze stăpânirea de sine cerea mai mult efort decât simple certuri – și el ura oricum să se repete.

Scrise un bilet pentru Amelia Lawson prin care anula întâlnirea de la prânz, ignorând gândul că voia să facă asta fără să țină cont de ordinele primite. Să-și petreacă vremea cu femei desfrânate era o distracție foarte plăcută, dar el ducea o bătălie. Și, din nefericire, trebuia să stabilească împreună cu Diane ce urma să le spună diferitelor femei despre faptul că ea îl cunoștea

personal. El refuza să le lase să creadă că devenise brusc ori îndrăgostit, ori impotent.

Sună după Myles, unul dintre cei patru servitori pe care îi angajase pentru mica lui reședință. Haybury Park din Surrey era locul unde lucrau și locuiau cei mai mulți dintre angajații lui, dar, în cei doi ani de când moștenise titlul unchiului, Oliver nu petrecuse prea mult timp aici. În cea mai mare parte a vieții lui fusese un călător – școli cu internat, universitate, Londra, Madrid, Roma, Viena – și încă nu îi venea ușor să se stabilească într-o singură casă sau chiar într-o singură țară.

- Da, milord.

- Trimite pe cineva după calul meu, bine?

- Imediat, milord. Doamna Hobbles întreabă dacă veți participa la masa de seară, căci ea tocmai a cumpărat un purcel de lapte.

- Nu știu care sunt planurile mele. Spune-i să prăjească purcelul; cei mai mulți dintre voi s-ar putea bucura. Myles zâmbi.

- Cât sunteți de generos, milord. Vă mulțumesc.

- Dacă mă caută cineva, anunță-i că sunt plecat să fac o vizită la o veche... prietenă.

- O veche prietenă, milord. Foarte bine.

- Nu. Un vechi... prieten. Sugerând că „prieten” nu este chiar cuvântul corect, ci doar cel mai potrivit.

- Un vechi... prieten. Înțeleg, milord. Myles se întoarce spre ușa de pe hol, apoi șovăi. Sper că știți, milord, că eu n-aș încuraja niciodată zvonurile de vreun fel fără instrucțiunile dumneavoastră exprese în acest sens.

- Dacă aș fi crezut altfel, Myles, nu ai mai fi angajatul meu.

Oliver se îndreptă spre ușa principală când un grăjdar, de la grajdul unde-i ținea pe cei cinci cai pe care îi avea la Londra, veni trăgându-l pe Brash după el. Îi aruncă băiatului un șiling și o luă la trap spre Regent Street.

Diane stabilise o întâlnire așa în pripă ca să-l ia prin surprindere? Sau ca să-l împiedice să pună la cale vreo răzmeriță? Indiferent de situație, îl subestimase grav.

Se gândise trei zile la scenarii și posibile răspunsuri la cerințele ei teoretice. Astfel că o lăsase să comploteze în continuare, dar avea de gând să recupereze.

Femeia majordom deschise ușa principală de la reședința Adam când el ajunse la capătul scărilor uzate de granit. Diane trebuia să schimbe scările și ușa înainte să deschidă clubul. Credea că putea să îi sugereze acest lucru, dar cel mai probabil avea să îl coste mai mulți bani.

– Lord Haybury, Lady Cameron vă așteaptă. O găsiți sus în birou. Cred că ați mai fost acolo.

– N-ar trebui să mă însoțești, Langtree?

– Astăzi nu, milord.

Dacă o întreba de ce nu putea să-și părăsească postul de la ușă, i-ar fi spus simplu că nu era treaba lui. Nu trebuia să piardă teren în fața blestematei femei majordom.

Pentru același motiv, se abținu să întrebe despre paravanul de cearșafuri care înconjura aproape tot foaietul. Chiar dacă materialul ascundea de privirile musafirilor construcția în lucru, nu făcea nimic pentru a domoli sunetele de ciocan și vocile joase ale bărbaților.

Ușa biroului era deschisă, și Oliver intră în cameră fără să mai bată la ușă.

– Este unsprezece și jumătate, deși cred că știi, pentru că te-ai tot uitat la ceas în ultimele douăzeci de minute, nu-i așa?

Pentru numele lui Dumnezeu, ea purta din nou negru – de data aceasta, muselină simplă –, când ar fi arătat fermecătoare și proaspătă în orice altă culoare, dar totuși reușea să fie... ademenitoare. O mare realizare, într-adevăr.

Făcu un semn spre scaunul din fața biroului ei.

– Jocurile domnilor. Faraon, douăzeci și unu, whist, hazard și mai ce?

Oliver luă loc.

– Nu. Vreau să discutăm puțin înainte să trecem la afaceri.

Diane își întoarse capul spre el.

- Foarte bine. În ultimul timp, te-ai culcat cu cineva interesant?

În ciuda asprimii discuției, trebuia să-i admire priceperea la înțepături. Dar avea și el asemenea talente.

- Interesant. Hmm. Îngăduitoare. Binevoitoare, da. Totuși, dacă mă gândesc, trebuie să recunosc că tu erai o amantă mult mai interesantă decât multe dintre femeile pe care le-am întâlnit în ultimul timp. Își coborî voit privirea spre sâni ei fermecători. De fapt, cred că părți din mine duc destul de mult dorul unor părți din tine.

- Ce trist, din moment ce eu te-am uitat în clipa în care ai plecat din cameră.

Aplecându-se în față, el își puse coatele pe masă și își sprijini bărbia în mâini.

- Chiar așa? E cu adevărat tactica pe care vrei să o abordezi? Pentru că eu aș putea oricând să-ți reamintesc.

- Da, îmi imaginez că unuia din noi i-ar plăcea destul de mult. Oricum, nu mie. Lovi ușurel cu degetele hârtia din față ei. Acum, spune-mi despre jocurile de noroc.

Evident, el mersese destul de departe în dimineața aceea.

- Foarte bine. Bărbații vor paria pentru orice. De câte ori un prieten spune „nicidecum” în decursul unei ore. Dacă o femeie iese din trăsură cu piciorul drept sau cu piciorul stâng în față.

- Da, totul este foarte bine, dar nu foarte organizat. Trebuie să fiu mai clară? Am nevoie de o listă de jocuri și distracții pe care le pot juca aici, și de preferat unele unde banca are cea mai mare șansă de profit.

- De ce nu-i jefuiești pur și simplu când intră pe ușa din față?

Diane nici măcar nu clipi.

- Pentru că aș câștiga doar ce au în buzunare în seara respectivă. Îmi închipui că doar o parte dintre ei s-ar întoarce ca să fie jefuiți din nou.

- Destul de adevărat. Este vorba despre subtilitate, presupun.

- Exact.

El o privi pentru o clipă.

- Acum doi ani, îi urai atât pe bărbații care pariau, cât și pe cei slabi la minte care nu-și recunoșteau propria lipsă de pricepere. Și, în timp ce trebuie să te aplaud pentru felul în care ai trecut dincolo de disprețul tău ca să vezi cum pariurile pot să fie folosite în avantajul tău, mă gândesc totuși la ceva.

Ea făcu un gest spre el.

- Te rog, continuă. Știu că nu voi fi în stare să obțin ceva util de la tine până nu ți se satisface curiozitatea copilărească.

Insulta era destul de ostentativă. Pentru el, era semnalul că Diane nu se simțea în largul ei în felul în care decurgea conversația. „Bine.”

- Curiozitatea mea copilărească vrea să știe dacă ai luat în considerație faptul că plănuiești să faci altor femei ce ai pățit tu.

- Oh, Dumnezeule mare! exclamă ea, punându-și amândouă mâinile peste gură. Ai perfectă dreptate. Cum am putut să fiu atât de oarbă? Groaza de pe chipul ei lăsă locul unui zâmbet ușor. Nu voi mai fi călcată în picioare, Oliver. Am ales un club de pariuri pentru că apreciez ironia și pentru că este un mod minunat de-a face bani. Cum spune proverbul din bătrâni? „Casa câștigă întotdeauna”, cred.

- Și celelalte femei?

- Nu sunt vreun tutore sau vreo lecție de morală. Ele sunt pe cont propriu, exact cum am fost eu. Un deget lung bătut ușor foaia de hârtie din fața ei. Jocuri. Ce-am trecut cu vederea?

Lady Cameron chiar se schimbase în doi ani. Dar el încercase să nu. De fapt, din cauza aceea plecase de la Viena. Ca să nu-și distrugă viața. Cum ea continua să-l privească acum cu o suspiciune voalată, el se scutură.

Avea să stea să se gândească în privat, de preferat cu o sticlă mare de alcool în mână.

- Pe lângă cărți și zaruri, există ruletă și chiar curse orientale exotice.

- Spune-mi tot.

În timp ce îi explica regulile de bază de la pichet și faraon, își concentră atenția asupra ei. Cele mai multe femei aveau grijă să nu fie singure în cameră cu el dacă nu erau în căutarea intimității. Dar Diane pur și simplu își lua notițe și ridica din când în când privirea atunci când el schimba intenționat cursul discuției. Îl vedea cu adevărat doar ca pe un mijloc de a-și atinge un scop? Uitase într-adevăr - nu, nu uitase, ci lăsase deoparte - ceea ce el considera că fuseseră două săptămâni teribil de memorabile?

Și de ce naiba îi păsa dacă făcuse așa? *Iată* care era partea enervantă: nu era în stare să nu se mai frământa.

- Ai găsit pe cineva cu care să-ți împarți patul de când am plecat? o întreabă el brusc.

Diane nu-și ridică privirea.

- Prefer să trecem peste asta. Apoi, privi ceasul de pe șemineu și se ridică. Este timpul să ne întâlnim cu primul grup, spuse ea și ieși din cameră fără să se uite înapoi.

- La naiba, murmură el și se duse după ea. Până la urmă, dintre toți bărbații din Anglia, pe el îl căutase. Nu din prima, dar totuși.

Douăsprezece domnișoare îi așteptau într-o încăpere goală de la etaj. Diane dăduse instrucțiuni pentru ca toată mobila să fie mutată și să fie aduse o masă de joc și scaune. Acele femei îndepliniseră primele trei condiții - să fie tinere, literate și atrăgătoare -, dar era conștientă că abilitatea de a citi era diferită de aceea de a fi în stare să poarte discuții... mai ales în timp ce se ocupau de domni, bani și un joc de noroc.

- Doamnelor, spuse ea când ele făcură plecăriuni în același timp, acesta este Lord Haybury. El va discuta despre jocul faraon. Dacă aveți nelămuriri, sunteți libere

să-l întrebați. Vă voi urmări aptitudinile, nu doar pentru joc, ci și ca gazde. Ar trebui să vă gândiți la masa de joc ca la casa voastră, și trebuie să vă ocupați de musafirii voștri atât de bine încât ei să-și dorească să rămână toată noaptea.

Desigur, erau mai multe de spus, dar, având de ales din șaiszeci și două de femei, acum avea nevoie să cearnă grâul de neghină.

În timp ce ea rămase în spatele încăperii, treisprezece luară loc în jurul mesei. Oliver explică elementele de bază ale jocului într-o manieră surprinzător de ușor de înțeles, și Diane își permise pentru o fracțiune de secundă să se felicite. Poate Blalock fusese prima alegere, dar, în ciuda enervării că îl implicase pe Oliver în toată povestea asta, el părea să fie totuși cea mai bună alegere.

O brunetă stridentă, așezată la două scaune în dreapta lui Oliver, ridică mâna pentru a pune a treia sau a patra întrebare. Oliver îi aruncă femeii o privire, zâmbind slab, apoi se uită în altă parte când îi răspunse și își continuă lecția.

– Dumneata, zise Diane, răsfoind prin notițe. Domnișoara Carlysle, nu-i așa?

Bruneta dădu aprobator din cap, apoi aruncă o privire în direcția lui Oliver și înapoi la Diane.

– Da, milady. Mary Carlysle.

– Puteți pleca, domnișoară Carlysle.

– Dar...

– Dacă nu vă puteți controla gura și ochii când știți că sunteți observată, nu pot decât să-mi închipui ce o să se întâmple mai târziu. Nu vă acuz; Lord Haybury este diabolic. Se întoarse spre tot grupul. De asemenea, oricine a fost sau are de gând să fie intimă cu Haybury poate la fel de bine să plece imediat.

Domnișoara Carlysle îi aruncă o privire supărată, își luă gentuța și ieși. Oliver se ridică. Diane observă că fetele care erau cel mai aproape de el se mutară. „Bravo lor.”

- Putem discuta o secundă, Lady Cameron? mormăi el și ieși pe coridor.

- Puteți să jucați o rundă, doamnelor. Mă întorc într-un minut.

Imediat ce ieși, Oliver se îndreptă spre ea. Ridică o mână ca și cum ar fi vrut să-i prindă brațul, apoi își încheștă degetele și făcu un pas înapoi.

- Ce naiba a fost asta? îi ceru el în șoaptă.

- De ce amantele întineresc, deși craii îmbătrânesc? Are aproape nouăsprezece ani, Haybury.

- Mai întâi, eu am douăzeci și nouă de ani, ceea ce este departe de ceea ce se cheamă bătrân. În al doilea rând, Mary Carlyle este cam experimentată pentru vârsta ei. În al treilea, tu...

- Ți-am spus doar că nu o să angajez pe nici una care a împărțit patul cu tine.

- Așa că rămâi tu ca excepție.

- Eu nu sunt salariată.

- Da, bine, începi să pari geloasă. Făcu iar o jumătate de pas mai aproape. Ești? Geloasă, adică?

Obrajii ei ardeau.

- Nu fi ridicol! Nu sunt geloasă. Sunt realistă. Și, în mod realist, știu că este posibil să faci ceva ca să mă duci de nas. Încerc să previn asta. Sau cel puțin să fac lucrurile mai dificile pentru tine.

Oliver parcurse distanța mică rămasă între ei. La naiba, ea voia ca el să nu fi fost așa înalt și bine clădit. Tot ce reuși fu să-și ridice capul și să-i întâlnească privirea aspră. Apoi, el îi prinse bărbia cu degetele, cu mai multă delicatețe decât se așteptase.

Voia să-i spună să plece, fără îndoială. Să se ducă departe și să piardă teren în fața lui, în timp ce el revenea în cameră și mai mult ca sigur avea să facă ravagii printre cele unsprezece femei rămase, fiecare în parte așteptându-și rândul.

- Ei bine? întrebă Diane, încântată că vocea îi rămase calmă.

El se aplecă, răsuflarea lui se simți aproape și caldă peste buzele ei.

- Mincinoaso, îi șopti el. Știi că nu o s-o ating pe nici una dintre ele.

- Ba nu știu. Acum, dă-mi drumul.

Privirea lui coborî spre gura ei.

- Mă întreb dacă ești la fel de dulce, cu toate cuvintele alea acre pe care le-ai spus zilele astea.

- Continuă să te întrebi.

- Mă visezi? murmură el, apoi brusc îi dădu drumul și se îndreptă iar de spate. Îmi imaginez că da. Luă un teanc de hârtii pe care ea le ridicase deasupra pieptului ca un scut foarte ineficient. O să te anunț dacă vreuna dintre femeile astea poate să se ocupe de o masă. Tu decizi dacă ele pot să stea și să se uite cum duc bărbații la pierzanie.

Diane trase adânc aer în piept.

- Termină cu ele pe la două. Mai ai un grup la patru și jumătate.

El confirmă cu o încuviințare din cap înainte să revină în încăpere. Diane rămase pe coridor, privindu-l dușmănos. „Foarte bine.” Mai avea multe interviuri de făcut și, după discuția de mai devreme cu el, trebuia să comande două roți de ruletă și ceva ce conținea zaruri.

Și bănuia că cele unsprezece doamne nu aveau nevoie de însoțitoare. Având în vedere slujba de care se arătaseră interesate, asta avea, probabil, să fie o primă lecție valoroasă din mai multe puncte de vedere. La urma urmei, dacă puteau să îi reziste marchizului de Haybury, urmau să aibă foarte puține probleme în a-l îndepărta pe Lucifer însuși. Ea, geloasă. „Pe el. Ha! De două ori ha.”

Diane o luă pe coridor spre camera de zi pe care i-o dăduse lui Jenny pentru interviurile celor care continuau să apară în pragul ușii, câte una sau două pe oră. Dacă domnii erau nerăbdători să intre pe ușile de la club așa cum erau doamnele, nu avea de ce să își facă griji.

În cameră, Jenny stătea la micul birou, în fața unei bonete cu boruri mari. Cineva, probabil o femeie, se afla acolo, dar pălăria o acoperea până la picioare. Iar picioarele îi erau ascunse sub o muselină gri cu albastru. Pentru o clipă, Diane se gândi să se întoarcă și să o lase pe Jenny cu interviul ei – până atunci, reușise să evite discuția cu cele mai neînsemnate candidate. Totuși, dacă pleca, era foarte tentată să rămână afară din sala de jocuri și să se gândească la aiurelile pe care, cel mai probabil, Oliver li le turna candidatelor.

– Jenny, spuse înainte de a se răzgândi, te uiți, te rog, la culoarea vopselei pe care am ales-o pentru tavan? Încep să am îndoieli. Mă ocup eu de interviu.

Prietena ei confirmă cu o încuviințare din cap.

– Desigur, răspunse și se ridică. Când trecu prin cadrul ușii, atinse cu degetele brațul lui Diane. Să fii drăguță, șopti ea și plecă.

Ascunzându-și privirea încruntată, Diane se cufundă într-un scaun liber. Când, mai exact, începuse să fie nevoie să-i aducă cineva aminte să fie drăguță? Lăsând gândul deoparte, trase notițele lui Jenny mai aproape și citi printre rânduri. „Hmm.” Era evident că interviul nu avansase prea mult.

– Sunteți Emily Portsman, începu Diane și ridică privirea.

– Eu sunt.

Chipul, chiar dacă umbrat de pălăria voluminoasă, era destul de drăguț. Culoarea părului era greu de definit... între blond și castaniu.

– Eu sunt Lady Cameron.

– Trebuie să întreb, milady. Anunțul dumneavoastră spunea că sunteți în căutarea unor doamne pe care să le angajați la club, dar nu ați spus... Oricum, eu... Sunt lucruri pe care nu le voi face, indiferent de salariu. Așadar, voiam să știu dacă ați vrea să fiți mai clară înainte de a începe, astfel încât să nu pierdem timpul nici dumneavoastră, nici eu.

Diane încuviință din cap.

- Nu deschid un bordel. Ce vor să facă angajatele mele în timpul liber nu este treaba mea, atâta vreme cât sunt discrete. Sau, să fiu mai directă, nu vă voi pune să vă culcați cu cineva. Eu impun angajatelor mele să muncească la mesele de joc, să servească mâncare, să țină socoteala banilor și așa mai departe.

Domnișoara Portsman ridică mâna și-și dezlegă șnururile bonetei. Își scoase monstruoșitatea aceea și o așează în poală.

- Acum, să continuăm interviul.

Castaniu. Aceea era culoarea părului domnișoarei Portsman, o combinație cumva indescifrabilă de castaniu, blond și roșcat. Diane scrisese o notă pe foaia de interviu, împreună cu mențiunea că avea ochii căprui.

- Vârsta?

- Douăzeci și unu.

Diane notă din nou.

- Știți să citiți și să scrieți?

- Da.

- Limbi străine? Altele decât engleza.

- Franceza, spaniola și o brumă de italiană.

Bine, era ceva de apreciat. Notă și datele acelea.

- Matematică?

- Acceptabil. Suficient pentru jocul de cărți, pariuri și procente.

- Ați urmat o școală particulară?

- Da.

- Splendid. Care anume?

- Prefer să nu spun.

Diane se opri în timp ce scria.

- Mă scuzați?

- Am urmat o școală particulară și am fost considerată o elevă excepțională, mai ales la artele plastice. Prefer să nu vă spun la ce școală am fost.

Bine. Poate trebuia să se simtă insultată că o posibilă angajată nu voia să dea informații de bază. Putea foarte bine să încheie interviul și să o trimită acasă. Diane schiță ușurel o semilună pe pagina interviului.

- Referințe?

- Am fost guvernantă la două case onorabile pe care nu le voi menționa.

- Înțeleg. Diane lăsă creionul jos, ridicând privirea ca să întâlnească ochii căprui. Este Emily Portsman numele dumneavoastră real?

Tăcere.

- Nu, milady.

- Știți că este posibil ca slujba de aici să pară scandalosă, indiferent dacă veți avea sau nu un comportament scandalos. Nu veți mai avea posibilitatea să lucrați ca guvernantă. Cel puțin, pentru un timp.

- Da, știu. Nu-mi pasă de scandal, atâta vreme cât decizia oricărui păcat îmi aparține.

- Am un interviu foarte... neobișnuit cu dumneavoastră.

- Da? Deci aproape toate candidatele dumneavoastră au o viață confortabilă, cuviincioasă?

Diane se gândea că da. Poate nu vieți pe deplin confortabile, dar, da, cuviincioase. Ideea că își putea interpreta greșit posibilele angajate o tulbură. Nu știa totul, bineînțeles, dar învățase să citească oamenii. Pe bărbați, mai ales, dar și pe doamnele cărora le permitea să intre în casa ei. Doamnele pe care le lăsa în compania marchizului de Haybury.

Fata mută scaunul în penumbră.

- Serviciul oferă casă și masă, nu-i așa?

- Dacă vă țin aici, voi avea probleme?

În cele din urmă, așa-zisa domnișoară Portsman coborî privirea, ridicându-și boneta și punând-o iar pe cap.

- Sar putea. Vă mulțumesc mult că m-ați primit. Data viitoare, o să inventez ceva mai creativ.

Înclinându-și capul, ea se ridică și își luă gentuța.

- Această problemă..., îi spuse Diane domnișoarei Portsman care se retrăgea, nefiind sigură de ce simțea nevoia să continue. Să fie oare un bărbat de vină?

Domnișoara Portsman se întoarse.

- Ofer șanse egale unui bărbat și propriei mele naivități.

Părea ceva foarte familiar.

- Dacă aveți calitățile pe care le pretindeți, domnișoară Portsman, sunteți angajată.

Pentru prima dată, un aer de nesiguranță trecu peste trăsăturile umbrite ale celeilalte femei.

- Vă... mulțumesc.

- Cu o condiție: păstrați-vă secretele dacă vreți. Dar, de acum înainte, să fiți sinceră cu mine. Și, dacă ceva din trecut va afecta clubul, mă veți informa.

Emily Portsman, sau cum o fi chemat-o, înclină capul.

- Aveți cuvântul meu de onoare, milady.

Îi trecu prin minte cu întârziere că noua ei angajată nu întrebase despre salarii și zile libere sau activități specifice, lucruri despre care Jenny spunea că alte fete voiau să știe imediat. După ce Diane se uită la examinarea completă și o puse pe Emily să se ocupe de aranjarea paturilor în camerele din mansardă, plecă să o caute pe Genevieve.

- Ce crezi despre fapta cu pălăria cât toate zilele? își întreabă Diane prietena, stând nemișcată în locul ei din pragul ușii de la sala principală de jocuri.

Dincolo de ea, câțiva muncitori erau cocoțați pe schele și vopseau tavanul cu vopsea de un auriu-deschis.

- Am angajat-o.

- Mă gândeam eu.

Diane îi aruncă o privire.

- Cum de? Abia dacă ai vorbit cu ea.

- Privirea ei mi-a adus aminte de tine.

- Oh, într-adevăr? Cum așa?

- Hotărârea de a nu fi vulnerabilă. Jenny se mișcă. Îmi place culoarea asta. Nu mai seamănă atât de mult a casă. Și o să fie completată de draperii, perdele și tapet cu fir de aur.

- Jenny, a mai existat vreo candidată care să nu întrebe de salariu?

Genevieve se întoarse la ea.

- Altele care au avut aceeași expresie, vrei să spui? Mda.

- Aș vrea să le văd fișele. La vederea zâmbetului ușor al lui Jenny, ea se încruntă. Aici, nu este o casă de binefacere sau un orfelinat. Vreau farmec, nu disperare.

- Au fost vreo câteva. Am adunat toate hârtiile pentru tine.

- Mulțumesc. Diane își netezește fusta. Cred că a venit vremea să văd ce face instructorul nostru de jocuri.

- Sunt un pic surprinsă că l-ai lăsat singur cu tine-rele doamne.

Da, și ea era. Dar nu avea de gând să admită că fusese manipulată. Nici măcar față de Jenny.

- Dacă ele pot să reziste la așa-zisele lui farmece, să evite să cedeze la orice tentație - sau la orice bărbat -, o să fie simplu.

- Dar atuurile trebuie să fie întotdeauna cărți de pică? întrebă pieptul generos.

Clipind, Oliver ridică privirea de la masă. El, într-o cameră cu unsprezece domnișoare foarte atrăgătoare și nimeni altcineva care să-l contrazică. Se crezuse în rai, dar, după o oră, era aproape gata să spună că ajunsese în iad.

- Nu, atuurile nu trebuie să fie de pică. Este doar un obicei.

- În localul meu, atuurile la faraon o să fie întotdeauna de caro. Asta o să fie obiceiul meu.

Spatele lui se îndreaptă brusc înainte ca ea să comande trupului să fie relaxat în fața mesei de joc.

- Lady Cameron. Trebuia să-mi spui mai înainte de noul dumatăle obicei.

Pieptul generos se cutremură.

- Am pus această întrebare pentru că am crezut că jocurile de caro sunt mai istețe. Pentru că suntem doamne, și doamnele adoră carourile.

„Oh, Dumnezeu!” Într-un alt cadru social, ar fi putut să dezgolească și să întindă pieptul deasupra mesei

până acum, dacă și-ar fi dorit așa ceva. După timpul petrecut ascultând, pe ea și pe alte femei vorbărețe și nerăbdătoare, ce își dorea cel mai mult era un păhărel și încă un păhărel.

- Doamnelor, asta e tot pentru azi. Vă rog să fiți aici la ora opt dimineața pentru decizia mea privind angajarea voastră.

În timp de femeile părăseau încăperea, Diane o prinse de braț pe tânăra cu pieptul generos.

- Cum te numești, draga mea?

- Charity. Charity Evans.

- Mulțumesc. Ne vedem dimineață.

- Oh, da, milady.

Cu o ultimă tresărire, pieptul se grăbi să iasă din cameră și să le urmeze pe celelalte.

Când Diane rămase în cadrul ușii, Oliver se așeză din nou și strânse cele două pachete de cărți pe care le folosisese pentru demonstrație. Ea lipsise toată ora, lucru care îl luă prin surprindere.

- Un joc, Diane? întrebă el, lăsând un pachet de cărți și amestecându-l. Sau ți-e frică să joci?

- Să-ți displacă ceva sau să te temi de ceva sunt două lucruri complet diferite. Veni mai în față. Douăzeci și unu.

- Dar atunci nu pot să joc împotriva ta.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

- Crezi că nu? Oricum, nu contează.

Așa merita dacă vorbea pe șleau - o palmă sugestivă peste față.

- Stai jos, mormăi el.

Aparent, ea consideră că era un semn al capitulării lui mai degrabă decât un ordin, căci trase un scaun în față și se așeză.

- Nu ți-a plăcut de domnișoara Evans, nu-i așa?

- Nu? El amestecă încă o dată și împărți cărțile, câte o carte pentru fiecare, a ei cu fața în jos, a lui cu fața în sus, după care împărți fiecăruia a doua carte cu fața în sus. Dacă spun că mi s-a părut atrăgătoare, o trimiți

la plimbare pe sărmana prostuță, iar dacă spun că m-a făcut să-mi doresc să-mi trag un glonț în cap, fără îndoială, o s-o lași în preajma mea peste tot.

Diane ridică un colț al cărții pe care o ținea și o privi.

- Altă carte, spuse ea. Și fii sigur că nu pot să sufăr proștii, indiferent dacă ei te deranjează sau nu. Proștii mă costă bani și reputație. Privi în jos, în timp ce el așeză un patru de treflă în fața ei. Acum, dacă ea ar fi fost strălucită în secret și doar făcea pe proasta, ar fi fost cu totul altceva. Pas.

- Crupierul ia o carte. El lovi ușor un cinci de cupă, care, împreună cu regele de cupă și un doi de pică făceau șaptesprezece. Crupierul stă. Dar ea nu făcea pe proasta. Poate nu o să fie în stare nici să-și găsească drumul spre casă.

- Atunci, nu o angajez. Cum au fost celelalte? Se uită la cărțile din mână. Douăzeci.

El dădu din cap aprobator.

- Șaptesprezece. Jucătorul câștigă. Jumătate dintre femei erau praf, dar patru dintre ele păreau a avea șanse să fie instruite. Una dintre ele știe jocul și pare să aibă talent la el. Luând cărțile folosite, le aranjă și le împărți din nou. Dar ești conștientă că faptul că învață să joace nu înseamnă că se pot descurca singure ca bancheri și crupieri.

- Știi acest lucru. De asta îți dau șase săptămâni să le pregătești. O să le păstrez pe cele cinci încă vreo câteva zile. Când o să deschid, cred că treizeci de fete pentru mese, servit băuturi și întreținut conversații sunt de-ajuns.

- Așadar, ții cont de părerea mea? Sunt surprins.

„Și intrigat. Mai ales intrigat.”

- Tu te pricepi la pariuri și probabil îți dai seama cine are talent pentru cărți. Te detest din considerente morale, dar nu sunt proastă.

- O să fiu atent unde arunci cu acuzații de imoralitate, doamnă proprietar de club de pariuri. Duci păcatul într-o direcție total nouă pentru Londra.

- Cred că da. Descopăr că să faci păcatul este mai plăcut decât să păcătuiești.

Desigur, încă o insultă adresată lui. Se gândea că învățase toate lecțiile din lume. Dar era evident că nu reușise. Nu încă.

- Să păcătuiești poate să rănească, bineînțeles, spuse el, dar păcatul are porția lui de consecințe.

Ea îi aruncă o privire.

- Deci ai vreun regret? întrebă ea, pe un ton de-a dreptul surprins.

- Bineînțeles că am. Dincolo de fațada mea de monstru, sunt totuși om.

- Așa zici tu. O să mă abțin să judec până când văd dovada reală.

- Bine.

În picioare, Oliver împinse în spate scaunul și ajunse în celălalt capăt al mesei. Înainte ca ea să-și mai schimbe poziția, el prinse partea din față a rochiei de muselină neagră și o trase într-o parte. Ridicându-i bărbia cu mâna rămasă liberă, își coborî gura peste a ei.

La atingere, căldura i se răsuci de-a lungul coloanei. Nu era nicidecum blând, trăgând-o aproape peste masă, în vreme ce îi devora gura. Limba ei se apăsă peste a lui, trăgându-l mai aproape. Când simți că ia foc, el își retrase degetele și îi dădu drumul.

Diane se cufundă înapoi în scaunul ei fără nici măcar o urmă din grația ei obișnuită. Cu răsufierea întretăiată și dorindu-și să dispară, Oliver rămase în picioare și trecu de ea, îndreptându-se spre ușă. „Fir-ar să fie!” Voia să-i aducă aminte că îi plăcuse de el la Viena tot atât de mult cât îi plăcuse și lui de ea. Ce putea să invoce era imaginea ei sub el, cu părul răvășit care, în miez de noapte, îi învăluia chipul și ochii verzi pătrunzători, plini de emoție și de pasiune.

- Dovadă suficientă? spuse el peste umăr, cu voce joasă și aspră. Merg să-mi iau ceva de mâncare înainte ca așa-zisa oră de predare să înceapă.

El trecuse de jumătatea ușii când ea îl împușcă.

capitolul 7

Diane lăsa pistolul folosit pe masă. Nu putea să-l pună la loc în centura legată de coapsă, căci țeava era chiar fierbinte. În încăpere, ecoul încă părea a vui cu putere.

În dreptul ușii, Oliver se întoarse împleticit ca să o înfrunte.

- M-ai împușcat!

- Nu e ca și cum nu te-aș fi avertizat, răspunse ea, coborându-și fusta de unde o ridicase pentru a lua pistolul.

- Mi-ai răspuns la sărut! Împușcă-te singură dacă ești supărată pe cineva.

- Oh. Nu sunt sigură că sunt de acord cu tine, dar o să țin minte data viitoare.

El se bătu cu palma dreaptă pe umărul stâng.

- Vezi chiar să o faci, mormăi și căzu în genunchi.

Jenny veni de nicăieri, alunecă și se opri brusc, cu Margaret pe urmele ei.

- Ce... Margaret, adu apă și bandaje. Și ține bărbații la parter. Spune-le că am împușcat un șoarece.

- Ești foarte rapidă cu scuzele, remarcă Oliver, lăsându-se pe spate, aproape deloc neliniștit.

- Da, bine, am experiență. Jenny întoarse capul să o vadă pe Diane. *Tu l-ai împușcat?* îi șopti.

- M-a sărutat, șopti ea înapoi. Și acum, trebuia să o ajute pe Jenny, să îl salveze pe ticălos ca să nu moară pe podeaua ei. Pentru că lucru acela i-ar fi îndepărtat pe eventualii membri ai clubului.

- Diane, ai nevoie de săruri?

- Nu! Sunt bine. „Ce întrebare prostească.“ Totuși, părea să se clatine un pic. Diane se prinse de un colț de masă. Pentru numele lui Dumnezeu, îl împușcase pe Oliver Warren. Da, nu-l plăcea... ei bine, nu simțea chiar antipatie, dar ură poate. Îi venea adesea să-i dea un pumn în nas - dar nu îl ura suficient cât să-l împuște. Era doar pentru că el o... o sărutase. Și pentru că avusese dreptate. Acceptase și ea sărutul, chiar știind că fugise din patul ei ca un vulpoi cu coada în flăcări.

- Vino și ajută-mă cu haina, îi ceru Jenny cu voce tăioasă.

- Da. Da, desigur.

Clipind, Diane înaintă și îngenunche lângă el ca să scoată haina lui Haybury de pe braț.

Oliver injură, folosind o serie de cuvinte vulgare atât de variate, încât pe unele nici măcar ea nu le mai auzise.

- Mă descurc singur! se răsti el și o împinse cu cotul.

Una dintre menajere sosi cu apă și cârpe, apoi plecă. Nu era primul test pentru discreția din casa ei, dar o împușcătură ar fi reprezentat pentru toți o tentație și un interes mai mari decât garderoba de o singură culoare a contesei. Era mai bine să descopere acum dacă puteau să fie de încredere, socoti ea, decât să afle mai târziu.

- Pare să fie o zgârietură adâncă, milord, spuse Jenny, rupând la umăr cămașa lui Oliver.

- Nici un glonț de scos.

- Dar eu nu mă simt totuși prea recunoscător, răspunse Oliver.

- Fii recunoscător că știu să țintesc bine, comentă Diane, băgându-și degetul prin gaura din mânecă și încercând să-și recapete sângele-rece. Și că am decis că inima ta era prea mărunță ca să fie o țintă decentă.

Mâna lui dreaptă se întinse și o prinse de încheietură.

- Suntem chit acum, Diane, spuse el cu un oftat, trăgând-o mai aproape și dezechilibrând-o. Ți-am rănit orgoliul la Viena, iar acum tu m-ai împușcat. Mai încearcă ceva de genul, și n-o să mai fiu atât de generos.

Ea își ținea brațul relaxat, refuzând să se smulgă dintr-o strânsoare pe care nu putea să o întrerupă fără să-și pună ambele picioare pe pieptul lui. Deci el credea că nu făcuse altceva decât să-i rănească orgoliul. Dumnezeu îi era martor, el nu era vreun prost. Chiar nu conștientizase cât de mult o rănise? Era prea ciudat să creadă că poate înțelesese greșit lucrurile. Și chiar mai ciudat era felul în care părea dispusă să se uite la ei... la el... din nou. Până la urmă, îl impușcase. Poate că el își câștigase o clipă de înțelegere înainte ca ea să înceapă să-l urască din nou.

- Dacă ai să mă mai săruți fără acordul meu, o să ținesc mult mai jos, reveni ea, pentru că nu avea nici o intenție să-i permită să afle la ce se gândea.

El îi eliberă brațul, cu o privire pătrunzătoare.

- Deci fără acceptul tău nu.

- Voi doi mă zăpăciți, murmură Jenny, în timp ce pansa tăietura adâncă de pe brațul stâng musculos al lui Haybury. Este cea mai civilizată conversație pe care v-am auzit purtând-o. Acum, ia un loc în camera de zi, milord, iar eu îți aduc un whisky, în timp ce Diane îți aduce una dintre hainele vechi ale lui Lord Cameron.

Oliver îi adresează o privire stranie.

- Nu voi îmbrăca o haină purtată și sigur nu una îmbrăcată de prostul ăla.

Diane se ridică iar.

- Ai alt grup de doamne de evaluat peste zece minute. Și ține-ți pentru tine părerea despre fostul meu soț.

Indiferent dacă ea era de acord sau nu cu părerea aceea.

Spre surprinderea ei, Oliver se ridică și o urmă pe coridor, împiedicând-o să aibă parte de câte clipe în care să gândească. Desigur, el era mai de condamnat decât ea, pentru că avea impresia că ea controlase întreaga situație și pentru că intrase cu cizmele în amintirile ei. Și descoperise fisura din armura ei.

Îl rănise, dar, acum, el știa că era tulburată de contactul lor fizic. Diane privi încruntată în față. „La naiba

cu toate!" Când își dăduse seama că trebuia să-l includă pe Oliver Warren în planurile ei, știuse că el nu avea să se bucure. Știa cum își conducea el atât afacerile, cât și problemele personale și se crezuse pregătită. Era evident că se înșelase. Pentru că, indiferent dacă își dorise sau nu, ea îi răspunsese la sărut. Cât despre cel mai nebunesc lucru dintre toate, pentru o clipă, îi plăcuse.

.- Am o întrebare, spuse Oliver din spatele ei.

Ea îl refuză printr-o ridicare din umeri.

- Dacă întrebarea este de ce te-am împușcat, cred că-ți dai seama singur.

- Da, știu sigur de ce m-ai împușcat. Ai sperat că asta o să mă împiedice să observ că limba ta a dansat cu a mea. Se opri, ca să sporească efectul dramatic al destăinuirii. Întrebarea mea este de ce mai păstrezi lucruri din garderoba lui Lord Cameron.

- Mai erau câteva lucruri când am plecat noi din Londra. Ea ridică din umeri. M-am întors pentru doar două săptămâni, de fapt.

- Doar că, ultima oară când te-am văzut cu o cămașă de-a lui Cameron, o sfâșiai în bucățele. Cu un cuțit, din câte îmi amintesc.

- Pe atunci, eram puțin supărată. Între timp, am avut la dispoziție doi ani să mă gândesc la diverse.

- Ah. Și acum, că ai văzut rezultatele, împușcarea mea a fost la fel de plăcută pe cât ți-ai imaginat?

„Oh, gata.“ Diane se opri, răsucindu-se pe călcâie ca să-l pună la punct pe marchizul absurd de înalt.

- Ce ar fi trebuit să iei tu în considerație este că eu nu tolerez bărbații care intenționează să-mi distrugă viața. Își coborî privirea la bandajul care înconjura partea de sus a brațului lui. Partea din mijloc se colora în roșu. Era opera ei. Și o tulbura ideea că o deranja că-l rănise. Dar îmi cer iertare că te-am împușcat, se strădui ea să spună. Mărturisesc... mă deranjezi mai mult decât m-am așteptat să o faci.

Ochii cenușii îi întâlniră și îi fixară pe ai ei.

- Mai mult decât atât, spuse el, într-un final, și o îndemnă să continue.

Cât de puțin îi plăcea să îl aibă în spate. Cu cât îi găsea haine potrivite mai repede, cu atât mai repede urma să aibă o clipă sau două ca să gândească în singurătate. După felul în care își trăise viața, nu era pentru prima dată când fusese împușcat. Oricum, era prima dată când ea împușca pe cineva.

- O să inaugurezi Tantal cu o petrecere grandioasă sau invitând pur și simplu membrii care e posibil să treacă pe aici?

- Nu este treaba ta.

Tăcere.

- Nu-ți fac nici o propunere, comentă el, în cele din urmă. Te întreb doar.

- Foarte bine. O petrecere. Și nu-mi spune părerea ta despre asta.

- Nici nu mă gândeam.

- Bine. Ea se duse în micul dormitor unde erau adunate cele mai multe dintre lucrurile rămase de la Frederick de la întoarcerea ei la Londra. Hainele sunt aici, spuse ea arătând spre un dulap deschis pe jumătate. Și o cămașă sau două, cred, deși calitatea nu este chiar atât de fină ca la ale tale.

Protejându-și brațul drept, Oliver începu să caute prin sertare. După o clipă, ridică o haină de culoarea lămâii verzi combinate cu măsliniu și o ținut de guler cu degetele.

- Serios? întrebă el.

Amintiri îi trecură prin minte, imagini cu soțul ei slab, cu fața aspră, spunând că, de îndată ce Prinny purta ceva, obiectul devenea imediat la modă, și moda aceea dovedea încredere și competență. Și, după aceea, el revenind după o noapte în îmbrăcăminte elegantă fără o sută de lire în buzunare și interzicându-i să discute despre asta.

- Diane?

Ea se scutură, întorcându-se cu spatele la impielițatul cu păr castaniu care ridică dintr-o sprânceană.

- Alege ceva și du-te înapoi la treabă.

Cu un mormăit, el se întoarce să scormonească.

- Dacă mă vede cineva în așa ceva, o să fiu terminat, spuse el, și ea se întoarce din nou cu fața.

Cafeniul hainei era oarecum apropiat - deși părea mai puțin elegant - de nuanța pe care o purtase când ajunsese la Tantal. Problema era felul în care mânecile cămășii - mâneca - îi veneau până la încheietură, în timp ce haina era cumva mai scurtă. Și nu ar fi putut să se încheie la nasturi chiar dacă viața lui ar fi depins de asta.

- Aveați aceeași înălțime. Credeam că se potrivește.

Cu o grimasă, el ridică din umeri.

- Nu avea prea multă carne pe oase, nu-i așa?

Diane se încruntă.

- Nu.

- Bine, presupun că va trebui să mă îmbrac în ceva mai lejer. Sper doar ca posibilele angajate să nu se arunce pe mine și să te lase fără ajutoare.

Privi în jos și începu să-și descheie vesta.

- Ce faci?

- Pun o cămașă curată, spuse el, agățându-și vesta cafenie pe una dintre ușile dulapului, scoțând apoi cămașa cu o singură mânecă peste cap.

- Cu mânecile suflecate, bănuiesc.

Amintirea îi reveni din nou în minte, de data asta mult mai plăcută. Aceleași brațe și aceiași umeri, abdomenul musculos, auriu în lumina focului și întins peste ea în patul care, cu doar două săptămâni înainte, îi aparținuse soțului ei. Cu întârziere, ea se întoarce pe jumătate și găsi o grămăjoară de lavalieră curate.

- Nu ești stânjenită, nu-i așa? rosti el trăgănat. Nu este nimic din ce n-ai mai văzut.

- Exact. Scoțând o lavalieră, trecu intenționat pe lângă el și o aruncă lângă vestă. Și mă tem că defectele din caracterul tău depășesc beneficiile trupului tău.

- N-ai crezut așa atunci.

- Eram proastă și singură. Acum, nu mai sunt așa. Îmbracă-te. Vreau să ieși din camera mea.

- O să plec din camera ta, acceptă el. Pentru moment. Dar pariez pe tot ce am că nu o să plec din gândurile tale.

„Bărbat arogant.”

- Nu, tu și șobolanii din pivniță aveți toată atenția mea. Jenny le conduce pe doamne sus într-o clipă. Așteaptă-le acolo.

Apoi, ea se strecură din cameră și de-a lungul coridorului, până în propriul dormitor. Era cel mai spațios din reședința Adam și fusese al lui Frederick. Acum, dormitorul și încuietoarea solidă erau ale ei.

Pentru un minut, luptă împotriva impulsului de a se arunca în pat. În schimb, se concentrează să reducă tremurul degetelor, în timp ce măsoară fereastra din priviri. În general, în ultimele zile, trecuse de mult peste panică și isterie. Nu mai erau sentimente care să aibă loc în viața ei.

Ce spusese Oliver chiar avea sens. Nu prostia aia cum că erau chit, ci cine purta vina pentru nebunia din acea zi. Ea îi ceruse să se implice în asta, îi analizase cu atenție slăbiciunile, apoi îl împușcase când găsise o slăbiciune ce se dovedise că era și a ei. Mintea ei nu avea încredere deplină în el, dar trupul era destul de iertător.

- Pleci? Manderlin deschise capacul celui mai apropiat cufăr și privi înăuntru. Apoi, făcu un pas spre următorul și repetă acțiunea. Ai luat cu tine cana de bere prusacă? Chiar îmi place.

Oliver păși iar în salonul de dimineață, acolo unde se aflau cele mai multe lăzi și cufere pline, care așteptau să fie mutate.

- Am decis să nu reînnoiesc contractul de închiriere aici, comentă el și închise capacele pe care le deschisese Jonathan. După ce mor, poți să o iei tu. Momentan, o păstrez.

Și mai era nudul de femeie pictat pe exteriorul căunii, cu capul... care se ridica atunci când drăcia se deschidea.

- Până la urmă, îți cumperi o casă? Am auzit că reședința Simwell este de vânzare.

- Mă mut într-una dintre camerele de deasupra clubului Tantal.

- Râzi de mine.

Oliver îi aruncă o privire prietenului său, care se așezase pe un cufăr plin de cărți ce trebuiau puse bine.

- M-am mutat la clubul Society anul trecut. Și cine poate să reziste unui club plin de femei frumoase?

- Nu mă pot decide dacă ar trebui să precizez că în cartea lui White scrie că Tantal are șanse de opt la unu să se închidă la zece săptămâni de la deschidere sau să mă pun în genunchi și să mă închin ție.

- Prefer să te închini.

- Este o asociere îngrozitoare cu un sfârșit aproape sigur nereușit, Oliver. Nu se potrivește cu genul afacerilor pe care le faci tu de obicei.

- Nu o să fie un eșec.

- Hmm. Vicontele se lovi peste coapse cu mâinile și se ridică din nou. Cumpără-mi prânzul la White și vorbim despre legătura ta cu Lady Cameron. Și nu-mi spune că nu bârfești când tu alimentezi conținutul a jumătate dintre zvonuri de ani de zile.

- O să fiu propriul meu avocat, mulțumesc foarte mult.

- Al naibii egoism din partea ta, Oliver. Jonathan se plimbă tacticos spre ușă, apoi se opri. După o mică șovăială, o închise și se întoarse iar. Te cunosc de mult timp, dacă-ți amintești. Știu, de exemplu, că unchiul tău te-a dezmoștenit acum cinci ani pentru că l-ai făcut nătărău. Știu că...

- Nu, i-am spus că este imitația proastă a unui nătărău. Oliver îl privi pe prietenul lui. Jonathan era sobru, interesant și foarte îngrijorat. Pentru el. Și, deși era rezervat când venea vorba să discute despre situația lui,

vicontele putea să fie de încredere - dacă erau secretele lui Oliver. Ce vrei să știi, Jonathan?

- Ai întâlnit-o pe Lady Cameron la Viena, nu-i așa?

- Ei bine, sigur am întâlnit-o undeva. Viena este cel mai probabil locul în care s-a întâmplat.

- Și acum, te muți în casa ei. Nu este o cale prea subtilă ca să iști un scandal.

Oliver zâmbi forțat.

- Nu mă mut în casa ei. Acel loc are pereți de metal care îl separă de club. Pe de altă parte, clubul Tantal se mândrește cu două apartamente private deasupra săliilor principale de masă și de jocuri. Eu voi sta într-unul din ele. Poate în amândouă. Nu m-am decis încă.

De fapt, hotărâse chiar în acel moment, dar nu era atât de prost încât să anunțe public înainte de a-i spune lui Diane. Nu avea nici o intenție să fie împușcat din nou luna aceea.

- În acest caz, când pot să arunc o privire prin noua ta reședință?

Manderlin încă avea îndoieli despre ce puneau la cale Oliver și Diane Benchley. Din moment ce erau prieteni de multă vreme, iar Jonathan era obișnuit cu felul lui de a se purta, nu era chiar o surpriză.

- Ce zici de o vizită azi? întrebă el.

Obsesia lui Diane pentru mister era un lucru, dar lipsa de încredere din partea unui prieten bun era altceva. Și Oliver avea destul de puțini prieteni încât să nu-și dorească să-l îndepărteze pe cel din fața lui din cauza unei afurisite de femei.

- După ce-ți cumpăr prânzul la White.

- Bine, este o ofertă generoasă. Mulțumesc, Haybury.

- Nerodule.

În următoarele două ore, află că cea mai mare parte dintre locuitorii Londrei păreau să știe că el avea să viziteze casa Adam aproape în fiecare zi și să stea cu orele acolo. Se părea că toată lumea credea că el și Diane aveau o... relație, cum spusese Manderlin, și că Oliver era

unul dintre motivele pentru care ea se hotărâse să deschidă clubul la Londra.

Speculațiile despre natura exactă a clubului Tantal erau chiar mai variate, dar el refuză să pună paie pe foc sau să potolească flăcările. Acela era marele experiment al lui Diane. Nu al lui. El era acolo doar pentru a-și împărtăși cunoștințele și pentru a da un plus de valoare întregului spectacol.

În timp ce asculta și continua să răstălmăcească sau să îndrume greșit întrebările lui Jonathan și ale tuturor celor de lângă masa lui, îi trecu prin minte că până acum Diane făcuse tot ce plănuse. Clubul Tantal se deschidea peste o săptămână, și nimeni – cel puțin nici un bărbat – nu voia să vorbească despre altceva.

– Bună ziua, milord.

Grăjdarul-șef de la reședința Adam îl întâmpină pe Oliver când el și Manderlin ajunseră în fața porții.

– Clark. Câți bărbați sunt azi în reședință?

Grăjdarul cărunt pufni.

– Mai mulți decât ar vrea Excelența Sa, și asta e al naibii de sigur. Am doi flăcăi. În timp ce luă hățurile lui Brash și făcu un pas ca să-l ia pe Phoenix de la Manderlin, coborî vocea: Așa, ca să știți, de dimineață a angajat doi indivizi solizi. De la docuri, cred.

Oliver încuviință din cap. Deși, în mod normal, nu obișnuia să discute cu personalul, Clark părea să-l considere un aliat într-o casă în care era depășit numeric. Informația dată de grăjdar era oarecum folositoare.

Ușa din față se deschise când el și Manderlin urcau scările.

– Langtree, spuse Oliver, trecând mai departe.

Femeia făcu un pas în același timp și blocă pragul ușii.

– Lady Cameron nu primește vizite azi, preciză ea, cu o privire tăioasă îndreptată spre viconte.

– Nu vrem să o vedem pe ea, răspunse Oliver, gândind că, deși ar fi vrut să-l pună la locul lui pe un majordom dificil, nu era sigur că voia să facă la fel cu o femeie majordom. Am venit să vedem noul meu apartament.

Încuviințând din cap, ea se dădu la o parte.

- Scara secundară a fost terminată chiar în dimineața asta. Aveți grijă la balustradă; nu sunt sigură că lacul s-a uscat.

El voia să o întrebe pe Diane dacă noua scară din fața casei era pentru oricine dorea să ajungă la camerele de sus ale clubului sau dacă fusese instalată doar ca să-l țină pe el departe de partea centrală a casei. Însă întrebarea trebuia să aștepte până când se despărțea de Manderlin; Oliver prefera să o audă pe proprietară răspunzând sincer - chiar și atunci când în poveste erau implicate arme de foc.

- Am fost la reședința Adam o dată acum opt sau nouă ani, comentă Jonathan în timp ce urcau noua scară, amplasată perpendicular pe cea principală. Nu recunosc nimic altceva decât pereții exteriori.

Oliver încuviință din cap.

- A fost ocupată.

O pasarelă în dreapta spre camerele de jocuri și camerele de zi, în timp ce două uși erau pe partea stângă a coridorului. El scoase cheile pe care Diane i le dăduse cu o zi în urmă, fără tragere de inimă, și descuie ușa din dreapta.

Totul mirosea a nou, dar se obișnuise cu acel miros specific în ultimele cinci săptămâni. Ușa se deschise spre o cameră de zi spațioasă și confortabilă, cu două dormitoare, o bibliotecă și un birou, toate având acces într-un mic coridor chiar în spate.

- Este destul de ingenios, comentă Jonathan, în timp ce treceau prin camere.

- Mai mari decât apartamentele bune de la Society. Slujitorii?

- Menajerele de la reședința Adam o să se ocupe de curățenie, am să folosesc personalul de la bucătăria clubului, iar Langtree deschide ușa. Îi iau cu mine doar pe Myles și pe Hubert, care o să locuiască la mansardă.

- Dacă nu erai însuși Belzebut, aș fi spus că ți-ai găsit un loc în rai, Haybury.

Oliver rânji.

- Nu sunt sigur că raiul are mese de jocuri și o sală de biliard sau că este populat cu femei frumoase.

- Ce cauți aici?

La auzul tonului ascutit al lui Diane, el se întoarse. Ea stătea în cadrul ușii, având alături o fată drăguță cu părul de un blond cenușiu.

- Îți arăt lui Lord Manderlin noua mea reședință, răspunse el, lăsând deoparte senzația că se afla din nou la universitate și că directorul îl prinsese cu o femeie în cameră. Tu ce faci aici?

Un mușchi tresări în maxilarul ei.

- Știi cât de mult urăsc să am surprize neplăcute, Oliver, continuă ea cu voce mai senzuală și înaintă.

Dumnezeule mare, el își aminti acel ton. Mădularul îi tresăltă, și Oliver își schimbă poziția.

- N-ai de ce să te temi. Manderlin este discreția întruchipată.

- Îți mulțumesc pentru că îmi faci ceva ce aduce a complimente, interveni Jonathan, privirea lui alunecând de la Lady Cameron, care înainta, spre femeia înaltă din spatele ei. Mă scuzați, dar sunteți Lady Camille Pryce, nu-i așa? Fenton știe... Lucrați aici?

Femeia păli. Înainte ca Oliver să o vadă mai bine, Diane se interpuse între ei.

- Va trebui să vă alăturați clubului Tantal dacă vreți să descoperiți, Lord Manderlin.

Viconteleschiță o plecăciune.

- Da, milady. Dacă-mi este permis, puținul pe care l-am văzut din clubul Tantal este foarte impresionant.

- Vă mulțumesc, Lord Manderlin. Dacă ai o clipă liberă, Oliver, salonul principal o să fie gata. Dacă tot sunteți aici, tu și Lord Manderlin puteți să vă uitați mai atent, dacă doriți.

De îndată ce ea și însoțitoarea ei ieșiră din cameră, închizând ușa apartamentului în urma lor, Oliver se întoarse spre Manderlin.

- Ce naiba ziceai? Cine este Camille Pryce?

- N-ai auzit? răspunse Jonathan, ridicând din sprâncene. Știu eu ceva ce tu nu știi? Așteaptă o clipă. Trebuie să-mi notez asta în minte.

Bineînțeles, petrecuse prea mult timp la reședința Adam dacă ratase o bîrfă despre aristocrație.

- Ce-ți notezi în minte o să fie necrologul tău dacă nu-mi spui.

Manderlin îl privi ciudat.

- Poți fi de speriat, dar mă țin tare pe poziții. Tu îmi spui ce naiba este între tine și Lady Cameron, iar eu îți spun cine este Camille Pryce.

Oliver scoase o înjurătură.

- Nu-mi place să negociez.

- Da, dar nu-ți place nici să nu știi unele lucruri.

Pentru o clipă mai lungă, Oliver îl privi dușmănos pe viconte.

- Amintește-mi de ce suntem prieteni, spuse la final.

- Pentru că nimeni nu-ți spune adevărul despre tine, zise ușor Jonathan. Și pentru că mie nu-mi pasă de ceea ce spun alți oameni despre tine.

Oliver făcu o pauză.

- Da, bine, fie. Ne-am cunoscut la Viena. Nu s-a terminat cu bine.

Manderlin încuviință din cap.

- Am presupus corect, așadar. Camille, Lady Camille Pryce, a fost logodită cu marchizul de Fenton. A plecat din biserică în ziua nunții lor. Nu a mai văzut-o nimeni de săptămâni bune.

- Se pare că asta devine o casă pentru femei rebele. Totul era interesant, dar el avea nevoie de ceva timp de gândire. Acum, să mergem să vedem sala de jocuri a lui Lady Cameron, da?

- S-ar putea să te calc în picioare pe scări ca să ajung primul.

Oliver se abținu să mărturisească faptul că el văzuse deja sălile de la Tantal în nenumărate ocazii. Diane reușise să-i cumpere tăcerea amenințându-l prin șantaj,

dar mult mai grav era felul în care reușise să-l supună și chiar să-l facă să accepte să coopereze la uneltirile ei.

Trecuse ceva timp de când luase măsuri ca să vadă dacă această mică bătălie a minților devenea un adevărat război, pe care să-l câștige. Ce trebuia să facă acum era să vadă cât de sus putea să ridice miza înainte ca ea să ajungă să riște totul pe o carte. Orice altceva, bine... îi lăsa un spațiu larg în care să joace. Și el știa prea bine jocul.

Cum altfel să-și demonstreze că incidentul de la Viena fusese o prostie, un moment de slăbiciune, dacă nu prin repetarea experimentului? Și să se asigure că de astă dată ea avea să plece cu coada între picioare. Pentru că el nu se ridica de la masă până nu se termina jocul. Nu începând de atunci. Și nu până nu câștiga.

capitolul 8

- M-a recunoscut, spuse Camille Pryce, ținându-și mâinile împreunate deasupra pieptului. V-am spus că așa o să se întâmple, milady.

Diane se opri la jumătatea drumului care ducea la sala principală de jocuri.

- Durează prea mult să spui „sala principală de jocuri”, nu-i așa? Ar trebui să-i dau un nume. Ceva care să curgă. Pentru fiecare cameră, de fapt. Ce crezi?

Fata contelui de Montshire își șterse chipul.

- Eu... Sunteți convinsă că știți că ruina va cădea asupra dumneavoastră dacă mă angajați, Lady Cameron?

- Ceea ce știu, Camille, este că bărbații vor dori să te vadă aici. Le place să comenteze, și unul sau doi dintre ei vor rânji sau se vor încrunta. Dacă vor să plătească douăzeci de lire pe an ca să se încrunte, sunt bine-veniți s-o facă.

- Nu la dumneavoastră o să privească încruntați.

- Oh? Crezi că nu?

Obrajii palizi ai lui Camille se întunecară.

- Ei bine, poate o să se încrunte când vă privesc, dar numai pe ascuns.

- Nu o să-i văd și nici n-o să-mi pese. În cel mai rău caz, nu o să vină aici. De îndată ce plătesc pentru a trece pragul clubului, ei bine, n-au decât să facă orice vor, cât timp își cheltuiesc aici banii. Pe care am să-i folosesc ca să vă plătesc pe tine și pe celelalte doamne din slujba mea. Ce crezi despre „sala Persefona”? Trebuie să scriem numele pe căile de acces, dar... oh, da. Cred că o să fie minunat.

Când Camille începu să se liniștească și să vină cu sugestii pentru numele celorlalte camere, după zeițe și femei mitologice, Diane își schimbă poziția. Voia să știe când intraseră Oliver și Manderlin.

Nu se așteptase să consoleze tinerele doamne sau să le ofere adăpost altora cu un trecut dubios, dar acum, că începuse cu Emily Portsman și cu Camille Pryce, părea că rolul... i se potrivea. Și era chiar ușor mulțumitor.

La douăzeci și trei de ani, Diane nu era la vârsta la care să se simtă ca o mamă pentru ele, dar o soră... da, putea. Nu erau confidentele ei, pentru că acela era rolul lui Jenny. Dar unele dintre ele erau puse în poziția de *a avea nevoie* să lucreze pentru ea și fuseseră aduse acolo nu de propria lor prostie. Nu, bărbații erau cei predispuși spre prostie și aroganță. N-avea nici o problemă să accepte că ei erau superiori în această privință.

- Doamne sfinte!

Diane își ascunse zâmbetul la exclamația lui Lord Manderlin.

- Bine ați venit în sala Persefona, spuse ea, încercând numele și plăcându-i.

Trebuia să îl întâlnească iar pe domnul Dunlevy, să-l pună să facă niște ornamente pentru litere, dar el reușise să facă scara secundară cu doar câteva injurături. Scrierea câtorva cuvinte deasupra ușilor trebuia să fie o nimica toată.

- Nu sunt suficiente mese, menționează Oliver.

Îi mai spusese asta, dar ea îl ignorase. De data asta însă, adusesse un martor. Oh, și, în definitiv, ea îi invitase pe amândoi în salonul ei, la naiba cu toate! Își dresе vocea.

- Avem mese suplimentare. Pot să fie aduse și să fie montate în câteva minute, dacă este nevoie.

- Îmi place, comentă Manderlin, înainte ca Oliver să spună ceva înjositor. Urăsc să mă strecur printre mese goale la Navy. Prea aglomerat.

- Apreciez că spuneți asta, milord. De data asta, ea chiar zâmbi. Cred că am găsit echilibrul între intim și practic.

- Mi-ar plăcea să văd și restul încăperilor, dacă-mi permiteți, Lady Cameron.

Ea înclină ușor capul, pentru a-l privi pe Manderlin printre gene.

- Prietenul tău este chiar fermecător, Oliver.

Ah, bărbații erau atât de... transparenți.

- Permiteți-mi...

- O doamnă trebuie totuși să păstreze un anumit mister, îl întrerupse ea. Vă voi trimite o invitație pentru seara deschiderii. Ar fi suficient, Lord Manderlin?

- Presupun că da. Sigur mi-ați stârnit curiozitatea.

- Mmm. Bine. Ea trase ușor aer în piept ca pentru a se elibera de vraja vicontelui. Era un bărbat frumos, până la urmă, dacă nu la fel de uluitor ca împielitul de lângă el.

- Acum, domnilor, vă rog să mă scuzați, trebuie să mă ocup de câteva lucruri. Merse până la un clopoțel atârnat de o frânghie la una dintre ușile ascunse, după cum ea și Jenny le numeau, și trase de el. În doar câteva secunde, ușa se deschise. Domnul Jacobs vă va conduce, spuse ea, continuând să se uite la Oliver.

Unul dintre bărbații foarte solizi pe care îi angajase mai devreme intră vioi în cameră. Trebuia să-i mulțumească domnului Jackson pentru recomandări. N-avea habar că existau atâția foști boxeri care doreau să lucreze pentru o doamnă care căuta ajutoare puternice

și menite să intimideze. Dacă domnul Jacobs și domnul Smith erau la fel de eficienți în menținerea ordinii pe cât păreau, ea putea să angajeze mai mulți de acest gen.

După ce Lord Manderlin și Împielitatul părăsiră sala, o trimise pe Camille să o găsească pe Emily. Presupusa domnișoară Portsman se arătase eficientă în organizarea atât a saloanelor private ale doamnelor, cât și a programului de lucru și de studiu. Și, indiferent de trecutul ei, lui Diane îi plăcea felul în care Emily se străduia să se ocupe de angajatele care supraviețuiseră lecțiilor lui Oliver.

Diane privi în sala spațioasă, cu mesele de joc plasate la distanță, cu candelabre atârând ușor peste covorul vișiniu și cu pereții de un auriu pal. Familia Benchley nu avea să mai recunoască reședința Adam. Bineînțeles că nu avea să o mai recunoască nici pe ea – și ambele lucruri îi conveneau de minune.

– Sala Persefona? se auzi târăgănat dinspre cadrul ușii.

Ea continuă să-și noteze nume de zeițe din Grecia antică.

– Cred că Juliet te-a informat ca azi nu primesc vizite. Și... nici serviciile tale nu sunt necesare, fiindcă doamnele învață lista cu meniul și cum să ceară bani nobililor. Pentru a-și plăti mâncarea și băutura, ca să-ți răspund la următoarea întrebare.

– Deci o să oferi linii de credit? El se apropie tacticos, cu o expresie rece și absolut indescifrabilă. Cu banii mei?

– Sunt banii mei până la plata datoriei. Și nu, nu ofer linii de credit.

– Atunci, o să vezi mai puține pariuri, mai puține cine și băuturi cumpărate.

– Întotdeauna îți achiți notele de plată la cluburi?

El împinse scaunul din fața ei și se așeză.

– Da.

– Frederick nu plătea. Când am plecat din Londra, mai datora doar patru sute de lire clubului Society. Nu pot să creditez valoarea fondurilor doar pentru plăcerea

bărbaților de a juca mai mult decât își permit să piardă. Ea lăsa creionul jos și se ridică. Convinge-mă că Frederick a fost o excepție, că fiecare își plătește datoriile în timp util și mă mai gândesc. Altfel, prefer să învăț din greșelile trecute și să evit să le repet. Sau ca ele să se întoarcă împotriva mea.

- Hmm. Oliver trase hârtia pe care ea mâzgălise ca să-și facă curaj să-l înfrunte. În cazul ăsta, și cu riscul de a fi împușcat din nou, te sfătuiesc să pui un anunț pe coridor, în văzul tuturor. Ceva de genul: „Jucați doar suma pe care o aveți în mână”. Altfel o să dai de domni care vor presupune că o să dea lovitura dacă tot.

Era o sugestie foarte bună, oricât de puțin voia ea să recunoască.

- Sună cam sec, dar o să mă gândesc.

El se jucă pentru o clipă cu hârtia, apoi o ridică.

- Persefona, Psyche, Afrodita, Demetra, Hera, Ariadna și Atena. Ariadna nu este zeiță, să știi.

- Nu fac o listă de dicționar. Și se potrivește cu scopul meu.

- De ce nu Artemis? Sau Diana?

- Diana e romană, și ar fi cam pompoasă coincidența.

- Și au fost zeițele vânătorii. Poate prea agresive pentru un club de pariuri deținut de o femeie, nu?

Ea îl privi.

- Noi ne apărăm când suntem atacate, dacă la asta te-ai referit.

- Cred că știi că nu, dar cu siguranță nu o să ies învingător din discuția asta. El se uită din nou la hârtie. Trebuie să spun că numele sălilor este o idee destul de isteată.

- Se potrivește cu numele clubului. Și e mai ușor să rostești „sala Demetra” decât „sala de biliard din colțul de nord-est de la primul etaj”, nu crezi?

- Nu pot să te contrazic aici.

- Măcar o dată, murmură ea.

- Pardon?

- Am spus „măcar o dată”, repetă ea mai tare.

- Ah. Exact ce m-am gândit că ai spus. Și o să scrii numele deasupra ușilor?

Diane se încruntă.

- Da, asta este intenția mea. Cu cât este mai simplu totul în club, cu atât mai beți pot fi clienții. Și doar pentru că am spus că o să mă gândesc la ideea ta nu înseamnă că vreau să mai aud vreo sugestie de-a ta.

El trânti hârtia pe blat și se sprijini cu palma pe ea.

- Suntem într-o situație unică, amândoi, spuse el cu voce intimă. Sunt la dispoziția ta până când fie decid că reputația nici unui bărbat nu merită această nebunie, fie fur scrisoarea de la tine. Însă cred că este corect ca în perioada asta să împart cu tine unele lucruri.

Pistolul ei rămăsese la etaj, sub pernă. Nu se așteptase să dea peste Haybury azi și încă nu cunoscuse pe cineva sau ceva pe care să nu poată da gata doar din vorbe. Își strânse degetele în jurul creionului. Nu era cine știe ce armă, dar, înfipt într-o zonă sensibilă, putea să-i dea timp ca să cheme ajutoare.

- Lămurește-mă, spuse ea pe cel mai dezinteresat ton.

- Acum doi ani, n-am avut nici bani, nici o casă unde să mă reîntorc, zise el chiar mai liniștit. Dar aceste două lucruri nu erau singurele pe care le lăsam în urmă la Londra. Cele mai multe femei, de exemplu, au învățat cu ceva timp înainte să nu încerce să comande sau să dicteze condițiile vieții mele. Singurul bărbat care a încercat asta - ei bine, eu am acum titlul lui, proprietatea și averea-i considerabilă.

- Dacă încerci să mă convingi că l-ai omorât pe unchiul tău, îmi pare rău, dar îți pierzi timpul. Asta, dacă nu cumva ai angajat o vrăjitoare care să facă vreo vrajă asupra lui și să-l lase mort în mijlocul Camerei Lorzilor. Pentru că, dragule, otrava nu ți se potrivește.

Ochii cenușii o priviră lung.

- Nu insinuam nimic. Îți spun... oamenii nu trec peste mine. Ei nu-și bat joc de mine. Nu mă șantajează. Cred că unora, de fapt, le este frică de mine.

- Nu ești un bărbat drăguț. Ea suspină, arătând că era doar un pic plictisită, mai degrabă decât chinuită de neliniște. Acela era un joc de noroc, așa cum fusese întotdeauna fiecare întâlnire cu el. Își dăduse seama de acel lucru cu două săptămâni prea târziu. Știu asta, Oliver. Luă hârtia de sub mâna lui. Sper doar că ai înțeles până acum că pur și simplu nu mă tem de tine.

Spre surprinderea ei, el zâmbi.

- „Temătoare“ nu este cuvântul pe care l-am folosit vreodată pentru a te descrie, Diane.

Îi simți cuvintele aproape ca pe un compliment.

- În acest caz, presupun că nu mă mai reții pe ziua de azi? spuse ea cu voce tare.

- Nu chiar. Câte invitații trimiți? El ridică un deget. Și, înainte să-mi spui să-mi văd de treaba mea, aș vrea să-ți menționez că tu ai vrut să fii aici ca urmare a experienței mele. Cele mai multe cluburi au un comitet de membri care decid ce se acceptă și ce nu. De îndată ce trimiți invitația, oricine o va primi poate presupune că este acceptat.

- Invitațiile precizează foarte clar că sunt bine-veniți la clubul Tantal pentru o seară. Cererile de înscriere vor fi completate după aceea.

- Câte? repetă el.

- Cincizeci, sâcâitorule.

- Cincizeci de invitații sau cincizeci de cereri?

- Cereri. Trei sute de invitații.

Pentru o clipă, el tăcu.

- Totuși ai nevoie de mai mult de cincizeci de membri. White are sute, plus o listă de așteptare de patru, cinci ani.

Cu siguranță, el nu avea să plece până când nu discuta cu ea despre membrii clubului.

- Am un buget de respectat, după cum știi. Cinci mii de lire cu care să deschizi clubul, să angajezi oameni, să finanțezi casa clubului, să cumperi mâncare și băutură,

să lărgesci grajdul și partea din față, plus renovări, finisaje, invitații...

- Deci e nevoie de mai mulți bani, o întrerupse el. Cincizeci de membri care sunt și membrii altor cluburi nu o să apară pe aici în fiecare noapte. Nici nu o să umple șapte săli mari. Locul ăsta o să arate părăsit, nu exclusivist.

- Mi-ai împrumuta mai mult? întrebă ea, ezitarea punându-i un nod în gât. Toate planurile ei fuseseră făcute cu bugetul lui Lord Blalock în minte; când Oliver fusese atras în afacere, ea nu avuse timp să se întrebe dacă el putea să-i împrumute mai mulți bani. O greșeală prostească, nepermisă, care acum putea să o pună într-o poziție de defensivă. Ai spus foarte clar că ai risca doar cinci mii.

- Cred că sunt dispus să negociez.

Și iată. Sunetul unei a doua șanse. Ea așteaptă, dar ideea îi făcea inima să se poticnească în piept. Diane se lăsă pe spate.

- Nu-ți voi plăti o dobândă mai mare. N-aș câștiga nimic din asta.

- Nu este ceea ce vreau. N-am nevoie de mai mulți bani.

- Atunci, te rog, spune-mi, ce vrei?

- Pe tine.

Rămase gură cască înainte să se poată controla. O mie de gânduri i se involburară în minte. În cel puțin jumătate dintre ele, apăreau ea cu o armă și el zăcând mort.

- Dar eu te urăsc! exclamă ea.

- Ce legătură are asta cu orice?

Diane se îndepărtă de lângă masă și se ridică, făcând în minte calcule febrile. Nu-și putea permite să piardă timpul ca să se retragă din fața lui.

- Ești un om vrednic de dispreț. Pleacă înainte să te nimicesc.

Și el se ridică, apoi ocoli masa și se îndreptă spre ea.

- Aș putea să fac asta. Sau să încerc, oricum. Dar ia în calcul oferta mea. Alte cinci mii de lire, în aceleași condiții. Și o noapte... nu, douăzeci și patru de ore... numai noi doi. Când și unde o să vreau eu.

- N-am nevoie să mă gândesc. Se întoarse, apoi se îndreptă spre peretele unde atârna clopoțelul, chiar dacă o altă cale de atac i se ivi în minte. De fapt, continuă ea, mă gândeam... Prietenul tău, Lord Manderlin, este chiar fermecător și chipeș. Și tu clar îl duci de nas. N-ar trebui să fie greu pentru mine să fac asta. Îmi imaginez că dacă îl conving să-mi împrumute...

- Nu.

Singurul cuvânt fu rostit răspicat, gutural și direct din spatele ei. Înainte ca Diane să își dea seama de cât de aproape era el, Oliver o prinse de umăr. O întoarse cu fața și o lipi cu spatele de perete. Ea își ridică bărbia și își încleștă mâinile în pumni.

- N-ai dreptul să-mi spui ce să fac, Oliver, se dezlănțui ea, schimbându-și tremurul din voce în furie. Și, ai grijă, ai părut aproape gelos.

- Poți să-ți faci jocul cu mine, Diane, răspunse el, punându-și mâinile pe perete de o parte și de alta a umerilor ei, prinzând-o ca într-o capcană. Dar o să-mi lași prietenii în pace.

- Prieteni? răspunse ea. Ai mai mulți decât unul? Și eu care am fost surprinsă să văd pe cineva cu tine de bunăvoie.

Oliver se aplecă până ce gura lui se afla la doar un centimetru de a ei.

- Știm amândoi că puteai să găsești un tânăr bogat, naiv, fără experiență care să-ți finanțeze afacerea, iubito. În ultimii doi ani, ți-ai perfecționat arta manipulării. Sau așa vrei să creadă toată lumea.

Dacă era un lucru pe care îl detesta acela era să fie analizată și catalogată. Soție. Proprietate. Neputincioasă. Lefteră. Bine, acum ea își croia propriul drum și nu mai avea voie de nimeni altcineva la cârmă.

- Greșești, își forță ea vocea, cu gura încleștată. Nu-mi pasă de ceea ce crede lumea. Îmi pasă doar de ceea ce face ea.

- Tu chiar crezi că ești invincibilă, Diane? Pentru că pe mine nu m-ai convins.

- Și îmi pasă cel mai puțin de ceea ce crezi tu.

Privirea lui coborî spre gura ei, și pieptul lui Diane tresăltă. Voia să o sărute din nou? Ea încercase să se convingă că era repulsie, dar nu se simțea ca repulsie. Era o emoție. Nerăbdare.

Dar nu voia să renunțe la stăpânirea de sine. Și, în mod cert, nu pentru el. Diane trase aer în piept și îi întâlni privirea.

- Încerci să-mi demonstrezi că mă înșel? îl provocă ea. Te aștepti să mă topesc în brațele tale și să te implor să preiei afacerea?

El miji ochii pe nesimțite.

- Nimic din ce o să mă implori nu o să se refere la afaceri.

Mișcându-se ușor, el se aplecă mai aproape și îi atinse fruntea cu buzele.

Gestul nu se simți deloc părintesc, ceea ce i-ar fi plăcut mai mult decât orice. Și, la naiba cu toate, el putea tot atât de bine să o sărute cum trebuie și s-o lase să țipe la el pentru asta.

- Cinci mii în plus ți-ar da șansa de-a accepta destui membri încât să-ți păstrezi clubul solvabil și să cumperi mesele suplimentare pe care știi că nu le ai. Gândește-te la oferta mea, iubito.

Diane apucă un sfeșnic de pe masă și îl aruncă spre el. Dacă ținta ei ar fi fost la fel de neclintită ca furia, obiectul de alamă l-ar fi izbit în ceafă și l-ar fi făcut să cadă lat pe podea, inconștient și plin de sânge. În schimb, îi atinse mâneca hainei, în timp ce el se feri și continuă să se îndepărteze.

- Ești mai pricepută cu pistolul, comentă el fără să se întoarcă și apoi ieși din cameră.

Diane îl urmări un timp, apoi se duse să recupereze candelabrul. Nu știa cum naiba își dăduse el seama cât de aproape fusese să-și reducă bugetul, dar estimările lui erau atât de corecte, încât nici în mintea ei nu avea rost să le conteste.

„La naiba cu toate!” Da, fusese nevoită să facă o reestimare rapidă a cheltuielilor când Lord Blalock și planurile ei de-a folosi facilitățile existente fuseseră zădărnicate. Și, da, știa că avea nevoie de mai mulți membri la club, dar asta însemna achiziții în avans de băuturi, mese, angajați, de toate. Și mai mulți bani de rezervă pentru zilele când jucătorii aveau mai mult noroc decât casa.

Cinci mii de lire în plus puteau să o ducă unde trebuia. Condițiile totuși...

- Diane... Vocea lui Genevieve veni din cadrul ușii din spatele ei. Juliet m-a informat că Haybury a adus un vizitator care să vadă apartamentele lui.

- Da, a adus.

- De ce ai un sfeșnic în mână?

- Pentru că a aterizat pe podea după ce l-am aruncat spre capul lui.

- Înțeleg. Jenny continuă să se apropie până când reuși să îndepărteze cu grijă ornamentul de alamă din degetele lui Diane și îl puse la locul lui.

- Și a existat un motiv special pentru care ai vrut să-l omori din nou pe marchizul de Haybury?

- N-am vrut să-l omor. Să-l mutiliez, da, însă nu să-l omor. Asta mi-ar aduce prea multe dificultăți.

- Bine, îmi pare bine să aud că nu ți-ai pierdut mințile, totuși. Cum nu-l văd pe podea, pot să presupun că l-ai ratat?

- Da, la limită.

- Și de ce s-au întâmplat toate astea?

Diane strânse din dinți. Poate reputația lui Jenny nu era legată de afacerea aceea cum era a ei, dar Genevieve Martine era singura persoană din lume în care avea încredere. Trase adânc aer în piept.

- S-a oferit să-mi mai împrumute cinci mii de lire.
- Astea sunt noutăți excelente. Nu-i așa?
- Așa ai zice.

După expresia lui Jenny, ea știa că lipsea o parte din ecuație. Totuși, în loc să explice, Diane se scuză și se retrase în partea privată a casei... în refugiul ei. Odată ajunsă acolo, închise ușa ca să se plimbe nederanjată. Oliver Warren o dorea și era dispus să plătească cinci mii de lire pentru acel privilegiu. Interesant, din moment ce o avusese gratis timp de două săptămâni și apoi plecase.

Dacă refuza, încă putea să păstreze clubul, pentru că acela era, până la urmă, motivul pentru care se întorsese din Anglia. Însă fondurile suplimentare făceau mai mult decât să reducă stresul legat de începerea unei afaceri - cel puțin, așa vedea el lucrurile. Însemna că el lansase o provocare și ori își atingea scopul, ori o făcea pe ea să dea înapoi. Și, la naiba cu totul, bărbatul știa exact cât de atrăgător era și cât... de priceput în pat. Dar, în fine, și ea știa la fel de bine. Cu siguranță, pentru cinci mii de lire putea să-i accepte atingerea pentru o noapte.

Și, dacă accepta, ce presupunea? Pentru ea, o noapte cu amintiri dureroase despre cât de singură, supărată și disperată fusese și cât de frumos era să simți că ești preferată unei perechi de cărți sau unei perechi de zaruri. Cât de flămândă era de afecțiune și de cineva pe care să nu îl vadă revenind lângă ea în fiecare noapte și ținând cu dinții de ultimele rămășițe ale unui mariaj ce dăduse greș de multă vreme și în toate felurile posibile.

Așa stăteau lucrurile pentru ea. Ce voia *el*? Oliver Warren putea cu ușurință să aibă o mulțime de femei fără să le ofere bani. Diane merse ușurel până la cea mai apropiată fereastră și-și trecu degetul de-a lungul pervazului. Oferindu-i exact ce avea nevoie, el se așteptase ca ea să accepte.

Deci el își dorea o altă șansă ca să-i câștige afecțiunea? Sau încerca să-și demonstreze ceva?

Ea se încruntă. Sau pur și simplu el era bărbat, iar ea se făcuse inaccesibilă și faptul că întorcea situația pe toate părțile nu îi oferea altceva decât o durere de cap. Apăsându-și tâmpilele cu degetele, rezistă tentației de a se cufunda în treabă și rămase acolo unde era.

Lăsând deoparte speculațiile, el îi făcuse o ofertă pentru o sumă substanțială. Și ea trebuia să decidă dacă accepta - nu din cauza eventualelor comploturi ale lui, ci pentru că ea își riscase tot viitorul când pornise afacerea aceea. Iar banii în plus puteau să schimbe totul.

Ce era asta în comparație cu o noapte de amintiri dureroase și compania neînfrânată a unui bărbat cu care avusese o aventură? De fapt, ar fi trebuit să fie o decizie ușoară. De ce era totuși atât de... *nepractică*?

Chiar în acel moment, motivul se îndreptă călare, pe un frumos pursânge cenușiu, dinspre grajduri înspre Grosvenor Square. Poate avea alte datorii de colectat sau, mai degrabă, alte femei de sedus.

Dacă accepta, avea el să se considere învingător? Cu siguranță era posibil, dar, dacă vedea totul mai degrabă ca pe o înțelegere de afaceri, atunci ce avea de pierdut? În definitiv, îi supraviețuise și înainte. Și, de data aceasta, măcar știa regulile. Foarte probabil, mai bine ca el.

Cu un surâs ușor, ea bătu cu degetele în fereastră și apoi se duse să o caute pe Jenny. Cu banii în plus în drum spre ea, trebuia să facă un plan. Sau două.

capitolul 9

Oliver stătea deoparte și privea cum doi indivizi cărau biroul de mahon în reședința Adam. Biblioteca potrivită era în depozit, dar, în realitate, petrecea atât de puțin timp acasă, încât nu-i păsa prea mult ce ajungea

în apartamentele de deasupra clubului Tantal – în afară de patul lui, bineînțeles.

– Haybury!

El reuși să își înghețe orice expresie, în afară de zvâcnirea unui ochi, și se întoarse să întâmpine trăsura ce venea pe stradă în direcția lui.

– Lady Katherine, răspunse el, înclinând capul.

– Este adevărat, deci! exclamă ea, spunându-i vizitiului să oprească lângă el. O să locuiești, de fapt, deasupra clubului de jocuri.

– O adresă potrivită pentru mine, nu crezi?

Ochii de un albastru-deschis priviră spre clădirea mare din spatele lui.

– Un club unde lucrează numai femei și care e deținut de o femeie. Da, cred că da. Dacă eram genul de femeie înclinată spre gelozie, asta ar fi fost un pumnal înfipt în inima mea.

– Norocul tău, în acest caz, că nu ești acest gen de femeie.

Ea își lovi ușor palma cu evantaiul delicat din fildeș.

– Cred că mi-ar plăcea foarte mult un tur prin clădire, când ești liber să-mi fii ghid, desigur.

Ideea că îi era interzis să flirteze nu-l amuzase de la bun început, indiferent dacă simțea sau nu dorința de a face așa ceva. O amantă întreținută trebuia să fie credincioasă binefăcătorului ei, desigur, dar aici el era binefăcătorul și fusese șantajat să-și țină pantalonii încheiați. Ar fi fost amuzant dacă descoperirea că și altcineva era manevrat în același fel.

– Poate după ce mă instalez, se eschivă el.

Katherine Falston se aplecă pe o parte a trăsुरii.

– Te-ai mutat foarte repede în camerele astea, Haybury. Mai ales pentru cineva care n-are nevoie în mod special de ele.

– Ah. Ei bine, faptul că n-am discutat niciodată despre planurile mele de-a mă muta cu tine, Kat, nu înseamnă că nu am avut nici unul.

- Atunci, fii o bestie, dacă vrei, răspunse ea ușor. Asta îmi place cel mai mult la tine.

La comanda ei, trăsură hurui din nou, urmată de alte șase trăsură obligate să oprească în spatele ei.

Înjurând în gând, Oliver se întoarse cu spatele. În plus față de hamali, majoritatea fetelor angajate de Diane alergau dintr-o parte în alta pentru a face ultimele aranjamente. El nu primise nici o invitație, dar în seara asta nici măcar o brigadă de la Coldstream Guards nu l-ar putea ține afară din clubul Tantal. Cu toate acestea, se întreba dacă Diane conștientizase că, odată ce trecea de Langtree și în apartamentele lui, el era în interiorul clubului și la un pas de refugiul ei.

El aruncă o privire prin ușa deschisă, trecu prin ușa secundară în partea din spate a anticamerei și apoi în interiorul clubului. Nu-i dăduse nici un răspuns la oferta lui pentru fonduri suplimentare, ceea ce îl făcuse să devină tot mai frustrat. În schimb, ea își petrecuse ultimele zile ținându-se departe de el, în timp ce umbra ei ce trecea neobservată dădea instrucțiuni în stânga și-n dreapta.

El ignoră o altă căruță care opri în spatele lui. Cel puțin până când toți cei patru bărbați puternici angajați ai clubului ieșiră și începură să descarce mese de joc și scaune. Oliver se întoarse. Încă două căruțe care transportau mobilă identică intrară pe stradă în urma primei.

- Hubert, strigă el.

Valetul lui ieși iute din casa Adam.

- Milord, nu știu de ce ați închiriat camere cu fereastră dormitorului spre est. Draperiile acelea nu sunt suficient de grele pentru...

- Hubert, îl întrerupse Oliver, calmează-te. Și aruncă un ochi aici. Am afaceri cu Lady Cameron.

Înainte ca valetul să răspundă, Oliver păși în foaier.

- Langtree, unde este Diane?

Majordomul femeie se uită la o listă pe care o ținea cu ambele mâini.

- Nu primește vizite, milord. Marea deschidere...

- Asta este o afacere, o întrerupse el și dădu la o parte una dintre mesele sosite ca să traverseze cu pași mari sala Persefona.

Denumirea sălilor era chiar o idee bună, și felul în care Diane reușise să integreze mitul zeiței în decorul fiecărei săli putea face ca toți cei prezenți, mai ales domnii în stare de ebrietate, să știe măcar unde anume se aflau în club.

În cadrul ușii de la sala Demetra o zări pe Pansy Bridger, una dintre elevele lui cele mai promițătoare - și ostile - de la faraon.

- Ai văzut-o pe Lady Cameron?

- În sala Atena, răspunse ea, apoi reveni la aranjarea lămpilor.

Încuviințând din cap, el trecu prin ușă în interiorul spațiului generos pe care Diane îl gândise ca bibliotecă și sală de fumat. Ea stătea pe un scăunel aflat lângă ultimele cărți de pe etajerele late. Cum își ridică brațele, fusta ei neagră elegantă se ridică și ea, lăsând să se vadă papucii negri de casă și gleznele goale.

El stătea în spate, privind. Indiferent de ce fusese sau nu fusese între ei, era o femeie încântătoare. Într-adevăr, când se întâlniseră, înfățișarea ei fusese singurul lucru pe care îl admirase la ea. Acum însă, ea afișa o răutate la care el nu se așteptase de la văduva vulnerabilă și plângăreață. Totuși, calitățile ei erau cu mult depășite de un lucru groaznic... Diane Benchley era singura persoană din lume de care îi era frică. Și pur și simplu nu i se părea acceptabil să permită acest lucru.

- Știi că îți pot vedea reflexia în fereastră, comentă ea în tăcere.

Gata cu surpriza.

- Ai cumpărat mai multe mese și scaune.

Ea continuă să aranjeze cărțile.

- Nu le voi folosi astă-seară; vom avea nevoie de spațiu.

- Nu asta era întrebarea mea.

- N-ai pus o întrebare.

El rămase unde se afla, în siguranță, la distanță de la ea.

- Credeam că se subînțelege. Cum dorești. De unde ai luat banii?

Punând o ultimă carte la locul ei, ea se duse să aranjeze scăunelul în colț.

- Am decis să accept oferta ta, spuse ea atât de calm, încât, pentru o clipă, el se gândi că probabil o auzise greșit.

Brusc, el fu cuprins de o dorință dureros de puternică. Doar prin stăpânire de sine, Oliver își opri picioarele. Toate lucrurile pe care se aștepta să le simtă când ea avea să fie de acord cu propunerea lui nu mai erau necesare.

- Și când aveai de gând să-mi spui? întrebă el, vrând să pară chiar mai dezinteresat decât ea.

- M-am gândit că o să-ți dai seama când vei vedea mobila, ceea ce evident s-a și întâmplat.

- Poate, dar nu așa fac domnii înțelegerile.

Ea își șterse mâinile cu o cârpă.

- Eu nu sunt domn. Și nici tu, aş spune eu.

- Cu toate astea, așteptam să vii la mine, să-mi oferi mâna și să spui: „Sunt de acord cu condițiile tale, Oliver”. Și atunci, eu l-aș fi convocat pe avocatul meu și aş fi transferat degrabă fondurile în contul tău.

Adăugă ultima parte pentru a-i aminti că în acel moment nu-i dăduse nimic, așa că era mai bine să fie cooperantă. Ea îl privi, apoi lăsă cârpa și se apropie.

- Foarte bine. Fă orice regulă stupidă vrei; până la urmă, totul se rezumă la a-ți face ție pe plac. Ea întinse mâna. Cât despre mine, asta este o afacere. Douăzeci și patru de ore din timpul meu pentru cinci mii de lire.

Astfel se gândea ea că îl făcea să înțeleagă. Dar cum să știe ea când el însuși nu știa ce făcea? Îi luă mâna într-a lui.

- Încă trebuie să spui cu glas tare.

Diane scoase un suspin exagerat.

- „Sunt de acord cu condițiile tale, Oliver“, recită ea. El îi ținu mâna o clipă mai mult decât era nevoie.

- Atunci, să-mi verific agenda. Ești a mea pentru douăzeci și patru de ore... oricând aleg eu.

- Nu sunt a ta, Oliver. Nici nu voi mai fi vreodată. Cum am spus, asta este o simplă afacere.

- Spune-i cum vrei, iubito. Vom vedea cât de cinică o să fii când o să mă mișc înăuntrul tău.

Chiar înainte ca ea să-și smulgă mâna, el simți tremurul degetelor ei. El spera că era un tremur de nerăbdare, pentru că, deși îi plăcea să-și facă jocurile agresiv, era și el înfiorat de dorință. Cel puțin, bănuia că era dorință. Nu-și putea imagina ce altceva putea fi.

- Vei fi fericită să afli că aproape m-am mutat, continuă el când ea părea să-și fi revenit îndeajuns cât să se îndepărteze. Până să înceapă serata ta, vei putea pretinde că sunt... indiferent ce. Chiar, ce sunt?

- Ar trebui să știi când e cazul să te expui, scumpule, spuse ea trăgând un scaun la locul lui mai aproape de rafturile de cărți. Nu știu ce ești. Te dai drept protectorul meu. Un bărbat interesat de mine, dar care nu știe cât de intimi am fost și continuăm să fim. Destul pentru ca restul bărbaților să mă considere apetisantă și să priceapă că nu mă pot avea.

- Chiar ești apetisantă, Diane. Nu ai nevoie de mine pentru a convinge pe cineva de acest lucru.

Ea își atinse bărbia cu un deget.

- Sunt mai interesată să îi pot respinge fără să îi insult.

- Pot să mă încrunt neconținut, așadar?

Diane îi aruncă o privire care conținea mai mult amuzament decât se aștepta el.

- Deja am discutat despre asta. Nu mă mai bate la cap și du-te și pregătește-te să-ți joci rolul.

- Și tu ce o să faci? întrebă el sceptic. În afară de a fi misterioasă, dorită și inaccesibilă.

- Mă pregătesc să câștig cât mai mulți bani posibil.

Ea porni spre ușă către sala Demetra, dar Oliver se mută în față și îi blocă drumul.

- Cineva mă va întreba despre implicarea mea în club.

- Clubul este al meu, Lord Haybury. Tu ești un simplu angajat.

- Nu am să spun asta.

Diane expiră zgomotos.

- Minunat! Spune-le că ești consultant. Chiar știi mult despre pariuri și cluburi, dacă tot ai risipit cea mai mare parte a vieții tale de adult pariind prin cluburi.

Acea lovitură era cam directă, venind din partea ei. Simțind că o prinsese într-o ipostază vulnerabilă, Oliver veni mai aproape.

- Atunci, asta voi spune.

- Bun.

- Dacă mă săruți.

- Eu... nu o să te sărut.

- Ba da.

- O să faci cum spun eu, Haybury, altfel să știi că te voi distruge.

- O să folosești acum scrisoarea aia? Să mă faci să spun că sunt consultantul tău? Pare o risipă, Diane. Clubul tău nici nu este deschis încă.

Cu ochii de smarald plini de furie, ea se îndreptă cu pași mari spre el, îl apucă de rever și își lipi gura de gura lui. Înainte ca el să poată să răspundă măcar, ea se retrase, îl ocoli și plecă din cameră.

- Uite, spuse ea peste umăr. Tu ești consultantul meu.

- Asta n-a fost cine știe ce sărut, spuse el în urma ei și văzu cum umerii ei încremenesc.

- Nu ești cine știe ce sursă de inspirație.

Ei, nu. Pe moment, el se simțea foarte inspirat. Și după cât de spirituală fusese când se certase cu el, și ea era plină de inspirație. Ea spunea aiureli, prostii care să-l energizeze și să-l facă să uite, în primul rând, că ea îl sărutase,

neglijent sau nu. În al doilea rând, fusese de acord să vină în patul lui la o dată și o oră alese de el. O reușită a naibii de bună, dacă el așa o considera. Și o considera.

Jenny supraveghea în vreme ce ultima masă recent cumpărată era cărată în depozitul din spate și era acoperită cu un cearșaf. În seara asta, clubul urma să fie atât de plin de oameni, încât scaunele în plus ar fi încurcat, dar Haybury avea dreptate că era nevoie de mese de joc suplimentare dacă voiau ca sălile să nu arate prea goale.

Îndreptându-se spre prietena ei, Diane trecu pe lângă două dintre matahalele ei, cum le spunea Oliver, care încuviințară din cap politicos spre ea și reveniră la lustruirea celor câteva mese existente care scăpaseră nelustruite. Cel puțin până în acel moment, nimeni nu se plângea de cerința ei ca fiecare să dea o mână de ajutor la nevoie. La noapte, ei aveau să supravegheze și să fie gata de a interveni la nevoie, dar, pentru moment, să mute și să lustruiască erau lucruri mult mai necesare decât să facă pe impresonanții.

- Totul aici? o întreabă ea pe Jenny.

- Oui. Și bucătarul a primit ultima găletușă cu căpșune, astfel că tartele ar trebui să fie în cuptor.

- Excelent! Diane îi luă brațul lui Jenny în timp ce se întorceau în partea centrală a clubului. Și, trebuie să spun, doamnele s-au descurcat destul de bine.

- Îi recunoaștem meritele marchizului pentru asta? întreabă Jenny.

- Nu, ținem asta pentru noi, întrucât noi l-am angajat.

- Tu l-ai angajat, vrei să spui.

- Bine, da.

- Și ai fost de acord cu toate condițiile lui pentru sumele suplimentare?

- Da.

Jenny făcu o pauză preț de o clipă.

- Dar nu îmi vei spune care sunt condițiile lui?

- Pentru moment, nu. Este suficient să spun că pe hârtie aceste cinci mii de lire vor fi restituite în același fel și sub aceleași condiții ca primul împrumut.

Prietena ei încuviință din cap, apoi o strânse de mână, ținând-o pe Diane aproape de ea.

- Lord Haybury n-a prea avut imboldul de a-și schimba tabieturile, draga mea, spuse ea în șoaptă.

Diane se retrase, uitându-se încruntată.

- Orice vrei să insinuezi, Genevieve, nu sunt preocupată de acest bărbat. Căci, chiar dacă mi se părea atrăgător, ceea nu mai este cazul, n-am uitat că el... aproape m-a distrus, încheie ea în șoaptă, dorind să poată opri tremurul din voce.

- Dar el nu a făcut-o. Jenny o apucă de umăr. Tu ești prietena mea cea mai dragă, Diane. Dacă vrei ca Haybury să dispară, cred că pot să rezolv asta.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, reveni Diane, respirând anevoie. Oricât de hotărâtă sunt să merg pe drumul meu, nu sunt pregătită să recurg la crimă. Totuși, mulțumesc pentru ofertă.

- Doar ține minte asta.

- Desigur. Eu chiar cred în revizuirea fiecărei variante.

Asta o făcu să zâmbească până când îi veni în minte expresia de mulțumire de pe fața demonului cu ochi cenușii când ea acceptase condițiile lui. Ceva îi coborî pe șira spinării, fierbinte și cutremurător în același timp.

Asta urma să fie o nouă bătălie, și o aștepta destulă nebunie de înfruntat în următoarele câteva ore. De fapt, părea să fie singura modalitate prin care putea să și-și păstreze rațiunea pentru moment. Din cauza propunerii de afaceri sau nu, ea tocmai acceptase să împartă patul lui Oliver Warren. „Dumnezeule mare!”

Încercând să scape de gândul mai degrabă persistent și neașteptat de înfierbântat, ea făcu un ultim tur prin sălile mari ale clubului. Vârfurile degetelor păreau încărcate de electricitate când ea aranjă un scaun aici sau o panglică festivă acolo. Ultimele șapte săptămâni...

fiecare discuție, fiecare apariție, aproape fiecare gând avut fuseseră despre această noapte. Fiecare bărbat pe care nu îl invitase trebuia să audă despre asta și să-și dorească să fi participat. Și apoi, ea alegea cine avea voie să vină la Tantal ca să-și piardă banii.

Decizia de-a stabili cât de extravagante să fie decorațiile se dovedise o provocare, dar, în timp ce își continua turul prin bucătărie pentru a vorbi cu bucătarii și apoi afară pentru o ultimă discuție cu Clark, grăjdarul-șef, ea se gândi că găsisse echilibrul potrivit. Spectacolul era bun – doar extravaganta nu se potrivea cu misterul. Eleganța se potrivea însă, și, văzând cvartetele de coarde pregătite în fiecare sală și doamnele ei făcându-și ultimele retușuri la coafuri și rochii înainte să dispară în spatele ușilor ascunse, ea nu se deranjă să-și înăbușe zâmbetul.

Avu o ultimă întrunire cu personalul, mănca o cină rapidă cu Jenny și urcă în camerele ei private să-și îmbrace ținuta de seară. Nu-i luase mult timp ca să ajungă să fie cunoscută drept doamna care poartă întotdeauna negru, și se întrebese dacă să apară brusc în purpuriu putea fi un truc util în menținerea atenției fiecărui invitat.

Până la urmă, fiecare dintre musafirii ei din seara asta era bărbat, și fiecare dintre ei avea să privească doamnele care aveau să se învârtă în jurul lor, întrebându-se care dintre ele putea fi sedusă. În cele din urmă se hotărî la o rochie neagră elegantă strălucind de vârtejuri de mărgele negre de sticlă – în definitiv, nu era stăpâna unei case de toleranță. Și, deși îi era indiferent dacă sau care dintre angajatele ei ar putea accepta favorurile unui domn, nu acela era scopul ei.

După ce făcu o ultimă piruetă în fața oglinzii, verifică felul în care îi veneau mânușile negre până la cot și își potrivea pandantivul de onix la gât, făcu un pas înapoi. Zgomotul nu era purtat din fața în spatele casei; era sigură de asta. Dar reședința Adam se simțea altfel. Ocupată. O privire pe după draperiile dormitorului

îi confirmă că felinarele trăsurilor se aliniau pe stradă și umpleau grajdul. Pe invitație era menționată ora nouă seara, dar ea știa importanța socială a unei sosiri cu întârziere. Nimeni nu voia să fie văzut arzând de nerăbdare să știe ce ar putea face altcineva.

- Cât este ceasul, Mary? întrebă ea cu voce tare.

Menajera ei își ridică privirea și puse deoparte acele de păr și agrafele de care nu mai era nevoie.

- Nouă fără trei minute, milady.

Diane zâmbi. Sosiseră mai repede. Urma să fie o seară foarte bună. Se auzi o bătaie în ușă, și Mary se grăbi să răspundă. O clipă mai târziu, reveni cu un bilet împăturit. Diane luă biletul și îl despătură. Pe hârtie era scrisul mare și elegant al lui Oliver, și ritmul constant al inimii ei accelera un pic... de grijă, evident, că el putea să încerce ceva necurat în ultimul moment.

Se uită rapid pe bilet.

„Suntem iubiți acum? Pot dansa cu tine?”

Credea că îi spusese clar; bineînțeles că el doar încerca să-i aducă aminte că el era o parte necesară a planului ei. Trecând spre birou, ea scrise „Da” sub prima întrebare și „Destul de apropiați pentru a face asta” sub a doua, apoi i-l dădu servitoarei, care aștepta să-l returneze. După aceea, se așeză aproape de fereastră și luă o carte. În fond, rolul ei nu începea decât peste o oră.

Oliver chicoti în timp ce citi biletul adus de femeia valet. Diane nu avea nici o problemă să pretindă că era intimă cu el. Când venea scadența împrumutului lui însă, el se îndoia că ea avea să fie la fel de nepăsătoare. Indiferent de ce spunea sau gândea ea despre el, putea simți pasiunea care mocnea între ei.

El se sprijini de peretele sălii Persefona și privi parada bărbaților curioși. Cei mai mulți intrau în clubul Tantal în perechi sau câte trei – o variantă mai sigură decât să riște să intre singuri și să nu găsească pe nimeni acolo. Câteva dintre femeile lacheu ale lui Diane, îmbrăcate

în negru și galben, stăteau la intrarea principală pentru a lua hainele, pălăriile și mănușile. În afara lor și a lui Langtree, aflată la ușa din față, nu mai era nici o femeie acolo.

- Haybury!

Încrucișându-și brațele peste piept, el încuviință din cap.

- Stanpool.

- Este cam devreme pentru tine să colinzi pe aici, nu-i așa? Credeam că ești mai nocturn.

- Nu dau târcoale. Locuiesc la etaj.

Baronul ridică dintr-o sprânceană în timp ce se mișca pentru a-l privi direct pe Oliver.

- Am auzit zvonul ăsta. Vrei să spui că este adevărat?

- Cred că este exact ce am spus.

Stanpool făcu o jumătate de pas înapoi.

- Nu trebuie să fii nervos.

- Atunci, nu mă enerva.

- Așadar, ești familiarizat cu Lady Cameron, presupun?

Oliver se întreba dacă Diane își dăduse seama de cât de cooperant fusese el cu adevărat. Dacă ar fi vrut să o ruineze, ar fi făcut asta cu doi ani în urmă sau în orice alt moment de atunci. Era de ajuns o vorbă. Acela nu era totuși jocul pe care era interesat să-l joace.

Cum nu terminase cu ea încă, avea nevoie ca Diane să fie protejată de toată lumea, în afară de el însuși. Da, ea juca propriul joc, dar colaborarea cu ea era cel mai sigur mod prin care el putea să-l câștige pe al lui.

- Eu și Lady Cameron suntem prieteni... vechi, spuse el monoton.

- Vechi prieteni, nu-i așa? Privirea lui Stanpool se mută pentru a vedea ceva dincolo de umărul lui Oliver. În acest caz, dacă m-aș îngriji să bag plugul în câmpul văduvei, ai avea ceva împotriva?

Haybury încleștă pumnul drept, furia clocotind în el. Forța emoției îl surprinse.

- Poate dorești să re...

- Ah, aici ești, dragul meu, murmură Diane și își strecură brațul pe după al lui. Prezintă-mă chipeșului tău prieten, vrei?

„Dumnezeule mare!” Nu era de mirare că Stanpool o dorea. Strălucea ca un soare în toiul nopții, suplă, fascinantă și strălucitoare. În treacăt, Oliver se întrebă dacă degetele i-ar lua foc dacă îi atingea pielea.

- Acesta este Lord Stanpool, răspunse el, arătând spre baron cu bărbia. Te consideră atrăgătoare.

Ea înclină capul, și o şuviță buclată din părul ca noaptea îi alunecă de-a lungul obrazului.

- Foarte încântată, milord. Sper să vă distrați în seara asta.

- Am de gând să fac asta.

Oliver îi mângâie degetele cu ale lui.

- Haide, spune-mi pe cine mai vrei să cunoști.

- Oh, pe toată lumea. Am invitat doar bărbații pe care credeam că îi pot suporta, știi. Lord Stanpool. Ne vedem mai târziu.

- Da, ar trebui.

De îndată ce se depărtară de Stanpool, Oliver își trase brațul și o aduse mai aproape.

- Vrei să mă faci să par încornoratul după fiecare prezentare din seara asta?

Ochii de smarald strălucitori priviră în sus și îi întâlniră pe ai lui. Era încântată de acea seară, deși ar fi fost mai surprins să nu fie, având în vedere eforturile depuse ca să ajungă acolo.

- Nu suntem un cuplu, spuse ea ușor. Motiv pentru care nu te pot numi încornorat.

- Trebuie să scot biletul și să arăt bucata unde scrie că suntem amanți?

Genele ei coborâră pentru o clipă.

- Ești gelos, scumpule?

- Culcă-te cu cine vrei, Diane. Dar, dacă încerci să mă faci să par un prost, nu o să mai fiu atât de înțelegător.

Chiar când spunea asta, el își dădu seama că mințea - ceea ce nu era atât de neobișnuit, exceptând faptul

că încerca în mod evident să se mintă. Era o risipă prostească de energie.

- N-am nevoie de permisiunea ta ca să țin cuiva companie. Dar, ca să știi, chiar intenționez să flirtez un pic. Aș putea chiar să devin seducătoare. Ea îl bătu ușor pe braț cu mâna liberă. Presupun că tu chiar știi jocul. Te-am văzut jucându-l înainte.

- În general, când joc, seducția nu se încheie cu vorbe. Ai grijă cu cine te joci; ca bărbat, simt că trebuie să te informez că falsa seducție poate să aibă consecințe neplăcute.

- Cum poate și adevărata seducție. Ea făcu o jumătate de pas mai departe de el. Știi, eu cred că vezi așa pentru că eu joc ceea ce este de obicei un joc al domnilor. Sunt văduvă și nu am virginitatea de protejat. Eu încep o afacere și nu trag mari speranțe să mențin marile mele legături sociale. Am plătit deja prețul și acum intenționez să culeg roadele.

- Acesta este un joc mai mare, sublinie el liniștit, chiar când un alt musafir îi atrase ei atenția și ea dădu să se îndepărteze. Și tu nu știi toate consecințele cărora le pot face față. Pentru o clipă, ea se întoarse pentru a-l înfrunța din nou. Și îți dau același sfat. Sau a fost o atenționare?

- Interpreteaz-o cum vrei.

Ea îi cunoștea pe câțiva dintre bărbații prezenți, și el observă imediat că aceia erau indivizii cu care ea vorbea doar pe fugă și numai când era și el de față. Hmm. Nu era frica de a vorbi cu un fost iubit, bineînțeles; în afară de reputația contelui de Cameron de a fi un jucător slab, Oliver nu auzise mare lucru despre bărbatul ăsta sau despre soția lui ori despre oricare dintre aparițiile lor. După o oră și ceva, el ajunsese la concluzia că ea îl voia acolo pentru că bărbații erau speriați de el. Sau cel puțin ezitau să treacă peste el. Ea îl folosea pentru a controla durata, amplitudinea și profunzimea conversației.

- Lady Cameron, comentă Francis Henning, apropiindu-se cu un pahar de vin într-o mână și un biscuit în cealaltă, am auzit că ați angajat o sută de femei drăguțe. Eu văd doar vreo șase servitoare. Spuneți-mi că astea nu sunt toate, altfel voi fi al naibii de dezamăgit.

Ea zâmbi.

- Deci ați dori să întâlniți crupierii, furnizorii și bancherii mei? întrebă ea cu voce tare.

Un murmur bărbătesc aprobator se ridică în jurul ei și pălăvrăgeala care îi amintea lui Oliver de un cârd de cocoși de munte spori înzecit.

- Așa m-am gândit și eu.

Ea încuviință din cap. Și, într-o sincronizare impresionantă, toate cele patru uși aflate de o parte și de alta a sălii se deschiseră. Tinere domnișoare apărură îmbrăcate în maro-deschis, bej și auriu, toate la fel de drăguțe. El le știa pe toate măcar după înfățișare dacă nu după nume. Știa pe care ar fi preferat să le aibă la masa lui de faraon, de douăzeci și unu, de comerț, de whist sau de barbut. Dar asta era doar pentru el.

Tovarășii lui se agitau ca niște albine în jurul florilor. Între pereții de la clubul Tantal, conversațiile și flirturile curgeau din belșug. Pentru câteva minute, sala Persefona semăna mai mult cu o adunare la Almack¹ decât cu un club de domni. El îi aruncă o privire piezișă lui Diane, care privea scena ce se desfășura cu o expresie ușor amuzată.

- Dar ei vor juca aici, murmură el, sau vei fi mulțumită să-ți transformi clubul într-o casă de toleranță?

Diane își plecă ușor capul.

- Nu voi permite asta. Aceste doamne sunt sub acope-rișul meu și sub protecția mea. Păși înainte. Doamnelor, la mesele voastre, vă rog. Domnilor, în seara asta, ușile de la clubul Tantal sunt deschise tuturor. Simțiți-vă bine. Cât privește viitorul, veți găsi cererile de înscriere

¹ Unul dintre primele cluburi de la Londra care a acceptat în același timp și bărbați, și femei (n.tr.)

în sala Ariadna și în foaier. Ea afișă un zâmbet discret, senzual. Și, domnilor, fiți convingători. Intenționăm să fim *foarte* exclusiviști.

În mijlocul râsetelor generale apreciative, ea făcu un pas înapoi. Oliver o urmă.

- În afara clubului, cei mai mulți dintre bărbații de aici n-ar îndrăzni să discute cu aceste doamne.

- Nu suntem în afara clubului. Și atât eu, cât și aceste doamne suntem conștiente de posibilele consecințe ale acțiunilor noastre. Îndrăznesc să spun că aș prefera o slujbă în genul ăsta de club decât singura alternativă care li s-ar oferi.

- Așadar, tu ești acum protectoarea lor?

- Nu mă voi certa cu tine pe tema asta. Ai avut săptămâni să protestezi sau să te simți ofensat, dar se pare că asta nu ți-a trecut prin cap.

- Nu sunt ofensat, Diane. Am grijă de investiția mea.

- Ah. Ea puse podul palmei înmănușate pe pieptul lui. Era mai mult ca sigur imaginația lui, dar putea jura că atingerea ei era caldă. Pot spune că am investit mai mult timp și gândire în această afacere decât tine, Haybury, așa că fă ce te-am rugat și ține-ți părerea pentru tine.

Era a naibii de sigură pe ea. El deschise gura să îi amintească încă o dată că nu era angajatul ei, dar acest argument începuse să devină tot mai inefficient. El trebuia să sublinieze în schimb că urma să o aibă în curând - oricând voia, de fapt. Asta o putea aduce cu picioarele pe pământ.

Oliver privi în jos spre mâna înmănușată ce îi presa pieptul, degetele ei îndoindu-se pe marginile vestei lui. Se întrebă dacă ea putea să-i simtă bătăile inimii. Din moment ce i se spusese de nenumărate ori că nu avea inimă, era o întrebare interesantă.

- În seara asta, spuse el cu voce tare.

- Da, în seara asta și până îți cer eu părerea.

Înainte ca ea să poată pleca, el îi acoperi mâna cu a lui.

- Nu ai înțeles. Serata ta se va încheia la cât, la ora trei dimineața?

- Asta este scopul nostru, da.

- Atunci, la ora patru dimineața, mă aștept să te văd în fața ușii mele. Conform înțelegerii noastre.

De data asta, ea făcu ochii mari.

- Nu poți vorbi serios. Sunt ocupată acum, dacă nu ți-ai dat seama...

- Mi-am dat seama. Ora patru. El își coborî privirea spre mărgelile strălucitoare de pe pieptul ei, degetele ei zvâcnind și parcă încleștându-se peste inima lui. Poartă asta.

capitolul 10

William D'Arville, duce de Whiting, se sprijini cu un umăr de perete și o privi.

- Și cum vă veți reconcilia poziția la clubul Society, fiind proprietara unei case de jocuri de noroc?

Diane urmări cum trecea prin fața ei o tavă plină de pahare cu vin și oftă cu părere de rău. Oricât de tentată era să bea, în special după discuția cu Oliver, avea nevoie de concentrare atât pentru a ispitii, cât și pentru a respinge sutele de bărbați pe care îi invitasese la clubul Tantal în seara aceea. Dar nu la ei se gândea.

Ci la el, la împielitatul care stătea la una dintre mesele de faraon, în mijlocul unei mulțimi de privitori. Era limpede că știa cum să joace. Și cum să-i distragă atenția când ea era în toiul jocului.

- Lady Cameron?

Ea se cutremură. La naiba, trebuia să îi convingă pe aristocrații bogați că clubul ei merita o taxă anuală de membru de douăzeci de lire.

- Dețineți cai și câini de vânătoare, nu-i așa, Excelență?

Whiting încuviință din cap.

- Dețin.

- Ei reprezintă pasiunea dumneavoastră. Asta este pasiunea mea. Ea zâmbi. Calitățile jucătorilor... a da și a lua... găsesc totul foarte palpitant.

- Sunteți pregătită să vă riscați reputația de dragul unor distracții indirecte?

Făcând un efort, Diane își luă privirea de la inamicul ei cu păr castaniu pentru a se uita la ducele suplu și finuț.

- Consider entuziasmul ca fiind vital. Aproape la fel de important ca banii pe care voia să-i ia de la bărbații aceștia. Dacă mă vor costa un dineu ori un cadril sau două, așa să fie.

- Ați fi ofensată dacă v-aș spune că sunteți chiar încântătoare, Lady Cameron?

El și o grămadă de alți bărbați în seara aceea. Bărbații nu aveau nici măcar conștiința de sine de a fi stânjeniți de cât de ușor erau de manevrat. Bărbații - cei mai mulți bărbați, în orice caz - erau atât de ușor de descifrat, încât era o chestie aproape vrednică de milă. Bineînțeles, Oliver o dorea și el, dar el găsise o modalitate subtilă de a o aduce în patul lui. Sau avea să facă asta, la ora patru.

- Rar găsesc complimentele jignitoare, Excelență. Când el ar fi răspuns, ea ar fi afișat un zâmbet mai larg. În același timp, continuă ea, nu sunt o floare clătinată de fiecare adiere rătăcită.

Ducele chicoti.

- Este surprinzător de clar din partea dumneavoastră, milady. Cele mai multe femei susțin că preferă cuvintele frumoase și în secret își doresc lucruri frumoase. Eu prefer onestitatea ce vă caracterizează.

Și ea prefera banii fără nici o obligație.

- Reduce riscul unei neînțelegeri.

- În acest caz, mă voi strădui să vin cu ceva potrivit.

Deși această conversație devenea una profitabilă, ea nu îi acordă atâta atenție câtă trebuia. În schimb, continuă să urmărească atentă ce se întâmpla la masa principală

de faraon și pe bărbatul lat în umeri de acolo care atrăgea atenția tuturor.

Scosese în mod voit ceasurile din sălile de la clubul Tantal, pentru că nu voia ca oaspeții ei care pariau să știe cât timp petreceau sub acoperișul ei. Dar în seara aceasta nu putea să nu se gândească în fiecare moment la cât era ceasul. Ora patru părea să se apropie în galop.

- Știți cât este ceasul, Excelență? întrebă ea, urându-se că nu rezista să verifice.

El scoase ceasul de buzunar inscripționat.

- Este aproape unu și jumătate.

Ea îi puse o mână pe mânecă.

- Așadar, trebuie să încercați la una dintre mese. Sau deserturile care se servesc în sala Hera.

Whiting își duse o mână în dreptul inimii.

- Sunt expediat? Am inima frântă.

Diane râse.

- Pur și simplu, amânat, Excelență.

De îndată ce ea renunță la ducele oarecum fermecător, domnul Evans îi luă locul. Și apoi, Lord Ackland. În mod evident, deținerea unui club o făcuse extraordinar de dorită. În același timp, se îndoia că vreunul dintre ei se gândea la căsătorie, oricât de bogată se spunea că era.

- E bine că ai pus să se tipărească acele cereri de înscriere, spuse Jenny, apropiindu-se din foaier. Mulți invitați din sala Demetra au cerut toc și cerneală pentru a le completa în seara asta.

- Bine. Diane aruncă iar o privire spre spatele lui Oliver. Poți supraveghea curățenia și reprovizionarea după ce închidem? Vreau să fie gata pentru mâine-seară.

- Sigur că pot. Dar tu unde vei fi?

Oh, nu voia nici să spună cu voce tare.

- Trebuie să... rezolv o obligație. Voi fi din nou disponibilă după închiderea de mâine.

Genevieve veni mai aproape.

- S-a întâmplat ceva? Știi că eu chiar sunt...descurcăreață dacă ai nevoie de ajutor. Urmări privirea lui Diane, care țâșni spre masa de faraon. Este vorba despre Haybury? Ce a făcut?

- Mi-a împrumutat banii, Jenny, și eu am acceptat condițiile lui. Până mâine-dimineață la ora patru termin cu el.

Jenny o apucă de cot.

- Te-am văzut după ce a plecat din Viena, șopti ea cu furie. Știam că era o greșală să te încurci din nou cu el. Nu...

- Știu cum să-mi conduc afacerea, Jenny, o întrerupse Diane. Și nu mai sunt aceeași femeie de acum doi ani. Cred că pot să mă descurc în compania lui câteva ore. Nu te amesteca în asta.

Încuviințând rigid din cap, Jenny îi dădu drumul.

- Dacă nu te voi vedea la un minut după ora patru dimineața, voi face asta treaba mea.

- De acord.

În timp ce pariurile continuau până când jucătorii se retrăgeau de la masă, Diane voia ca în seara aceea toți domnii să plece cu setea nestinsă. La trei fără zece minute, le spuse numeroșilor supraveghetori să înceapă să strângă mesele. Una după alta, doamnele dispărură pe ușile ascunse. Când plecă ultima, Diane urcă pe podiumul plasat în apropiere de ușa principală.

- Domnilor, vă mulțumesc din suflet că ați gustat din ospitalitatea de la clubul Tantal. Ușile noastre vor fi deschise iar mâine, în același interval orar. Programul nostru complet va începe joi. De joia viitoare, va trebui să fiți membru pentru a vă alătura nouă. Seară bună!

Odată îndepărtată tentația doamnelor, pariurile încetară și bărbații din Mayfair părăsiră incinta în grupuri mici, zgomotoase. De aproape un an, Diane anticipase acest moment, când ea putea considera seara de deschidere un succes și putea respira ușurată că făcuse ca acest lucru să se întâmple.

În schimb, mâinile îi tremurau și înăuntrul ei se cutremura, pur și simplu pentru că urma să-și petreacă următoarele ore în compania unui bărbat cu care petrecuse cândva două săptămâni. Și, din motive de neînțelese, acest lucru o șoca mai mult decât ideea de a porni această afacere.

Imediat ce plecară ultimii invitați, ea o puse pe Juliet să închidă și să încuie ușa din față. Diane se grăbi să urce în camera de zi spațioasă de deasupra bucătăriei, amenajată de ea în ultima clipă pentru a oferi angajaților un loc de relaxare departe de club. Aproape toate angajatele femei erau înăuntru, zgomotul sporovăielilor și al râsetele fiind asurzitor.

- Doamnelor, spuse ea, așezându-se pe un scaun, v-ați descurcat foarte bine. La un semn al ei, femeile lacheu aduseră pahare de șampanie pentru toată lumea. De mâine, vom începe programul regulat, dar în seara asta vreau să spun că sunt foarte mulțumită de voi. Mâine vom începe la prânz, iar Jenny și Margaret vor stabili orice schimbare este necesară. Acum, simțiți-vă bine.

De îndată ce Diane reuși să scape de avalanșa de mulțumiri și felicitări, ea fugi în camerele ei și se foi agitată în timp ce se uita la ceas, urmărind cursa fiecărui ac în jurul cercului.

La două minute înainte de ora patru, stinse lumânarea de la marginea patului, își puse iar mânușile și o luă prin clubul întunecat și gol. Putea face asta. Înfruntase creditorii, sărăcia și singurătatea și îi învinsese pe toți. Erau douăzeci și patru de ore. Putea supraviețui oricărui lucru. Chiar și lui Oliver Warren.

Se opri pe coridor chiar în fața ușii lui și respiră adânc. Dacă ar fi fost un cavaler, ar fi chemat-o, dar ea știa ce gen de bărbat era el. Și cavalerismul nu intra în ecuație. Inspirând adânc încă o dată, Diane bătu la ușă.

Nu se întâmplă nimic.

Ei bine, era ceva neașteptat. Crezu că el uitase și că era plecat, împărțind patul cu vreo fătucă. În acest caz însă, unul dintre servitorii lui ar fi ajuns la ușă până

acum. În tăcere, Diane începu să numere. Douăzeci și cinci părea un număr bun, rotund. Dacă nu apărea nimeni până atunci, ea putea considera că își îndeplinesc datoria.

La numărul șaptesprezece, ușa se deschise.

Oliver stătea acolo, privind-o lung. Își dăduse jos haina neagră și își suflecaser mânecile cămășii albe de batist. Cu vesta, ghetetele și pantalonii pe el, părea relaxat și... formidabil. Efectul era mai degrabă uimitor și nu îi ajuta deloc nervii zdruncinați.

- Mă inviți înăuntru? îndrăzni ea, făcând un efort de voință să-și țină vocea fermă.

El făcu un pas înapoi, deschizând ușa mai larg.

- Intră!

Îndreptându-și spatele, ea intră în camera din față.

- De când deschizi ușa singur?

- De când le-am spus servitorilor mei să se facă nevăzuți până îi chem eu.

Ușa se închise cu zgomot în spatele ei și sunetul îi vibră de-a lungul coloanei. Aproape că se așteptase să fie ținută de perete și atacată, dar el trecu pe lângă ea spre camerele din spate.

- Vrei niște vin? o întreabă el peste umăr. Sau ceva mai tare?

Dacă reușea să fie destul de beată, poate nu avea să țină minte următoarele douăzeci și patru de ore. Dar asta ar face din ea o lașă - și el ar ști.

- Nu, mulțumesc. Sunt destul de obosită, așa că aș prefera să terminăm odată cu asta.

- Da, știu că ai prefera. Pe aici!

Singurul lucru bun privind reținerea ei era că îi ținea oboseala în frâu. Și fără ca aceste stări s-o țină în alertă, între panică și somn, ea se îndoia că ar fi capabilă să meargă.

- Puteai să aștepți o oră decentă pentru a începe asta; mă îndoiesc sincer că voi putea rămâne trează, oricare ar fi planurile tale.

- Mm... hmm.

El împinse ușa de la dormitor pentru a dezvălui o cadă mare de bronz plină cu apă. Un vâl de aburi plutea deasupra suprafeței apei, care fusese presărată cu petale roșii de trandafiri.

- Vrei să mă îneci, comentă ea, ignorând satisfacția ce o străbătu la gândul unei băi lungi, fierbinți.

- Pentru moment, nu. Intră. Mă voi întoarce.

Spunând asta, el părăsi încăperea, închizând ușa în urma lui.

Diane se uita de la lumânările de pe masa mică la cadă și la ușa, mijind ochii. Oliver Warren de la Viena fusese... înflăcărat, trăgând-o în pat chiar de la prima lor întâlnire. În cele două săptămâni, abia dacă se îmbrăcaseră... și chiar foarte rar separat. Lord Haybury din Londra fusese agresiv și arogant, presând-o cu fiecare ocazie. Ceea ce nu se potrivea cu cealaltă versiunea a bărbatului ăstuia.

Diane se descălță.

- Ei bine, poți să întorci asta pe toate părțile stând aici, murmură ea, sau cufundată în cadă.

Apa era atât de ademenitoare. Testând, își vâra degetele în ea, rotind petalele. Delicioasă și aproape prea caldă. El ținuse personalul ocupat să care gălețile. Ar fi păcat să lase atât efort să se irosească.

Încet, ea își duse mâinile la spate și descheie cei trei nasturi negri. Apoi, își scoase rochia de seară, lăsând-o să alunece în jurul picioarelor goale. Se dezbracă de tot și, cu o privire îndreptată spre ușa închisă, intră în cada de bronz și se cufundă în extazul fierbinte, parfumat.

Nu își putu reține un suspin de plăcere când se cufundă aproape complet. Era mult mai bine decât apa caldută din chiuvetă. Dacă nu ar fi fost și bărbatul acela ascuns, fără îndoială, de partea cealaltă a ușii, ar fi fost tentată să adoarmă.

Ușa se deschise din nou. Oliver intră, purtând în mâini un platou cu biscuiți și căpsune și două pahare de vin alb.

- Este bine? întrebă el și închise ușa cu piciorul.

– Surprinzător de bine, răspunse ea. Am spus că nu vreau să beau.

– Era deja turnat. Lasă-l dacă nu vrei.

Puse tava pe podea, apoi trase un scaun și un scăunel lângă cadă, așeză tava pe scăunel și luă loc pe scaun.

– Așadar, așa ai de gând să-ți petreci timpul cu mine? Recunosc că sunt plăcut surprinsă, dar limbile ceasului continuă să se învârtă.

Oliver mușcă dintr-un biscuit, mestecă și înghiți.

– Nu te comportai ca o femeie cu inima de piatră.

– Ah. Faptul că am fost abandonată de două – de trei ori, dacă îi pun la socoteală și pe părinții mei – m-a făcut să nu mai doresc binele cuiva, ci doar pe al meu.

El se întinse ca să-i atingă ușor umărul gol cu degetul mare.

– Ți-am frânt inima? murmură el.

Vinul începea să pară tot mai ademenitor.

– Asta a fost scopul tău? ripostă ea.

Nu avea să răspundă niciodată la întrebarea aceea, căci el își dorea prea cu ardoare acel răspuns.

– Va trebui să-mi răspunzi la întrebări în următoarele douăzeci și patru de ore.

Diane se cufundă mai mult în apă. Închise ochii, ca să-l tulbure.

– Acum, mai sunt douăzeci și trei de ore și treizeci de minute, îl corectă ea. Poți să-mi folosești trupul; nu și mintea.

O clipă mai târziu, îi simți mâinile în păr. Ea aproape că sări în picioare, îngrijorată că el avea să încerce să-i împingă capul sub apă. Dar el începu, ușor, să-i scoată agrafele și acele din păr, până ce șuvițele i se răsfirară dezordonate peste marginea căzii.

Apa caldă și mângâierile prin păr se simțeau extraordinar de bine. Cu ochii închiși, Diane își forță mintea să funcționeze din nou. O dorise cu doi ani în urmă. O avusese și plecase. Acum, o dorea din nou. De ce? Nu voia să mai știe altcineva, deci era mai degrabă ceva legat

de el, nu ceva ce avea de demonstrat bărbaților – sau femeilor – din Mayfair.

Brusc, își dădu seama și deschise din nou ochii.

- Ți-e frică de mine, nu-i așa?

Oliver își adânci degetul în apă, lângă șoldul ei, și îl mișcă încet.

- Dacă mi-era frică de tine, spuse el încet, studiind-o din priviri, de ce te-aș avea aici?

- Ca să-ți demonstrezi că nu-ți este frică de mine.

Gura lui se arcui în sus.

- Cât de delicios de naiv din partea ta. Adorabilă.

Ea făcu o mână căuș și îi dădu cu apă pe față.

- Nu sunt naivă, ripostă ea, țâșnind în picioare. Și nici adorabilă

Apa curgea din părul și de pe bărbia lui, dar el nu se mișcă.

- Așadar, nu ai nici o problemă cu ideea de a mi te vinde pentru cinci mii lire, dar nu suporti să fii catalogată drept naivă sau adorabilă? Pare oarecum dezechilibrat.

- M-am împrumutat ție. Pentru o zi. Își lăsă bărbia pe brațul ei, încercând să-și găsească echilibrul sufletească. O supăraseră intenționat; părea corect că ea încerca să riposteze. Teoria mea este că te-ai îndrăgostit de mine acum doi ani și, ca egoist nenorocit ce ești, ideea iubirii te-a speriat... până la punctul că ai plecat de pe continent. Și acum, că eu sunt aici, simți nevoia să-ți demonstrezi că eu nu mai am nici un efect asupra ta.

Degetul lui rătăcea în sus pe brațul ei, în vârtejuri lente.

- Este o teorie fascinantă. Te-ai gândit vreodată că am plecat de la Viena din cauză că m-a chemat unchiul meu și că tu ești aici în dormitorul meu pentru că ai venit la mine după ajutor? Cred că tu ești cea care trebuie să demonstreze că eu nu mai am nici un efect asupra ta.

El își cufundă mâna să-i mângâie sânul stâng, aplecându-se să o sărute.

Ea se simți străfulgerată. Imediat ce gura lui moale, caldă o lăsă pe a ei, ea răsufală adânc.

- Mi se pare că, dacă fiecare e convins că celălalt vrea să arate doar dezinteres, poate ar trebui să declarăm noaptea încheiată. Pare să fie o greșeală foarte mare.

El îi prinse sfârcul între degetul mare și arătător.

- Sunt tentat să te țin aici, zise el gânditor, afundându-și degetele de la cealaltă mână în părul ei și trăgându-i capul într-un alt sărut profund.

- Bine, doar ca să știi, nu am ce să-mi demonstrez legat de tine. Diane gâfâi în vreme ce gura lui îi atinge obrazul. Ea își încleștă degetele pe marginea căzii. Ești destul de plăcut în pat, dar nu poți fi de încredere sau cineva pe care să te bazezi.

- Pentru că am plecat? întrebă el, gura lui pricepută ciugulindu-i urechea.

- Pentru că m-ai sedus la o săptămână după ce l-am băgat pe Frederick în pământ.

- Mmm. Am crezut că tu m-ai sedus pe mine. Sau aș numi-o atracție reciprocă.

Ea putea admite că el avea dreptate sau cel puțin că sângele înfierbântat care alerga pe sub pielea ei o făcea să se simtă considerabil mai plăcută. Și gândind, ținându-și gândurile pentru ea... Deși știa că el ar profita de orice avantaj posibil, nu putea să își adune gândurile.

Oliver se îndreptă iar, mâinile lui umede urcând spre piept, să-și descheie vesta. O scoase și smuci la fel de repede cămașa deasupra capului și o aruncă. În contrast cu pielea lui bronzată, bandajul mic, alb, aflat sus pe brațul stâng, era extrem de evident. Ea îi făcuse asta. Și nu satisfacție simți ea când își dădu seama.

- Te doare? întrebă ea, făcând semn cu mâna.

- Mi-a fost și mai rău. El se răsuci pentru a-i demonstra. Vrei să ieși sau să mă alături ție?

- Îmi dai de ales? Sau ai uitat ce trebuie să faci în continuare? Credeam că asta este afacerea ta.

Sub apă, ea își mută picioarele; era o cadă foarte largă, și încăpeau amândoi cu ușurință. Dar, într-un

fel, asta părea chiar mai intim decât o împreunare în patul lui.

- Deci asta este. Una după alta, el își scoase ghetetele și le aruncă lângă scaun. Se întinse și îi dădu o mică sticlă. Ulei de trandafir. Fă-te utilă în timp ce eu termin aici, vrei?

- Să mă fac utilă? Ce s-a întâmplat cu ideea de roman-tism? continuă ea, luând sticlă și punând mai multe picături în apa caldă.

Imediat, parfumul delicat de trandafiri din jurul ei deveni mai profund, dulce și iute în același timp. Dacă nu se înșela, acesta era un ulei foarte scump.

- Continui să mă insulti. Am hotărât să încerc o abordare mai directă, zise, apoi se ridică, își descheie pantalonii și îi coborî pe coapse.

- Ei bine, îmi amintesc asta.

Diane vorbi cu câtă răceală reuși, în ciuda gurii brusc uscate. Imaginea erecției lui impresionante îi aminti multe lucruri, inclusiv cât era de priceput în pat. Lăsând deoparte modul în care se încheiaseră cele două săptămâni, cele paisprezece zile fuseseră... excepționale.

- Și cu siguranță își aduce aminte de tine, dragă.

El îndepărtă pantalonii și cu o mișcare grațioasă urcă în cadă pentru a se așeza în fața ei.

Apa se ridică până la subsuori când el se cufundă, picioarele lor atingându-se. Oliver luă unul dintre paharele cu vin și i-l oferă. Dându-și seama că nu rezolva nimic abținându-se, ea îl acceptă și bău o înghițitură zdravănă. Nu o ajută.

- Și acum? întreabă ea, punând paharul alături.

El își plimbă palmele de la glezne până la genunchii ei.

- Cu siguranță nu ai uitat. Cât a trecut de când ai avut un amant?

- Ultimul pe care l-am avut mi-a cam distrus gustul pentru ei, mulțumesc foarte mult.

Ea voia ca asta să fie o insultă, dar el zâmbi – acel zâmbet fermecător, senzual, care încă avea puterea să o tulbure.

– Nici unul după mine, Diane? Sunt flatat.

– Mă îndoiesc să poți face aceeași afirmație.

Zâmbetul lui pieri pentru un moment. *Regret?* Ea respinse acel gând cu viteza cu care îi venise în minte. Mai mult ca sigur era conștientizarea faptului că el pierduse avantajul pentru moment.

– Este suficient să spun că n-am împrumutat pe nici una dintre ele cu cinci mii de lire în schimbul unei băi.

– Baia a fost ideea ta. Eu aș prefera să fi dormit în clipa asta.

El spori strânsoarea în jurul genunchilor ei, trăgând-o mai aproape.

– Permite-mi să încerc să-ți schimb părerea, murmură el, aplecându-se să o sărute din nou. Oliver îi ciuguli buza de jos, apoi se retrase puțin. Ai putea la fel de bine să te distrezi, Diane, continuă el pe același ton. Pentru că, în timp ce tu susții că mă detești, mă și dorești.

Dură un moment până când ea își recăpătă suflul.

– Nu fi atât de sigur de asta.

– Sunt.

De data asta, nu-i dădu nici o șansă să răspundă, ci o trase în sus peste coapsele lui, în timp ce o sărută și îi mușcă gura. Dumnezeu mare, bărbatul ăsta chiar știa să sărute. Din impuls, ea strecură un braț în jurul umărului lui, sprijinindu-se de el. Căldura se răspândi prin ea, vie și înfiorată.

Când el își plecă ușor capul pentru a-i lua un sân în gură, ea își lăsă capul pe spate și gemu. Logica, strategia, complotul se destrămară toate. Cum spusese el, douăzeci și patru de ore în compania lui se putea distra și ea. El era, până la urmă, foarte priceput la asta.

Oliver îi trase în sus coapsele, apoi strecură un deget în interiorul ei. Diane rezistă, încordându-și spatele în timp ce el continuă, mișcându-și mâna în vreme ce gura lui îi sugea sânii. Cu răsufierea evadând în suspine,

ea își afundă mâinile în părul lui de culoarea mahonului. Când el se îndreptă din nou pentru a-i acapara gura, ea se împinse în pieptul lui.

- Gata cu cada, reuși ea să spună.

- De acord.

El își strecură mâinile pe sub umerii și genunchii ei, apoi se ridică. Mirosul de trandafiri îi urmări când el ieși din apă și o duse în patul lui. Trupul ei se simți brusc rece peste tot unde nu era lipit de al lui, dar ea simți doar vag aerul rece; pe dinăuntru, ardea toată.

El așternuse păaturi suplimentare, anticipând că aveau să ajungă uzi în pat. Oliver o așează în culcuș, legă funda de la prezervativul franțuzesc în jurul bazei penisului, apoi se urcă deasupra ei, sărutându-i coapsele, abdomenul și sânii și acaparându-i gura într-un alt sărut adânc.

- Spune că mă vrei, suflă el, întinzându-se să-i frece sfârcul stâng cu degetul.

Cu greutatea lui apăsând pe șoldurile ei și erecția lui lipită de coapsele ei, era extrem de dificil să rămână obiectivă. Simțea nevoia să se miște, să-l ducă în interiorul ei, să geamă disperată. Dar el nu trebuia să afle asta.

- Tu mă vrei, răspunse ea, trecându-și palmele pe fundul lui musculos și în sus de-a lungul spatelui.

Jocul mușchilor sub pielea lui era amețitor, îmbătător și excitant, și ea clipi în încercarea de a-și limpezi mintea.

- Deci, așa trebuie să fie, nu-i așa?

- Da, icni ea în timp ce el îi luă iar un sân în gură. Nu-mi spune că ești surprins.

- Tot ce ține de tine mă surprinde.

Acesta părea un compliment neobișnuit de direct. Poate creierul lui era la fel de preocupat de senzații ca al ei. Pentru că orice gândea mintea ei despre el, trupul ei era foarte, foarte mulțumit. În timp ce Oliver îi depărta picioarele și îi așează gleznele pe după șoldurile lui,

ea uită totul în afară de senzația dată de penisul lui tare alunecând înăuntrul ei. „Oh, Dumnezeu!”

El o pătrunse iar și iar, greutatea lui ținându-o de paturile umede. Diane nu putea respira, nu putea face nimic altceva decât să-și înfigă degetele în spatele lui și să geamă în timp ce el o penetra. Fiecare mușchi se încorda și se relaxa când ea se contracta în jurul lui.

– Știam că mă doreai, murmură el, privindu-i lung chipul.

Orice ar fi putut ea invoca în acel moment ar fi sunat prostesc, astfel că se mulțumi să-și muște buza și să încerce să nu scoată scâncetele care încercau să izbucnească din gâtul ei. Brusc, el se rostogoli cu tot cu ea în așa fel încât el era întins pe spate și ea stătea călare pe șoldurile lui, cu mâinile proptite pe pieptul lui puternic.

Dacă ea ar fi avut abilitatea de-a se controla, ar fi rămas nemișcată; în definitiv, înțelegerea asta fusese ideea lui. Dar modul în care el o umplea se dovedi mai important decât orice altceva, și ea începu să se miște mângâindu-l în sus și în jos pe toată lungimea. De data asta, el gemu și se întinse să-i frământe sânii, trăgând-o pentru un alt sărut apăsător.

El o pătrunse tot mai rapid și apoi gemu în timp ce era cutremurat de convulsii, ținând-o aproape de el pe măsură ce se apropia de orgasm. Mai mult decât orice, ea voia să se lase pe pieptul lui, relaxându-și mușchii obosiți, excitați. Dar asta ar însemna să se predea, iar ea nu avea de gând acest lucru. Așa că, în loc de asta, se uită în jos la el și luă o gură de aer cât să poată vorbi.

– Și acum? Mai ai douăzeci și două de ore.

– Femeie blestemată, murmură el, dând-o la o parte. Întinde-te!

Ea începu să se lase pe spate, rezistând tentației de a se înveli sau de a încerca să facă ceva la fel de copilăresc. Nu era o fetișcană

– Foarte original.

– Pe burtă.

Diane se încruntă.

- Nu ai de g...

- Și taci din gură.

O împinse ușor până când ea se întinse pe burtă, cu mâinile sub cap. O clipă mai târziu, ea îl simți înfășurând un prosop în jurul părului ei și apoi trăgându-l în jos. El repetă mișcarea, frecând firele ude între cutele prosopului.

- Îmi usuci părul?

- Altfel îmi strici patul. La culcare.

- Ai terminat cu mine?

- Sunt obosit. Putem începe să ne reluăm lupta dimineață.

Ea se gândi o clipă la asta, lăsând sentimentul că el i se juca în păr să i se infiltreze în suflet. Nimic nu se schimbase. Erau în continuare dușmani. Dar pur și simplu, acum, se simțea foarte relaxată. Și foarte somnoroasă.

- De acord.

capitolul 11

Nu decurgea totul chiar conform planului.

Oliver se sprijinea de tăblia patului său mare și privea lung învâlmășeala de pături și cearșafuri de alături. Lângă el, dormea cea mai mare enigmă din viața lui, din care se vedeau acum doar un braț și o claie de păr negru ondulat.

Nu avea de gând să o atingă până dimineață. O baie bună, care să o întremeze, o noapte caldă în patul lui, în timp ce el dormea în altă parte, urmate de un mic dejun extravagant, după care... ore de sex și mai extravagante. Și după aceea o văzuse goală în apa caldă și uitase tot ceea ce plănuse.

Oamenii în general și camarazii lui în special îl credeau un libertin hedonist. Credeau că el punea ochii pe ceva și reacționa în funcție de pofta inimii - sau a altui organ, de mai jos. Se înșelau, desigur; el acționa rareori

fără să se fi gândit unde puteau să ducă toate firele poveștii. Bineînțeles, singura lui problemă din ultimii doi ani fusese că distracțiile cu femeile îl purtaseră departe de amintirile de la Viena.

Însă, noaptea trecută, mintea lui evadase. Și partea cea mai ciudată a dezastrului era că partida de sex cu Diane Benchley nu îndeplinise ceea ce intenționase el. Pentru că, în timp ce ei îi plăcuse în mod evident contactul fizic, mintea și inima ei rămăseseră ferecate. Nu că el intenționase să o atragă din nou în suferință, dar găsisse înspăimântător faptul că el pierduse controlul și ea nu.

Asta trebuia să fie pentru a-și demonstra că Viena fusese... unică, un exemplu de două săptămâni de confuzie mentală și slăbiciune din partea lui. Acum, el trebuia să termine cu ea – numai că în mod evident nu era așa.

Deplasându-se cu grijă, Oliver se ridică din pat, își trase o pereche de pantaloni și merse în camera din față ca să sune clopoțelul servitorilor atârnat lângă perete. Câteva clipe mai târziu, cineva bătu, și el deschise ușa.

– Langtree. Bună dimineața.

Privirea ei neclintită nu băgă în seamă pieptul lui gol. La naiba cu toate, Oliver chiar nu era în cea mai bună formă a lui.

– Solicit micul dejun pentru doi și haine potrivite pentru dimineață pentru Lady Cameron. Rochie, pantofi, o perie de păr și orice altceva are nevoie dimineața când se trezește.

De data aceasta, servitoarea clipi.

– Pentru Lady Cameron?

– Da, și grăbește-te.

Înainte ca ea să spună altceva, el închise ușa.

Interesant. Servitorii nu știau unde își petrecuse stăpâna lor noaptea. El se întrebă dacă franțzoaica înaltă avea vreo idee despre condițiile noului împrumut. Lumea bună credea deja că el și Lady Cameron erau amanți, mai degrabă pentru că ea însăși încurajase

această interpretare. În mod evident, propriii ei angajați nu trebuiau să ajungă la aceeași concluzie.

În timp ce aștepta, el luă loc și scrisse un bilet pentru Manderlin, scuzându-se de la excursia planificată la Tattersall, și un altul pentru Lady Katherine, pentru a o informa că nu era disponibil pentru ceaiul intim de după-amiază. Ea n-avea să fie surprinsă; el nu mai fusese disponibil pentru nimic – intim sau de alt gen – de aproape cinci săptămâni.

Sirena din dormitor îl atrăgea spre partea din spate a apartamentelor lui, și rezistă cu greu să nu o ia la goană să vadă dacă ea mai dormea. Avea nevoie de o nouă strategie, și asta urgent. Căci, dacă el încă o dorea, trebuia să facă urgent ceva pentru a se asigura că și ea îl dorea. Ceea ce însemna ceva diferit, ceva neașteptat, ceva care să o facă să se elibereze de percepția foarte exactă asupra lui – asupra unui Oliver al cărui caracter părea să... se îmbunătățească atunci când era în prezența ei.

Ușa din față se zgudui și cineva împinse lemnul greu. Cu putere. Din obișnuință, el o încuia întotdeauna – nu puteai ști cine pe cine s-ar putea supăra.

– Deschideți ușa imediat!

„Ah, franțuzaica.”

– Nu primesc vizitatori, domnișoară Martine, spuse el, reținându-și un zâmbet. Genevieve Martine nu fusese informată despre obligațiile lui Diane pentru următoarele... optsprezece ore.

– Juliet, adu-mi un topor și pe domnul Jacobs! strigă ea de dincolo de ușă, menționându-l pe cel mai zdravăn dintre bărbații angajați de Diane.

Oliver descuie ușa și o deschise.

– Îți sugerez să nu încerci să-mi spargi ușa, spuse el pe același ton cu care convinsese mulți bărbați să nu lupte cu el riscând să-și piardă viața în dueluri idioate.

– O veți elibera imediat pe Diane, rosti ea scurt spre el, părul ei blond fiind prins doar parțial și rochia cam

strâmbă pe ea. Sau voi face mai rău decât să sparg ușa asta, netrebnicule.

- Mm... hmm. Mic dejun și haine. Dacă vrei o explicație pentru prezența lui Diane aici, poți să o întrebi mâine-dimineață, după ora patru.

- O voi întreba acum.

- Nu, nu o vei face.

- Tu...

El închise și încuie ușa din nou. Imediat, ea bătă în ea. În general, femeile fie erau intimidate de el, fie încercau să îi atragă atenția. În afară de Diane, nici una dintre ele nu îi era fățiș ostilă. Bine, ea și femeia asta.

- Ce naiba ai mai făcut acum?

Oliver se sprijini de ușă și își încrucișă brațele peste pieptul gol. Diane stătea în fața lui îmbrăcată doar în cămașa lui folosită. Cu părul ei lung lăsat liber, picioarele goale și mânecile suflecate până la coate, părea... delicioasă. Și ea știa asta. Altfel, s-ar fi putut îmbrăca. Voia să-l facă să se îndrăgostească de ea din nou? Deși știa că asta avea să-l coste, el nu putu să se abțină... și se uită lung la ea.

- Ei bine? îl îndemnă ea.

- Domnișoara ta Martine crede că te-am răpit, răspunse el. Presupun că nu ai informat personalul despre înțelegerea noastră.

Ea se încruntă.

- Așteptam momentul potrivit. Tu ești cel care s-a năpustit asupra mea înainte ca eu să le pot spune ceva.

- Nu m-am năpustit, și ai avut câteva ore la dispoziție să spui cui voiai.

Diane flutură mâna spre el.

- Oh, pleacă din drum înainte ca ei să spargă ușa.

El nu se mișcă.

- Nu pleci.

Chiar dacă ar fi trebuit să lupte cu o casă plină până la refuz de o gașcă de femei supărate care urlau.

- Nu în următoarele optsprezece ore.

De data asta, când ea îl îndemnă să se dea la o parte, el își schimbă locul.

- Ea nu are voie înăuntru, adăugă el, întinzându-se să descuie ușa.

Din spatele ușii, pe care o ținea să nu se deschidă de tot, Oliver nu putea s-o vadă pe supărata domnișoară Martine, aflată exact pe partea cealaltă a scândurilor de stejar, dar nici nu avea nevoie. Având în vedere că nu fusese neapărat dezagreabil pentru Diane, el presupusese că aceasta vorbise cu ea despre evenimentele de la Viena. Interesant, așadar, că Diane nu-i spusese nimic despre asta.

- Nu, sunt destul de bine, spuse Diane în timp ce se ținea de ușa întredeschisă.

Avea degete frumoase. Perfecte pentru un jucător de cărți, chiar dacă mai mult ca sigur ea nu ar aprecia să audă despre asta. Oliver veni, intenționând să-i atingă degetele cu ale lui, dar se opri. Nu era vorba despre seducție sau despre o poveste de dragoste. Acesta era el, încercând să și-o scoată din minte. Să o atingă fără vreun blestemat de motiv nu îi era de ajutor.

- Dar el, Diane? Ai spus că mai bine...

- Știu ce am spus, o întrerupse ea, strângând mai tare ușa. Dar ți-am zis, de asemenea, că am rezolvat ceva. O să încerc să-ți explic mai târziu, Jenny. Peste optsprezece ore. Până atunci, va trebui să te descurci fără mine.

- Demonul a cerut micul dejun și haine pentru tine.

Oliver se încruntă. Deși nu dădea doi bani pe ce gândea franțuzoaica despre el, nu prea se considera demon. Privi chipul lui Diane. Era acela cuvântul ei sau al prietenei ei? Oare asta credea Diane despre el? El se aplecă spre ușa.

- Și ceai, adăugă el. Acum.

Cu podul palmei, închise ușa din nou și de data asta nu o încuie. Femeia aruncă un val de injurături în diferite limbi, dar el se îndoia că ea ar încerca să spargă. Întorcându-se iute, se uită lung la musafira lui.

- Am o întrebare, spuse el, făcându-i semn să îl urmeze în camera mai mică.

- Am decis să fie parte a înțelegerii noastre ca eu să vorbesc cu tine?

Poate că, până la urmă, ar fi trebuit să o țină trează toată noaptea. Asta i-ar fi tocit puțin limba ascuțită.

- Fie vorbești cu mine, fie îmi voi aminti că avem mai multe lucruri fizice pe care le-am putea face împreună. Te voi lăsa să alegi.

Culoarea îi reveni în obraji.

- Parcă aveai o întrebare, nu? spuse ea, mergând spre fotoliul de sub fereastră și ghemuindu-se în el ca o pisică.

El stătea tăcut în timp ce se prăbușea pe canapeaua de vizavi, gândindu-se dacă să pună întrebarea cea mai importantă din mintea lui. Era o idee foarte proastă, deoarece lăsa loc de ripostă, dar el chiar voia să știe.

- La Viena, începu el, când ne-am întâlnit, care credeai că avea să fie deznodământul?

Ea respiră, mutându-și privirea spre fereastră și spre vârfurile copacilor de dincolo de grădină.

- Cu siguranță, gândirea mi-a fost afectată la Viena. Nu îți pot răspunde la întrebare.

- Ba poți.

- În acest caz, răspunde tu primul.

- Foarte bine.

Vizibil surprinsă, ea își schimbă locul pentru a-l înfrunta.

- Bine, asta ar trebui să fie lămuritor.

- Amintește-ți doar că trebuie să răspunzi și tu la întrebare. Indiferent de ce voi spune despre asta. Ar fi fost momentul oportun ca micul dejun să sosească, dar ușa din față rămase închisă. Când ne-am întâlnit prima dată, mi s-a părut că erai răvășitoare și atât de supărată pe lume, încât ai profita de orice ocazie ca să o sfidezi. Și am crezut că ai fi un adaos prețios în patul meu.

- Dar deznodământul?

Ea observă că el nu răspunsese exact la întrebare.

- M-am gândit că mi-aș petrece timpul cu tine până când m-aș plictisi sau tu te-ai atașa de mine, moment în care ne-am despărți.

Ea miji ochii.

- Eu nu m-am atașat, deci pesemne te-ai plictisit tu.

- ...

- Ce este asta, așadar? continuă ea. Dacă te-am plictisit, de ce ai aranjat să mă ai iar în patul tău?

- Nu m-ai plictisit.

- În acest caz, de ce ai plecat?

Ușa de la intrare se deschise.

- Aici, spuse el, ridicându-se și mergând să ia platoul cu mâncare și ceainicul de ceai. Imediat ce femeile lacheu așezară tăvile pe masa dintre el și Diane, le trimise pentru a se ocupa de cealaltă solicitare. Cu cât Diane rămânea mai mult în cămașa lui, cu atât mai predispus era el să o scoată din ea. Și, cum nu avea nimic împotrivă să facă din nou dragoste cu ea - de fapt, el chiar asta plănuise -, voia ca asta să se întâmple în condițiile lui și nu pentru că ea îl tenta dinadins.

Ea se întinse pentru a lua o bucată de pâine prăjită.

- Să repet întrebarea?

- Poți dacă dorești, dar acesta este dansul meu, dacă îți amintești. Și a venit rândul tău.

În loc să răspundă, ea termină pâinea prăjită, apoi își turnă o ceașcă de ceai și sorbi. Oliver alese o piersică moale de culoare aurie și mușcă din ea. Ar fi putut să o tachineze pentru a o face să răspundă, dar, dacă ea voia o clipă să se gândească sau să decidă asupra răspunsului ei, el era dispus să i-o ofere.

- Aveam optsprezece ani când m-am căsătorit cu Frederick, spune ea în cele din urmă, ridicându-se să se sprijine de pervazul ferestrei. A fost aranjat, știi, dar eram chiar emoționată că urma să mă mărit cu un conte.

- Bunicul tău a fost marchiz, nu-i așa?

- Da. Dar titlul lui a mers la unchiul meu, ceea ce niciodată nu i-a fost pe plac tatălui meu. Ideea că fiica lui devine contesă l-a făcut oarecum fericit. Sorbi din nou

din ceai. Nu voi spune că Frederick a fost un monstru, pentru că nu a fost. Pur și simplu, nu era prea... inteligent sau interesant. Desigur, el credea că era, exact la fel cum considera și că știa să joace cărți.

- Cred că această boală le este comună multor bărbați.

- Am făcut tot ce am putut ca facturile noastre să fie plătite, dar el era stăpânul casei lui și el a dărâmat-o din temelii. Când a murit, da, eram supărată. A distrus tot și m-a lăsat să înfrunt consecințele. Să nu menționez anul în care am fost nevoită să țin doliu.

- Nu mi-ai spus niciodată despre asta, comentă el, așezându-se în față pentru a-și turna ceai.

- Nu ai întrebat niciodată. Când ai apărut la prânzul doamnei Darham, eu voiam să uit totul.

- Atunci, mă bucur că te-am obligat.

- Oh, te rog. Cu siguranță m-ai fi urmărit, indiferent de ceea ce gândeam.

- Destul de corect. Pentru o clipă, el îi privi lung chipul, dar ea rămase tăcută. Și două săptămâni mai târziu? o îndemnă în cele din urmă.

Trăgându-și răsuflarea, ea îl înfruntă încă o dată.

- Evident că nu am învățat despre bărbați și motivațiile lor la fel de multe pe cât am crezut. Sincer, Oliver, nu întâlnisem niciodată pe cineva ca tine. M-ai fascinat. Pentru un timp, am crezut că poate însemnai o compensație... pentru Frederick și tâmpenia lui. Dar apoi ai plecat, și am înțeles că tu erai partea finală a lecției mele.

Lui nu-i plăcu modul în care ea spuse asta.

- La ce lecție te referi?

- Lecția despre pericolul de a mă baza pe bărbați - pe orice bărbat - pentru siguranța și fericirea mea. Nu îmi vine să îți mulțumesc, dar nu cred că aș fi deschis clubul Tantal dacă nu te-aș fi întâlnit.

Ea spuse totul cu lejeritate, dar el știa al naibii de bine că nu era un compliment.

- Dacă mă detești atât de mult, ai fi putut găsi pe altcineva care să finanțeze afacerea ta.

- Poate, dar am mijloacele prin care te pot obliga să mă ajuți. Și-mi place să văd că nu te simți în largul tău. Și, cu toată sinceritatea, am petrecut momente plăcute la Viena. Mai că trebuie să-mi amintesc să nu le pun la inimă. Când cineva bătu iar la ușă, ea lăsă ceaiul jos. Presupun că mi-au adus hainele, spuse ea și plecă din cameră.

Oliver ascultă o clipă pentru a fi sigur că ea nu ar încerca să scape, dar, când auzi ușa închizându-se și picioarele goale grăbindu-se spre dormitorul lui, își roti umerii. Apoi, trase masa mai aproape și studie ouăle ochiuri cu șuncă.

Se îndrăgostise de el la Viena, oricum alesese să o spună. Și, la naiba cu toate, și el se îndrăgostise de ea. Singura diferență era că lui nu-i plăcuse senzația și făcuse tot posibilul să o elimine - și pe ea - din gândurile și amintirile lui. Și crezuse că reușise - până când apăruse ea la Londra.

Și acum, înrăutățise totul. Încercase să înlăture faptul că o dorea sau o altă parte din el voise să-și aducă aminte cât de mult se bucura atingând-o și simțindu-i pielea lipită de a lui? Îi plăceau duelurile lor verbale, chiar atunci când ajungea să sângereze. Blestemata de floretă era mult mai ascuțită în ultimele zile. Și, evident, lui îi plăcea să fie prins în schemele ei, căci altfel ar fi găsit o modalitate de-a o convinge să-i dea scrisoarea aceea blestemată dacă într-adevăr și-ar fi dorit ca ea să facă asta. Procedând așa însă, ar fi ajuns să o distrugă; nu putea să-și imagineze că ea și-ar ceda avantajul de bunăvoie.

În acest caz, întrebarea era ce să facă în continuare. El luase mai mulți bani de la bărbați decât își puteau ei permite să piardă. Stricase reputația femeilor când acestea încercaseră să aibă cu el o legătură mai strânsă decât ar fi vrut el. Și acum, femeia aceasta care îl ura se încurcase în viața lui, și el îi îngăduise. Chiar o încurajase.

Și apoi, mai erau faptul că ea alesese să îmbrace cămașa lui de dimineață, faptul că ea acceptase întâlnirea de douăzeci și patru de ore. În timp ce el se gândea la asta, concluzia cea mai logică era că ea îl detesta mai puțin decât pretindea sau că încerca să îl seducă și apoi să-i frângă inima, așa cum făcuse și el cu ea.

Oliver făcu o pauză. Diane din urmă cu doi ani nu fusese vicleană, dar cea de acum... El zâmbi ușor. Nici măcar nu-și putea aminti ultima persoană care să fi încercat să lupte de la egal la egal cu el. Și, dacă aceea era calea pe care ea voia să o urmeze și dacă asta presupunea să o lase să vină mai aproape de el, atunci, pentru Dumnezeu, avea să se lase fericit în voia lucrurilor. Nu știa cum avea să se termine, dar gândul nu-l deranja atât de mult pe cât se așteptase.

Hmm. Terminându-și îmbucătura, se ridică și merse la șnurul clopoțelului. Mai avea câteva planuri de făcut pentru dimineața aceea.

Diane lăsă neîncheiați doi nasturi de sus ai rochiei simple de muselină neagră și își termină de aranjat părul. Slavă Domnului, Oliver întrebase despre Viena. După noaptea trecută, ea voia să se asigure că el știa că ea nu își pierduse judecata și nu uitase cât de ticălos era el. Și voia să se asigure ce și ea își amintea.

Oh, o tulbura neîncetat. Și ce naiba era în neregulă cu el, că ea apăruse îmbrăcată doar în cămașa lui, iar el nu făcuse nimic mai mult decât să ceară micul dejun? Noaptea trecută îi adusese o revelație, printre alte lucruri. Bărbatul acela avea nevoie de o doză zdravănă de durere de inimă. Și, atâta vreme cât ea păstra cu fermitate trecutul lor în minte, îi putea oferi întocmai durerea cu pricina.

Diane își puse pantofii, apoi se încruntă când degetele de la piciorul stâng atinseră ceva rigid. Se așeză din nou, se uită în pantof și scoase o bucată de hârtie împăturită. „Dacă ai nevoie de ajutor”, citi scrisul cursiv al lui Jenny, „spune «marmeladă» când pleci din apartament”.

Folosiseră aceeași strategie când ea începuse întâlnirile cu creditorii cam supărați ai lui Frederick. Cum ea detesta marmelada, părea un cuvânt sigur de folosit. Punând biletul în buzunar, se încălță și plecă din cameră. Oliver stătea în camera de zi, bănd ceai. După cum arăta platoul pentru micul dejun, luase o masă generoasă.

- Mă închei, te rog? întrebă ea, întorcându-i spatele.

O clipă mai târziu, îl simți apropiindu-se în spatele ei, și apoi degetele lui calde îi urmăriră linia omoplaților.

- Ai haine în alte culori?

- Da.

- Când vei purta?

- Când voi dori.

Ea scoase biletul din buzunar și îl ținu sus când se întoarse cu fața spre el. Oliver îl luă de la ea și îl deschise. Îl citi repede, apoi o privi.

- Prietena ta este foarte descurcăreață.

Diane zâmbi.

- Habar n-ai.

- De ce mi l-ai arătat?

- Ca să-ți demonstrez că onorez înțelegerea noastră. Așa că să nu spui din greșeală „marmeladă”. Probabil te-ar împușca.

- Încerc să limitez gloanțele încasate la unul pe lună. Mulțumesc pentru atenționare. Strângând din dinți, el îi dădu biletul. Cine este ea?

Blestemăție! Ar fi trebuit să știe că ar putea pune toate piesele de puzzle împreună. Și asta și făcuse.

- Este o veche prietenă. Ți-am spus.

- Frumos. Pot să fac niște săpături și singur. Este chiar plăcut să descoperi câte persoane îmi sunt îndatorate.

Zăbovind o clipă ca să se adune, Diane căută prin rămășițele de la micul dejun. Nu îi era de ajutor să intre în defensivă.

- Presupun că ai și altceva în minte în afară de desfrâu, întrucât ai trimis după hainele mele, comentă ea.

Sau ai făcut asta doar pentru că îți dorești să le rupi de pe mine?

- Am capacitatea de a mă gândi în același timp la păcatul trupesc și la altceva, răspunse el cu un surâs scurt și plăcut. Dar ai dreptate; mergem afară.

Era ceva extrem de neașteptat, din moment ce ea crezuse că avea să o țină toată ziua dezbrăcată în dormitorul lui.

- Unde ieșim?

- O să vezi. Îi luă mâna și-i sărută degetele. Trebuie să mă îmbrac. Revin imediat.

Ea își scutură degetele imediat ce el ieși din cameră. Dacă el își dorea să fie văzuți împreună în public, acest lucru nu avea decât să accentueze impresia că ea era deopotrivă dorită și inaccesibilă. De fapt, nu înțelegea cum ar putea fi în beneficiul lui să o plimbe prin Londra.

Cu marea deschidere și apoi restul nopții petrecut în patul lui Oliver, abia mâncase câte ceva, iar pâinea prăjită nu prea îi astâmpăraseră foamea. Uitându-se spre ușa deschisă a dormitorului lui, se așeză pe fotoliul eliberat de el și mănca repede o bucată de șuncă și restul de ouă.

- Mai vrei? întrebă el, pășind în cameră.

Ea tresări.

- Nu. Numai dacă o să fim plecați până la ora patru dimineața.

- Îmi imaginez că ne vom întoarce în patul meu până atunci, rosti el târăgănat. Încheie-mă, te rog.

Întorcându-se, ea văzu că se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni negri, o haină neagră și o vestă neagră, deocamdată descheiată peste cămașa lui albă și eșarfa neagră.

- Îți bați joc de mine?

- M-am gândit că ar trebui să ne asortăm. Nu prea pot să mă îmbrac mai colorat fără a arăta ca un filfizon, nu-i așa? Încheie-mă!

- Nu ai nevoie de ajutorul meu.

- Nici tu nu ai avut.

Diane răsufală zgomotos, prefăcându-se supărată. Sau poate chiar era supărată. El o ducea atât de aproape de nebunie, încât nu mai era sigură. Cum putea fi cineva atât de înnebunitor și de convingător în același timp? Ridicându-se, ea trase în față de cele două părți ale vestei. Nu-l clinti nici măcar cu un milimetru. Refuzând să-l privească în ochi, încheie vesta și făcu un pas înapoi.

- Ai nevoie să-ți pieptăn părul? Să te bărbieresc?

- Nu. Ai nevoie de poșetă?

- Dacă ai de gând să mă abandonezi pe undeva să vin acasă de una singură, da.

El închise un ochi.

- Nu o să te abandonez nicăieri.

„Ah, o deschidere.“

- Hmm. Bine, ar fi o schimbare drăguță.

El merse spre ușa din față, mormăind ceva. Când deschise ușa, Jenny stătea la un metru distanță pe coridor, uitându-se țintă la el.

- Bună ziua, spuse el încuviințând spre ea. O aduc înapoi înainte de revărsatul zorilor.

- Așa și sper, răspunse Genevieve scurt. Diane, vrei altceva pentru micul dejun?

Putea să scape dacă voia, își imaginează ea, dar, dacă făcea așa, Oliver avea să-și retragă sprijinul și cele cinci mii de lire, și ea ar fi nevoită să închidă clubul Tantal înainte chiar de a-l deschide cu adevărat. Dacă evada acum, nu avea să descopere ce planificase el pentru toată ziua.

- Nu, sunt bine. Dar îți mulțumesc pentru întrebare. Mă întorc mai târziu.

- Foarte bine.

La jumătatea drumului în jos pe scări, își dădu seama că uitase ceva destul de important. Se opri.

- Jenny, am mai primit cereri de aderare?

- Patruzeci până azi-dimineață. Lacheii le-au adus în zori.

„Oh, slavă Cerului!“

- Excelent! spuse cu voce tare. Ești sigură că poți deschide diseară fără mine?

- Se descurcă ele, i-o tăie Oliver. Și îmi iei din timp. Gata cu vorba!

Diane îi aruncă o privire mânioasă, apoi îl urmă spre foaier și spre ușa principală. Faetonul lui înalt și o pereche de cai negri stăteau acolo, așteptându-i. Oriunde aveau să meargă, era clar că el voia să fie văzuți. Juliet îi dădu boneta ei neagră, și Diane și-o puse iute.

Trecuseră ani de când nu mai mersese într-un faeton, și simți un fior de emoție. Îl apucă pe Oliver de mână ca să poată urca, apoi așteptă în timp ce el ocoli prin spatele trăsurii și se sui pe partea cealaltă. Fără nici un cuvânt, el luă hăturile, dădu din cap aprobator spre grădărul care ținea caii și îi îndemnă să pornească. Într-o clipă, se depărtară, mergând la trap spre Hyde Park.

- Îmi spui încotro ne îndreptăm? întrebă ea, ținându-și boneta cu mâna și încercând să nu surâdă.

- Nu.

- De ce nu?

- Pentru că, de îndată ce-ți spun, o să începi cu intrigă. Trebuie să suporti pur și simplu... să fii surprinsă.

Ea se uită pieziș la el.

- Tu știi unde mergem?

Oliver râse. Sunetul neașteptat o făcu să zâmbească înainte să se poată abține. Știa că el nu râdea prea des; îl văzuse amuzat de două sau trei ori, la Viena. Îi plăcu să audă chicotul vesel. Doar că nu-i plăcea faptul că îi plăcea.

- Da, spuse el. Știu unde mergem.

De când se întorsese la Londra, încercase să se familiarizeze cu zona; familia lui Frederick fusese nerăbdătoare ca ei doi să se căsătorească, așa că ea petrecuse doar patru săptămâni bucurându-se de primul ei sezon. Tot ce putea spune era că mergeau spre sud de-a lungul Tamisei și că erau la vest de zona de cumpărături de pe Bond Street.

Trecură pe lângă o trăsură care venea din sens opus, și cele trei doamne dinăuntru îi aruncară ocheade curioase înainte de a începe să bârfească și să chicotească.

- Dacă vrei să mă etalezi, n-ar trebui să fim în Hyde Park? se aventură ea.

- Nu este nevoie să te etalez; toată lumea știe cine ești.

O luară pe unul dintre podurile construite peste Tamisa și traversară spre malul sudic. Șiruri de copaci și o pagodă orientală apărură de nicăieri în timp ce el trase faetonul în curtea mare a unui grajd public și ea înțelese brusc unde erau.

- Grădinile Vauxhall?

Imediat ce apăru un grăjdar să ia caii, Oliver sări pe pământ și veni pe partea ei de trăsură.

- Da, spuse el, ridicând brațele spre ea. Sunt cam sărăcăcioase și nu chiar în plină glorie, dar distractive.

Ea îi acceptă mâinile pentru a coborî, dar el veni mai aproape pentru a o lua de după talie. Înainte ca ea să protesteze că nu era o tânără domnișoară neajutorată, el o ridică în aer și o lăsă jos în fața lui.

- Și ce distracții te interesează în mod particular astăzi? întrebă Diane, îndepărtându-se din cercul brațelor lui într-un mod cât mai firesc posibil.

Până la urmă, deși nu erau mulți oameni în preajmă, era suficientă o singură bârfă cum că Diane fusese văzută ferindu-se de presupusul ei amoretz.

- Un iaz adânc numai bun pentru înec?

- Nu știu de ce crezi că vreau să-ți vin de hac, răspunse el ușor, oferindu-i brațul.

- Ah. Poate confund propria mea fantezie cu a ta.

Oliver încuviință din cap.

- Asta trebuie să fie. Pe aici!

Trecură peste o punte și își făcură loc printr-o grădină drăguță, dar năpădită de buruieni, apoi în jurul unui morman de cutii în mare parte goale, până la pavilionul central și la fântână. Cu cât înaintau mai mult

în grădini, cu atât acestea deveneau mai aglomerate, nu doar cu aristocrați, ci și cu alte categorii de oameni, de la negustori la femei ușoare.

Toată lumea stătea grupată într-o zonă delimitată alăturată unui luminiș, iar deasupra lor se înălța un dom. Nu, nu era un dom, observă ea când veniă mai aproape. O sferă. O sferă foarte mare decorată cu un model cu dungi galbene și roșii.

- Un balon? comentă ea, poziționându-se în spatele lui Oliver în timp ce el își croia drum prin mulțime până la limita frânghiei.

- M-ai adus să văd un balon?

- Nu.

El ridică mâna, făcând semn unuia dintre bărbații care se agitau pe lângă coșul mare împletit ce stătea pe pământ sub balonul ancorat. Un foc mare de o parte, în timp ce un cazan arzător mai mic era asigurat între coș și balon.

- Da, domnule? spuse bărbatul, apropiindu-se.

- Noi doi vrem să mergem sus, răspunse Oliver într-o franceză fără cusur.

Inima lui Diane se poticni.

- Nu, noi nu mergem, șuieră ea.

Înainte ca ea să se retragă, Oliver o luă de mână și o trase lângă el.

- Ba da, mergem, murmură el.

- Plimbările încep de mâine, spuse individul. Astăzi, este doar pentru spectacol și ca să ne asigurăm că am peticit toate... *les trous*.

- Toate găurile? țipă Diane, traducând.

- Da. Găurile.

- Eu sunt marchizul de Haybury, declară Oliver, de data asta în limba engleză, scotocind în buzunar cu mâna liberă. Și am douăzeci de lire să le dau cuiva în schimbul privilegiului de a urca în balonul vostru în următoarele cinci minute.

Bărbatul repetă solicitarea lui Oliver în limba franceză pentru tovarășii lui, apoi ridică bariera de frânghie

cât de sus putu. Trăgând-o după el pe Diane, Oliver se strecură pe sub barieră.

„Oh, Dumnezeu!” Dacă ar fi fost singuri, l-ar fi lovit și ar fi plecat, dar cu acea audiență vocală și foarte interesată, ea se mulțumi să strângă din dinți și să-l urmeze. Trebuia să fie misterioasă și fără frică – atât pentru toți ceilalți, cât și pentru ea. Și cu toate acestea, nu putu să nu se smulgă puțin din strânsoarea de fier a lui Oliver.

– Este o nebunie, șopti ea. Ce vrei să demonstrezi?

Oliver își puse iar mâinile în jurul ei, de data asta pentru a o ridica în coș.

– Nu încerc să demonstrez nimic. Vreau să fac o plimbare cu balonul și să văd Londra de sus. Și vreau ca tu să mergi cu mine. El se cățără cu destulă ușurință în coș lângă ea în timp ce unul dintre bărbați îl urmă cu mai puțină grație o clipă mai târziu.

– De ce vrei să te plimbi cu balonul cu mine?

– Pentru că nu te așteptai la așa ceva.

– Nu m-aș fi așteptat nici la un drăguț de colier cu diamante.

– Data viitoare, poate.

La comandă, ceilalți bărbați eliberară toate funiile care erau legate în jurul coșului. Ținut doar de un cablu prins de o manivelă solidă din lemn, balonul începu să se ridice.

capitolul 12

Londra de la cinci sute de metri în aer. Dedesubt, Tamisa șerpuia prin mijlocul orașului, în timp ce la nord-vest Oliver putea vedea verdele intens din Hyde Park și St. James's Park mai departe înspre est. Catedrala St. Paul și vârful clopotniței ei dominând orizontul spre nord-est și direct sub ei cercul privitorilor curioși care păreau cât niște furnici. Bine, poate șoricei.

Imaginea de sus a oraşului era spectaculoasă, însă el era mai interesat de reacţia tinerei femei care stătea lângă el. Se îndoia că ea conştientiza faptul că îl ţinea strâns de mână, deoarece privirea ei rămăsese aţintită asupra peisajului de sub ei. Zâmbetul pe jumătate încântat de pe chipul ei îl fascina mai mult decât imaginea – deşi nu ar fi admis asta cu voce tare.

Ea era atât de reţinută în prezenţa lui. El era la fel în faţa ei, bineînţeles; nici unul din ei nu voia să-i lase celuilalt posibilitatea e a-i găsi o slăbiciune, o fisură în armură. Dar el nu-şi dăduse niciodată seama de cât de prudentă era ea până când zări femeia aceea zâmbitoare, cu ochii mari de încântare. Dacă el se deschidea mai mult în faţa ei, risca o rană sau două, apoi, poate să procedeze şi ea la fel. El se gândi că merita efortul.

- Simt că zbor! exclamă ea. Oh, priveşte! Pot să-mi văd casa de aici.

Oliver avea îndoieli în privinţa asta, dar, ţinând cont de detaşarea care pusese stăpânire pe el, nu vedea necesar să o contrazică. Dimpotrivă, îşi împreună degetele cu ale ei şi admiră priveliştea. Şi se întrebă deodată dacă făcuse o mare greşeală cu doi ani în urmă. Nu dorise să-şi distrugă viaţa. De mai bine de patru săptămâni, ea i-o schimbase oricum – şi, pentru Dumnezeu, până acum fusese interesant.

O rafală de vânt înclină coşul, şi ea îl strânse mai tare.

- Nu vom cădea, nu-i aşa?

- Asta nu se întâmplă aproape niciodată, domnişoară, spuse bărbatul care-i însoţea.

- Aproape niciodată? repetă ea.

- Puteţi să vă adresaţi cu Lady Cameron, domnule, îl corectă Oliver.

Individul salută respectuos.

- Scuzaţi, milady.

- Nici o problemă, răspunse ea. Sunt sigură că Lord Haybury se înalţă cu femei obişnuite cel puţin trei zile pe săptămână.

Oliver își coborî privirea spre ea.

- Fascinația zborului deasupra Londrei începe să pălească, presupun? comentă el, scuturând marginile moi și pufoase ale prostiilor din mintea lui. Și nu am mai zburat într-un balon, Diane.

Gura ei schiță un mic surâs.

- În acest caz, presupun că încă pot să simt ceva din fascinație. Este de-a dreptul impresionant.

Ochii ei verzi dansau, în timp ce mai priviră o dată peste oraș.

- Da, impresionant, spuse el.

La fel cum era și conștientizarea că femeia aceea, care îl făcuse să riște să se piardă pe sine după numai două săptămâni și care avea mai multe fațete decât un diamant. Și strălucirea ei îl fascina. Nu se așteptase ca legătura amoroasă să se prelungească, dar, atâta cât dura, el intenționa să continue atât explorarea, cât și urmărirea.

Petrecură aproape patruzeci de minute în aer, timp în care el arătă spre prveliștea care se vedea de sus și ea râse de fiecare dată când adierea vântului îi balansă. Când ajunseră înapoi pe pământ, Oliver sări peste marginea coșului și o ridică după el.

Cum o lăsă pe picioare, ea privi din nou balonul.

- A fost chiar plăcut, admise ea, îndreptându-și boneta neagră.

- Da, a fost. Aș putea închiria unul toamna asta pentru Haybury Park. Ar fi interesant să-mi văd pământurile de sus.

Îi oferi brațul, și ea își strecură mâna la brațul lui.

- Chiar n-ai mai făcut asta înainte? întrebă ea, aruncându-i o privire neîncrezătoare.

- Niciodată.

- Atunci, cum de ți-a venit ideea?

Oliver ridică din umeri.

- Mi-am amintit că am citit că balonul va fi aici și m-am gândit că ți-ar plăcea.

- Bine. Mulțumesc. Mi-a plăcut.

- Cu plă...

- M-aș putea gândi la destule activități mai puțin plăcute pe care le-ai putea alege cât timp sunt constrânsă să rămân în compania ta, așa că asta este deosebit de drăguț.

Chipul lui Oliver era impasibil. Pentru o clipă, el uitase că, deși lui îi plăcea urmărirea, Diane era încă în plin atac și în retragere în galop.

- Ți-a cam revenit limba ascuțită, nu-i așa? Sau această mică declarație trebuia să mă convingă să-ți dau drumul?

Ea își înclină capul spre el.

- A funcționat?

- Nu. Și totuși, îți dau de ales. Cumpărături sau o plimbare prin Hyde Park.

- Oh, acum sunt dezamăgită. Ai rămas fără plimbări neașteptate?

Doamne sfinte, chiar era necruțătoare.

- Ce spui despre un prânz la White, după aceea?

De data aceasta, ea clipi.

- Doar nu vorbești serios.

- De ce nu? Ești proprietara unui club. Este în interesul tău să faci un studiu despre concurența ta.

- Aș fi de acord, dar există mai multe reguli patetice legate de faptul că nici unei femei nu îi este permis accesul la White - sau în alt club important pentru domni. Și nu vreau să fiu văzută ca o luptătoare pentru drepturile femeilor. Asta va îndepărta bărbații mai repede decât orice altceva. Este vorba despre a-mi câștiga drumul, nu despre a fi aruncată în stradă de undeva.

- Las-o în seama mea.

- Nu am suficientă încredere în tine cât să fac asta.

El o ajută să urce pe bancheta faetonului și merse cu pași mari pe partea cealaltă, să i se alăture.

- Având în vedere că ești a mea pentru următoarele... paisprezece ore, nu prea ai de ales. Smuci hățurile

și se trase mai aproape de ea. Ar fi trebuit să alegi cumpărăturile.

- Atunci, aleg cumpărăturile.

- Prea târziu. Îi aruncă o privire piezișă. Nu voi îngreuna lucrurile pentru tine.

- Dacă faci asta, cele zece mii de lire pe care mi le-ai împrumutat devin ale mele, împreună cu încă zece mii de lire, ca să mă vezi pe calea mea.

Devenea costisitor. Și totuși, el chiar iubea să parieze - și un pariu în care să simtă cu adevărat pierderea apăsătoare prea rar, așa că nu putea rata ocazia.

- Așadar, ce primesc dacă ni se permite să mâncăm la White și nu pică soarele din cer ca urmare a acestui fapt?

- Nu pun pariuri fără sens. Am pierdut mai mult decât suficient pentru astfel de prostii.

- În acest caz, să facem și ceva fără legătură cu banii. Se gândi o clipă. Dacă ni se permite să luăm prânzul, îmi vei permite să te însoțesc la teatrul Drury Lane marțea viitoare?

- Tu mergi la teatru? replică ea neîncrezătoare.

- Am descoperit că nu există un loc mai bun pentru a găsi tinere plictisite, în căutare de distracție. Lui chiar îi plăcea teatrul, dar ea n-ar crede niciodată asta. Ne-am înțeles? Preventiv, dacă ne sabotezi la White, voi câștiga prin abandon.

Ea își țuguie buzele.

- Foarte bine. Nu trebuie să-mi scuipe în palmă și să-ți strâng mâna, nu-i așa?

- Cred că putem trece peste partea cu scuipatul.

El duse mâna dreaptă spre ea. Diane o scutură, scurtând contactul cât de mult putu. Nu-i scăpase faptul că azi ea îl atinsese destul de mult și de bunăvoie. Și probabil nu-i scăpase nici lui acest aspect. Ascunzându-și încruntarea, își întoarse din nou privirea la drum.

St. James Street cu înșiruirea de cluburi pentru domni apăru înaintea lor. Ea nu era deloc curajoasă, dar, de la moartea lui Frederick, făcuse legământul de-a nu lăsa

frica să împiedice să facă tot ce era nevoie pentru a-și asigura supraviețuirea. Prânzul la White - deși să vadă clădirea cu propriii ochi putea fi de ajutor - nu era ceva absolut necesar.

De fapt, Oliver era cel care lua ce voia ea și împingea totul mult mai departe de zona ei de confort. Dar, cum cheltuisese deja o parte din cele cinci mii de lire în plus avea și planuri pentru suma rămasă, nu părea să aibă prea multe opțiuni. Totuși, nu putea să nu observe că îi plăcuseră foarte mult primele zece ore din înțelegerea lor.

- Ești cam tăcută, observă el.

- Mă gândesc ce voi face cu alte zece mii de lire ale mele și nici o datorie, răspunse ea. Știa că trebuia să-și păstreze rațiunea în prezența lui. Poate, voi călători. Am auzit că Grecia este drăguță.

- Nu-ți face încă bagajul, draga mea.

Se opriră în fața clubului White și lăsară faetonul în grija unui grăjdar. Ea luă brațul oferit de Oliver, voindecă măcar să pară liniștită. Principala ei grijă erau bunăstarea ei și a clubului. Nu urmărea să facă o declarație privind drepturile femeilor, ci dorea să afle ce putea despre concurență. Și să-i demonstreze lui Oliver Warren că nu o putea intimidă.

Ușa cu aspect absolut normal se deschise. Un lacheu îmbrăcat în negru îi aruncă o privire disprețuitoare, apoi își îndreptă atenția spre Oliver.

- Milord. Bine ați venit!

- Bună, Winston. E aglomerat azi?

- Rezonabil, milord. Când Oliver făcu un pas înainte, lacheul se retrase ușor, apoi se opri. În mod clar, sărmanul om nu știa ce să facă. Sunteți bine-venit să intrați, Lord Haybury, spuse el cu voce tremurătoare, dar, desigur, prietenei dumneavoastră... nu îi este permis accesul.

- Cheamă-l pe domnul Raggett și permite-ne să intrăm în foaier, bine?

- Eu... Da, bineînțeles. În cele din urmă, se dădu la o parte și-i lăsă să treacă de ușă. Vă rog să nu mergeți mai departe.

De îndată ce servitorul se depărtă în grabă, Diane îl privi pe Oliver.

- Este o idee foarte proastă, spuse ea cu voce tare. Nu-mi vor da voie, și tu vei pierde douăzeci de mii de lire pentru că ești atât de al naibii de arogant.

- Am crezut că vei vrea să pierd, răspunse el.

- Ai pierdut deja. Vreau doar să punctez că vei fi într-o situație mai puțin stânjenitoare dacă recunoști acum și mă duci la prânz undeva unde femeile sunt acceptate.

- Vorbești ca un om pe cale să piardă un pariu, draga mea.

Un bărbat scund, subțire ca o nuia, cu părul scurt presărat cu șuvițe argintii apăru în holul de la intrare.

- Milord. Ce se întâmplă? Știți că nu puteți...

- Da, știu, îl întrerupse Oliver, încruntându-se ușor. Aceasta este Lady Cameron.

- Ah. Clubul Tantal. Toată lumea vorbește despre el astăzi. Raggett îi făcu o favoare privind-o evaluator. Încercați să-mi luați afacerea, milady?

Ea surâse.

- Da, încerc.

- Am încercat să o descurajez de la toate acestea, interveni Oliver, scuturând din cap. Ești ultima mea speranță. M-am gândit, George, că, dacă ea ar putea să vadă interiorul de la White și să guste din faimosul nostru prânz cu pui fript, și-ar da seama că un club pentru domni deținut de o femeie n-are nici o șansă împotriva acestuia sau chiar împotriva unuia dintre cluburile mai mici.

Oh, era foarte inteligent din partea lui. Făcând apel la mândria și vanitatea bărbatului, minimalizând importanța ei și ajungând exact unde voia el. Și ea nu putea să protesteze împotriva tacticii lui, fiindcă ar fi pierdut. Totuși, nu intenționa să îl ajute. Țintuindu-l cu o privire supărată, ea se ridică și așteaptă.

- Aș pierde jumătate dintre membri dacă ea s-ar așeza la masă azi, milord.

Oliver ridică dintr-o sprânceană.

- Și? rosti el în șoaptă, trăgănat.

Ei bine, asta era ceva ce-și dorea să poată face și ea: să facă un singur cuvânt care să sune a amenințare. Ei îi lua cel puțin câteva silabe să reușească așa ceva.

Raggett își dresă glasul.

- Poate un tur... unul scurt, din politețe... de la un proprietar de club la altul. Dar fără masă.

- Foarte bine. Condu-ne, domnule Raggett.

Luându-i mâna, Oliver o puse peste brațul lui, și îl urmară pe proprietar în sala din față. La stânga ei, la vestita fereastră boltită ocupată cândva doar de Beau Brummell și de acoliții lui, stăteau câțiva domni bine îmbrăcați. De cum o zăriră, unul dintre ei se înecă în vreme ce bea, al doilea sări iute în picioare și se așeză la loc la fel de repede și al treilea scuipă ceea ce tocmai mânca.

- Ce înseamnă asta? mârâi un bărbat în vârstă cu o clăie de păr alb în vreme ce strângea un baston într-o mână. Domnule Raggett, îți cer o explicație.

Oliver făcu o jumătate de pas în lateral în ceea ce părea, destul de curios, o mișcare pentru a o proteja pe ea.

- Lord Frist, spuse el surâzând. Aceasta este Lady Cameron. Am insistat ca ea să facă turul celor mai bune cluburi ale noastre în speranța deșartă că l-ar putea îmbunătăți pe al ei.

- Nu mă vei pune într-o lumină proastă, îi murmură ea în ureche, altfel voi elimina ceea ce îți dă dreptul să participi la orice club pentru domni.

El chiar îi adresă un rânjet scurt.

- Cu toate acestea, trebuie să spun, continuă el, la clubul Tantal se servește un desert excelent.

Asta provocă niște chicoteli. Ei nu-i plăcu, dar se gândi că amuzamentul era mai bun decât să fie dată afară din clădire.

– Pe aici, milady, spuse domnul Raggett, făcând un semn spre sala alăturată.

În timp ce ei făceau turul faimosului club, Diane constată că planul de la Tantal era, de fapt, destul de asemănător. Camere separate, mai intime, pentru conversații liniștite, biliard, ceai sau fumat, și săli mai mari pentru masă și jocuri de cărți. Lachei tăcuți umblau de colo-colo, observând orice nevoie a patronilor și cărând băuturi și platouri cu mâncare.

La White nu existau culoarele înguste pe fiecare margine a sălii principale pentru transportul nevăzut de mâncare și servitori, și ea prefera proiectul ei. Și Tantal se mândrea cu apartamentele private – care erau menite să-i găzduiască doar pe ea și pe Oliver, dar asta era o cu totul altă poveste.

Oliver sublinie câteva lucruri și unul sau două dintre ele chiar aveau sens. Din moment ce nu mai trecuse niciodată pragul unui club pentru gentlemen, se gândi că reușise o treabă grozavă cu propria versiune de club.

Și, considerând că acest tur nu se termina cu ea mâncând în clădirea clubului și, prin urmare, ea câștiga douăzeci de mii de lire, se dovedea a fi o zi aproape excepțională. Și asta după o noapte aproape excepțională. Se gândea dacă ar fi vreodată capabilă să miroasă trandafiri fără a se gândi la Oliver, deși n-ar fi recunoscut niciodată asta în fața bărbatului care mergea lângă ea.

Bucătăria era spațioasă și în plină forfotă; în mod clar, trebuia să angajeze și ea mai mulți servitori dacă numărul membrilor ajungea aproape de nivelul de la White. În vreme ce domnul Raggett le spunea că bucătăria nu se închidea niciodată și că existau trei maeștri bucătari, Oliver se depărtă puțin de ea și îl luă pe proprietar de braț.

Ea n-avea habar ce spunea Oliver, dar era sigură că era vorba despre bani – mai ales când domnul Raggett se înclină și merse să tragă o masă într-o parte a bucătăriei.

În vreme ce ea privea, el și un lacheu aduseră două scaune și apoi aranjă masa pentru prânz.

- Pe aici, Diane, spuse Oliver, continuând să meargă și trăgând unul din scaune pentru ea.

- Aceasta nu este sala de mese de la White, protestă ea, urmându-l.

- Dar este în White.

Oarecum amuzată și impresionată în ciuda voinței ei, Diane luă loc.

- Cât te-a costat?

Cu un zâmbet, el se așază pe scaunul din fața ei.

- Suficient cât să spun că este cel mai scump prânz de care m-am bucurat până în prezent.

În timp ce activitatea din bucătărie continua în jurul lor, ea mănca un piept de pui cam anost și niște plăcintă cu carne fadă. Ridică privirea spre el și îl văzu că o urmărea.

- Ce? întrebă ea.

Oliver se aplecă peste masă

- Mâncarea ta este mai bună, șopti el.

- Și, evident, mai ieftină, răspunse pe același ton.

- Adevărat, dar am câștigat pariul. Sper să-ți placă Shakespeare.

Ei bine, ea trebuia să recunoască faptul că Oliver tocmai realizase imposibilul. Încuviințând din cap, Diane reveni la prânzul ei. Clubul Tantal avea să-și deschidă ușile peste cinci ore. Deși nu avea nici o îndoială că Jenny urma să fie o gazdă perfectă, faptul că ea nu putea fi acolo să supravegheze totul continua să o deranjeze pe Diane. Trase aer în piept.

- Oliver, tu știi că pentru clubul meu este a do...

- Drept recompensă pentru că te eliberez și te las să-ți vezi de îndatoriri în această seară, o întrerupse el, îmi ești datoare cu încă o noapte aleasă de mine.

Așadar, el putea citi gândurile. Sau, mai degrabă, îi descifrase expresia de pe chip. Ea devenise mai pricepută la a-și ascunde sentimentele de-a lungul timpului, după nunta ei cu Frederick, dar Oliver pur și simplu

ajunsese să-și câștige traiul studiind bărbații care stăteau chiar în fața lui la mesele de joc din Europa.

- De acord.

- Bun. Acum, termină-ți prânzul. Mai am câteva ore, și nu m-am decis cum să le petrecem. El își înclină capul, ochii cenușii urmărindu-i linia gâtului. Deși am o idee sau două.

- Da, îmi imaginez că ai.

La unele lucruri, Oliver se considera un maestru al stăpânirii de sine. Abținerea de la băutură când participa la jocuri cu miză mare, refuzul unui pariu sau al unei complicații sentimentale când șansele erau mult prea potrivnice. Totuși, femeile fuseseră dintotdeauna mai fascinate de trupul lui decât de intelectul lui, iar el rareori nu se bucura de asta.

Ziua asta făcea excepție, se părea. Oprind caii, el îi făcu semn vânzătorului de înghețată să se apropie.

- Două înghețate de lămâie, spuse el, aruncându-i o monedă.

- Asta este foarte... amabil din partea ta, spuse Diane nesigură, luând înghețata în timp ce el smuci iar frâiele.

- Ce aveai de gând să spui? întrebă el, conducând faetonul pe sub un pâlc de stejari și frasini. Știu că „amabil” nu putea să fie prima ta opțiune.

- Plictisitor, răspunse ea, punând înghețatele pe scaun lângă ea și luând hățurile când el i le dădu și sări jos.

Oliver legă caii și merse să o ajute să coboare. „Plictisitor” era probabil cel mai precis cuvânt pentru o plimbare cu o lady, când ar fi putut să se tăvălească în pat cu ea, dar cuvântul care-i venise primul în minte era „casnic”. Și asta era cel puțin la fel de înfricoșător și chiar mai supărător.

O dorea din nou. Cu disperare. De fapt, el evocase toată ziua imagini cu pustule și oameni din parlament beți pentru a se feri să-și arate public dorința. Dar, în același

timp, el își amintea de noaptea trecută. Din punct de vedere fizic, ea fusese a lui, și el chiar îndrăznea să presupună că ea se bucurase de cele întâmplare. Dar fusese totodată foarte precaută să nu facă și să nu spună ceva ce el ar putea lua drept un semn că îl iertase.

Și el găsea dezagreabilă ideea de-a se confrunta cu acest aspect al întâlnirii lor. El dorea ca ea să-l dorească. Ceea ce era ciudat, având în vedere faptul că, dacă ea ar fi fost altcineva, el s-ar fi gândit că modul în care își petrecuseră noaptea fusese absolut ideal. Plăcere fizică fără vreo complicație emoțională. Aparent, la un moment dat în ultimele câteva ore, el o luase razna.

Sau poate era doar mândria lui masculină care dorea să fie dorit. Spera din tot sufletul că așa stăteau lucrurile. În orice caz, el o tulburase, ceea ce îl făcea să se simtă mai bine.

- Nu te-ai răzgândit, mă lași să mă ocup de club, nu? întrebă Diane, stând pe o bancă de piatră sub unul dintre copaci.

- Mi-am dat cuvântul. Și tu pe al tău.

- Da, știu. Teatrul Drury Lane și o noapte revendică-tă la o dată ulterioară. Îl privi pe deasupra înghețatei. Și îți vei face din nou apariția la Tantal în seara asta. Poate joci whist.

Așadar, ea voia să ia din nou hățurile. Oliver încuviință din cap.

- Știi, chiar îmi place ideea că, dacă pierd, banii vor merge pentru a-ți plăti datoria. De fapt, nu pot pierde, nu-i așa?

- Asta obișnuia să spună și Frederick, cu câteva ore înainte de a se întoarce acasă cu buzunarele goale.

- Eu nu sunt Frederick.

- Nu ești nici invincibil.

- N-am spus niciodată că am fost. Mănâncă-ți înghețata. Îmi imaginez că vrei să te întorci la timp pentru a alege rochia neagră potrivită.

- Garderoba mea transmite un mesaj.

El încuviință din cap.

- Da, știu. Ești misterioasă. Doar dacă nu întreci măsura.

Diane strănută, acoperindu-ți nasul cu dosul palmei.

- Recunosc, este un echilibru fragil. Și nu mai sună misterios când o spui așa tranșant.

Râsetul ei îl făcu să se oprească brusc. Nu era ceva ce să vadă sau să audă de la ea în mod obișnuit; cu doi ani în urmă, ea fusese singură și supărată, dar cu siguranță nu amuzată. Și, de la sosirea la Londra, fusese pe deplin concentrată asupra inaugurării clubului Tantal.

- Ah. Voi încerca să mă descurc mai bine data viitoare.

- Mulțumesc.

Ei tăcură câteva minute, mâncând înghețatele înaintea ca acestea să se topească în după-amiaza caldă din Londra. Adevărul fiind spus, el se simțea cumva casnic în compania ei - cel puțin, interpretarea lui despre cum părea viața casnică. Era o senzație stranie de mulțumire, nu atât de incomodă pe cât se așteptase el.

- Ai pomenit despre o noapte a doamnelor la club, îndrăzni el, aruncându-i o privire piezișă. Sunt conștient că nu vrei părerea mea, dar eu chiar știu câteva femei care se întâmplă să fie jucătoare înrăite. Și ele au puține locuri unde se pot reuni.

- Mă gândesc la asta, răspunse ea. Cred că, de îndată ce entuziasmul stârnit de deschiderea clubului începe să pălească, organizarea unei nopți a doamnelor poate fi o cale splendidă pentru ca atenția fiecăruia să revină unde vreau eu.

- Vei face din asta un eveniment regulat?

- Poate. O dată sau de două ori pe lună. În general, banii stau la domni.

- Foarte mercantil din partea ta.

Încruntându-se, ea făcu un semn cu mâna liberă.

- Observarea realității nu este un lucru mercantil. Pui la îndoială că, de regulă, bărbații dețin controlul fondurilor?

- Nu, nu pun.

- Bine. Aș vrea să mă întorc la reședința Adam, dacă ești amabil.

- Nu mi-ai trimis invitație la petrecere.

Oliver se abținu să nu sară auzind vocea gravă în spatele lor. Diane tresări vizibil, și amândoi se întoarseră.

- Și cine naiba ești tu? întrebă el.

- Sunt fratele soțului ei, spuse individul cu bărbie ascuțită, aruncând o privire dezaprobatoare.

- Fratele răposatului meu soț, îl corectă Diane. Nici un fel de legătură cu mine.

- Exceptând faptul că, în acest moment, împărțim un nume și un titlu. Trăgând zgomotos aer pe nas, individul își întoarse privirea insistent spre Oliver. Și cine naiba ești tu?

- Haybury, spuse Oliver. Trebuie să fii noul conte de Cameron. Nu te-am văzut prin Londra.

- N-am prea fost la Londra. Cer să am o mică discuție cu cumnata mea.

- În cazul ăsta, caut-o la reședința Adam.

- Diane?

Ea nu se mișcă.

- Sunt ocupată în momentul acesta, Anthony. Cât despre invitația ta, am presimțit că nu vei fi încântat de modul cum voi folosi reședința Adam. Nu m-am gândit că vei dori să participi.

- Aș vrea să particip.

- Atunci, vino diseară, după ora nouă. Mă voi asigura că ești așteptat.

Cameron încuviință rigid din cap.

- O să fiu acolo. Haybury. Diane.

- Anthony.

După felul în care el căută să-și facă drum printre tufișuri ca să ceară un cal, rămânând în afara cărării, era evident că îi urmărise. Oliver privi după el timp îndelungat.

- Presupun că familia soțului tău nu te-a întâmpinat călduros, nu?

- Ei au întâmpinat zestrea mea. Puteam fi un cartof, din partea lor.

- Ei bine, draga mea, este suficient să spunem că nu semeni deloc cu un cartof. Un trandafir plin de spini, poate, dar niciodată o legumă.

Maxilarul îi zvâcni când îl înfruntă:

- Nu am nevoie de un compliment din partea ta. Nici nu-mi trebuie protecția ta sau să văd că te amesteci.

Oliver își desfăcu singura mână liberă.

- Nu-ți propun o alianță. Eu spun doar că ai fost catalogată nepotrivit și că nu-mi place de contele de Cameron după această întâlnire.

Pentru o clipă, ochii verzi îi fixară pe ai lui.

- Foarte bine, deci. Mergem?

El avea și alte întrebări pentru ea și multe sugestii legate de club, dar, în mod ciudat, voia ca ea să le ia în serios. De fapt, voia să ajute și ca amestecul lui să nu fie catalogat drept intruziv. Bine, dacă învățase ceva dintr-o carieră în pariuri, acel ceva era să aștepte momentul potrivit.

În clipa în care intrară în foaierul de la clubul Tantal, Diane se făcu nevăzută. Oliver nu se așteptase la mulțumiri pentru răpirea voluntară, dar o plimbare cu balonul și cina luată la White nu erau niște lucruri chiar banale.

- Langtree, spuse el, încuviințând din cap spre femeia majordom, înainte de a urca scările ce duceau la apartamentele lui.

- Milord, aveți un bilet, răspunse ea, întinzându-i o tăviță de argint.

Oliver se întoarse și luă biletul, apoi continuă să urce. Recunoscut scrisul... Kat Falston. Cu un oftat de iritare fiindcă ea îi întrerupsese gândurile, deschise biletul. Era scurt și la obiect. Evident, se săturase să doarmă singură în patul ei rece și își găsisse un alt binefăcător. „Bine.” Însemna că Oliver nu trebuia să se mai deranjeze cu despărțiri stresante. Aruncă biletul în șemineu și păși în dormitorul lui.

În interiorul apartamentului, patul fusese aranjat, hainele de noaptea trecută împăturite și puse deoparte și fiecare urmă a vizitatoarei lui ștearsă de la vedere. Cada de baie fusese golită și fiecare petală de trandafir, culeasă și aruncată.

În general, lui nu-i păsa dacă vreo femeie lăsa în urmă un ciorap lung sau un ac de păr. Desigur, de obicei, se ducea el în patul lor, nu invers; asta făcea separarea la sfârșitul serii – sau, mai rar, dimineața – mult mai simplă.

În acest caz, de ce căuta urme ale prezenței ei?

– Idiotule, murmură el și merse să găsească un pahar de whisky.

Indiferent de ce prostii îi umpleau mintea, erau doar simple... prostii. Și nu obținuse nimic fiind prost.

Întrebarea era ce voia el. Asta era destul de limpede. Data viitoare când aveau să împartă patul – și trebuia să existe o dată viitoare – ea avea să-și dorească să fie acolo, avea să tânjească după atingerea lui și avea să fie la fel de nerăbdătoare să îl atingă.

Nu-i rămânea decât să facă asta să se întâmple.

capitolul 13

– Câte sunt în dimineața asta? întrebă Jenny intrând în sala de mic dejun a reședinței Adam.

– Alte paisprezece. Diane înmână ultimul teanc de cereri de aderare. Mă gândeam că, după ce avem primii membri, unii dintre ei vor putea numi noi membri. Cam așa procedează cele mai multe cluburi.

– Și poate că membrii fondatori ar trebui să aibă o plachetă sau așa ceva, adăugă Jenny încuviințând din cap, stând jos lângă ea pentru a se uita pe pagini. Am văzut că Lord Cameron s-a înscris. Îl vei accepta?

– O plăcuță. Ceva care să îi facă să revină aici. Este o idee minunată. Diane merse după o altă ceașcă de ceai

și luă niște zahăr. Și nu. El nu se încadrează. Noul Lord Cameron nu are cine știe ce venit sau avere.

- Dar dacă ar fi avut, tu ai...

- Nu. Am spus că îi permit să ia parte la deschidere. Nu am de gând să-i facilitez venirea ori de câte ori dorește. Aș risca să-l văd apoi venind cu sugestii.

- Aceasta era să fie căminul lui din Londra.

Aruncându-i prietenei ei o privire piezișă, Diane sorbi din ceai.

- Poate locui în continuare la reședința Benchley. O fi mai mică decât casa Adam, dar măcar există. Nici o rudenie, moartă sau vie, nu o poate da partenerei sau partenerului.

Jenny aruncă o privire rapidă prin cameră.

- Ai grijă, Diane. Eu sunt de acord că tu meriți reședința Adam și tot ce poți obține folosindu-te de ea, însă instanța nu ar vedea lucrurile în acest fel.

- Da, ei bine, avocații lui Anthony au revizuit deja actul de proprietate și sunt convinși că semnătura lui Frederick este perfect legală. Și eu nu voi fi oprită de un Benchley. Diane își dresă glasul. Acum, înapoi la Tantal. Emily tocmai a anunțat că avem treisprezece musafiri la micul dejun.

După ce trase aer în piept, Genevieve încuviință din cap.

- Ținând cont că e doar a doua noastră zi, este un început mulțumitor. Sorbi din ceai. Mă bucur să văd că domnișoara Portsman se descurcă atât de bine.

- Sau oricine ar fi ea. Mulțumesc lui Dumnezeu că am găsit femei care ne pot ajuta să conducem diferitele părți ale clubului. Nu cred că noi două putem supra-veghea totul neconținut. Mă gândeam să o mutăm pe Sophia White de la faraon la organizarea sălii de mese. Se pare că domnilor le plac... ochii ei.

- Mmm. Și părul ei, și toate cele. Jenny chicoti. Chiar este încântătoare.

- Este exact de ce am nevoie.

Însoțitoarea ei întinse cu grijă marmelada pe felia de pâine prăjită.

- Nu ești îngrijorată că neamurile ei ar putea să vorbească verzi și uscate?

- Sper să facă asta.

- Și ce zice domnișoara White că o folosești ca pe o ciudățenie?

Diane se încruntă.

- Nu pari de acord. Ai putea spune asta pur și simplu.

- Nu este așa, *mein Freund*. Nu ai întrebat-o. Poate a fost născută copil nelegitim, dar toți avem nivelul nostru de mândrie.

- Bine. O voi întreba.

- Merci.

- Mai este vreun angajat căruia trebuie să-i cer permisiunea pentru ceva?

- Diane, nu te supăra. Sophia este un caz special. Prietenii tatălui ei - poate chiar tatăl ei - pot vizita clubul. Și el nu a recunoscut-o. Poți să-ți imaginezi să fii fiica ducelui de Hennessy și servitoarea personală a soției lui? Nu este o poziție de invidiat.

Era adevărat, presupuse Diane. O duzină sau mai multe dintre angajatele ei erau de viță nobilă și cel puțin două dintre ele nu foloseau numele real de familie. Sophia, pe care o recunoscuse sau nu tatăl ei, era cu certitudine una dintre cele mai educate fete de la Tantal. Și ea nu ar fi niciodată invitată la o serată sau curtată de vreun aristocrat respectabil. „Bărbații.” Suspinând, Diane se întinse să strângă degetele lui Jenny.

- Accept punctul tău de vedere. O voi întreba. Frumos.

Sporovăiră încă douăzeci de minute în timp ce Jenny termină de mâncat și Diane mai bău o cană de ceai. Părea că acum stătuse cel mai mult locului din ultimele trei zile. Deși deschiderea clubului fusese bine primită, erau atât de multe de făcut, încât ea se gândea că avea nevoie de un carnet ca acela pe care îl avea Genevieve.

- Haybury.

Diane își înălță capul să privească lung spre sala de mic dejun, cum făcuse Jenny o clipă mai înainte. În afara de ea și de Jenny, mai erau la vedere lângă bufet două femei lacheu. Diane se uită la Jenny.

- Ce este cu Haybury?

Jenny făcu un semn spre cele două servitoare.

- Avem nevoie să discutăm în particular, dacă se poate.

- Bineînțeles, domnișoară Jenny.

De îndată ce rămaseră singure, Genevieve își lăsă ambele mâini pe blatul mesei.

- El se amestecă.

- Cum? Ce-a mai făcut acum?

- Astăzi? Nimic. Nu încă, deși, după câte se pare, tu mergi la teatru cu el în seara asta.

Obişnuită să gândească măcar câțiva pași în avans, în prezența lui Jenny, Diane spusese întotdeauna ce avea în minte. Și, în general, Jenny era de acord cu ea.

- Ieșirea la Drury Lane era pentru că am pierdut un pariu.

- Prânzul de la White. Așa mi-ai spus. Jenny privi în jos la mâinile ei deformate. Am înțeles de ce ai acceptat condițiile lui pentru cele cinci mii de lire suplimentare. A făcut lucrurile mai ușoare. Mă îngrijorează faptul... că nu era nevoie să mergi la White.

- S-a dovedit a fi de ajutor. Spune ce ai de zis.

- Foarte bine. Sunt îngrijorată că, de fapt, cauți scuze să faci afaceri cu Oliver Warren. Să fii în compania lui.

Diane pufni.

- Oh, te rog. Îl urăsc.

- L-ai urât și acum doi ani, o contrazise Jenny. I s-a schimbat caracterul de atunci?

- Eu... Hmm. Era o întrebare foarte bună. Desigur, el nu-și ceruse scuze pentru că o abandonase și nu deplânsese pierderea ei renunțând să mai caute compania femeilor după ce plecase de la Viena. Bineînțeles, ea i-ar fi aruncat în față orice scuze invocate de el - și el știa asta.

Cei doi aveau o legătură; dacă nu altceva, rapiditatea retragerii lui și viteza cu care ea ajunsese din nou în patul lui confirma că... îi lăsase o gaură sângerândă în piept când plecase. Dar în ultimul timp... Nu merita luat în calcul.

- Nu știu dacă s-a schimbat sau nu caracterul lui, dar viziunea mea da. Îl voi folosi cum cred de cuviință pentru a obține ce vreau.

- Așadar, voiai să-l însoțești la teatru în seara asta?

- Îmi place Shakespeare. Și să văd White cu ochii mei a fost util. Pur și simplu, nu m-am gândit niciodată că ar fi posibil. Și n-aș fi putut de una singură.

- Păzește-ți inima, Diane. Ai făcut publică legătura cu el.

- Nu te îngrijora, Jenny. Ridicându-se în picioare, Diane puse la un loc cererile de înscriere. Dacă cineva va avea inima zdrobită, el va fi acela. Mi-am învățat lecția foarte bine.

- Sper. Cel puțin, ține minte că, din moment ce locuiește sub acoperișul tău, să-l faci să dispară este un lucru foarte simplu. Să scapi de vina pentru asta nu e la fel de simplu.

Diane deschise ușa sălii pentru mic dejun. Se îndoia că Haybury ar fi atât de ușor de înlăturat cum părea să creadă prietena ei, însă Jenny era foarte descurcăreață.

- Promite-mi că nu-l vei face să dispară înainte de a te consulta cu mine.

Zâmbind, Jenny înclină capul.

- Promit.

La doi pași de capătul culoarului, Diane se opri, deoarece Oliver apăru de nicăieri. Inima ei începu să bată mai repede... de supărare, era convinsă.

- Pleacă din partea mea de casă, îi ordonă ea, deplăsându-se spre el.

El veni în spatele ei.

- Am cerut ca trăsura mea să fie adusă pe la ora șapte.

- Voi fi gata; n-am uitat. Acum, pleacă.

- Am o întrebare pentru tine.

- Atunci, întreabă-mă diseară. Sunt ocupată în momentul acesta.

El o prinse de umăr și o lipi de perete. La naiba, ura când făcea așa; pur și simplu, însemna că, deși ea îi putea fi egală din punct de vedere intelectual și fizic, el era mai greu cu patruzeci de kilograme și mai înalt cu vreo cincisprezece centimetri - și folosea toate astea în avantajul lui.

- Trebuie să-ți aduc aminte că nu sunt servitor sau angajat? murmură el, cu brațul peste pieptul ei.

- Dorința mea de-a fi lăsată în pace n-are nici o legătură cu rangul tău sau cu funcția, dragule, reveni ea, privindu-l dușmănos în ochii cenușii. Mă deranjezi.

Pentru o clipă, el rămase acolo în liniște.

- Tu mă tulburi, dar nu m-ai deranjat niciodată, spuse el într-un final și merse mai departe.

Primul ei impuls era să fie impresionată de vorbele lui, să considere că el o plăcuse și încă o plăcea mai mult decât se simțea confortabil să recunoască. Odată găsit motivul, ea putea recunoaște că probabil îl prinse-se. Pentru moment, cel puțin, ea era cea care câștiga. Și asta era un lucru bun.

De îndată ce stabili că ceea ce simțea era triumf, Diane merse la al treilea etaj al clubului Tantal, să o găsească pe Sophia White. Patru dintre crupieri erau sus în camera de zi jucând whist, pariind pe alune.

- Sophia? întreabă ea, nevăzând-o în sala spațioasă și confortabilă.

- Este jos în sala Afrodita cu Emily, milady. Ne-am gândit că mai multe dintre noi ar trebui să învețe despre mese și meniuri.

- Mulțumesc, răspunse Diane, surâzând.

Ele continuau să o surprindă, atât cu disponibilitatea lor de-a renunța la orice șansă de a fi văzute ca etaloane ale lumii bune, cât și cu faptul că se bucurau că găsiseră de lucru într-un loc unde puteau să-și folosească inteligența altfel decât ca guvernante sau însoțitoare ale unor bătrâne ursuze.

Ea se întoarse la parter și le găsi pe cele două doamne împreună cu câteva servitoare discutând cu nouă sau zece bărbați care stăteau la mesele pentru micul dejun. Sala arăta prea goală, dar trebuia să aibă răbdare. După cum spusese blestematul de Oliver, mutarea meselor ar da senzația că ceva n-a mers bine.

- Sophia, poți veni puțin?

Fiica ducelui de Hennessy făcu o reverență și ieși împreună cu ea.

- Știu că nu sunt la lucru până diseară, milady, spuse fata cu păr roșcat, dar Emily a zis că, dacă ea sau domnișoara Jenny se îmbolnăvesc, nu va fi nimeni pentru...

- Îți apreciez entuziasmul, Sophia, o întrerupse Diane. De fapt, mă întrebam dacă ai vrea să întâmpini seara invitații și să-i conduci la mesele din sala principală și, în general, să te asiguri că toți oaspeții sunt serviți și fericiți.

Privirea de un verde-deschis coborî puțin.

- Există câțiva bărbați care s-ar putea să nu fie prea amabili cu mine când le prezint locurile, milady.

- În acest caz, ei nu sunt bine-veniți aici.

- Mama mea spunea întotdeauna că sunt de origine prea umilă pentru a fi o lady și de viță prea nobilă pentru a fi guvernantă, spuse Sophia ușor. Până am citit anunțul dumneavoastră, n-am putut găsi de lucru nicăieri. Începusem să mă gândesc... Trase aer în piept. M-aș bucura să am oportunitatea de a vedea sala Demetra. Atâta vreme cât sunteți conștientă de ce s-ar putea întâmpla.

În planurile ei, se gândi acum Diane, toate fetele aveau origine nobilă și un caracter fără pată. Și apoi, le întâlnise pe femeile care se arătaseră dornice să se angajeze aici. Dacă ele aveau nevoie de o eroină, nu era ea cea mai potrivită, dar era dispusă să încerce. Ideea nu îi displăcea. Chiar o făcea să se simtă mândră. Și nu se așteptase niciodată la așa ceva..

- Sunt conștientă. Voi merge la teatru diseară, dar Jenny te va ajuta. De acord?

Sophia zâmbi forțat, făcând o altă reverență impecabilă.

- Oh, da. De acord.

Deși ar fi preferat să umble prin clubul Tantal și să vadă cu ochii ei cum se desfășurau lucrurile, Diane petrecu aproape toată ziua analizând cererile. Credea că ar fi fost mai de impact să limiteze numărul de membri fondatori la douăzeci sau treizeci, dar cei care aveau statutul aceste de „fondator” ar fi mai loiali clubului - ceea ce însemna că era mai bine pentru ea să fie mai mulți. Sau așa spera.

Dar ea nu pe speranțe voia să se bazeze. Speranța nu-i fusese niciodată de folos. Oare două sute erau prea mulți? Faptul că existau atât de mulți membri fondatori reducea importanța fiecăruia? Diane se încruntă când se uită la lista făcută de ea. Oliver putea ști răspunsul, și, teoretic, ea apela la el pentru cunoștințele lui despre pariuri și cluburi, dar ei nu-i plăcea să apeleze la el pentru ajutor. Sau, mai precis, nu-i displăcea chiar atât de mult pe cât se așteptase, și asta o deranja.

Ea bătu cu creionul în blatul biroului. El o înfuria cu regularitate și o enerva aproape în fiecare moment. Însă o îngrijorau acele secunde dintre furie și enervare.

Între plimbările cu balonul și înghețatele de lămâie, constatase că nu îl cunoscuse, de fapt, la Viena. Și că bărbatul pe care îl descoperea acum era isteț, interesant și receptiv. Se schimbase? Sau nu fusese ea suficient de deschisă pentru a-l cunoaște?

Nu avea de gând să se îndrăgostească iar de el. Asta nu o împiedica totuși să fie curioasă dacă el se schimbase - și dacă ea ar putea fi cauza. Dacă el se schimbase, ea putea cel puțin găsi în asta o explicație pentru faptul că îl privea un pic mai amabil. Dacă el nu se schimbase, atunci ea era pe punctul de a reacționa din nou ca o idioată.

- La naiba, murmură ea și o chemă pe Sally, una dintre servitoarele de la etaj. Vezi dacă Lord Haybury este disponibil pentru o întâlnire, te rog.

- Da, milady.

Câteva minute mai târziu, Oliver bătu la ușa biroului pe jumătate deschisă.

- M-ai chemat, milady?

- Nu trebuie să participi la întrunirile parlamentului sau așa ceva?

- Nu ești responsabilă de îndatoririle mele față de Anglia, dacă asta sugerezi, dar, pentru informarea ta, află că nu este nici o sesiune azi.

- Nu mă interesează să-ți influențez votul, răspunse ea, fără a fi surprinsă de faptul că el părea nervos. Îl cam expediase cu nici trei ore în urmă, când venise să o caute. Mă întrebam cum de ești tot timpul aici.

El se sprijini de tocul ușii și își încrucișă brațele peste piept.

- Ei bine, locuiesc deasupra unui club pentru domni, care îmi asigură nu doar micul dejun, prânzul și cina, ci și un loc în care să pariez și competiția de care am nevoie. Mi-ai cerut să renunț la întâlnirile intime cu diversele mele cunoștințe feminine, așa că nu prea am de ce să merg în altă parte.

El trecuse cu vederea unele lucruri, dar ea înțelese argumentul lui. Diane lăsă creionul jos.

- Asta a fost cam plictisitor pentru tine.

- Tu ai întrebat, răspunse el. Ce vrei? Sau mă vrei aici ca să mă poți expedia din nou?

„La naiba.”

- Am nevoie de sfatul tău.

Oliver se îndreptă.

- Poftim?

- M-ai auzit. Vino aici și așază-te, ca să pot trece la subiect.

El era, probabil, foarte surprins, pentru că se lăsă, fără a scoate un cuvânt, pe unul dintre scaunele aflate din fața biroului ei. Ochii cenușii observară teancurile de cereri, lista cu nume aflată în fața ei, chiar și ceașca de ceai rece, golită doar pe jumătate. Știuse dinainte

că el părea că cunoască totul, dar era interesant să-l vadă pregătindu-se pentru evaluarea unei situații.

- În regulă, spuse el după o clipă. M-am așezat. În legătură cu ce anume ai vrea să te sfătuiesc?

- Ne gândeam să numim drept membri fondatori pe o parte dintre cei care au completat primii cererile.

Cu o încuviințare din cap, Oliver se lăsă pe spate.

- Ei nu au fondat propriu-zis clubul, dar este o idee destul de bună. Le va da un motiv să participe mai des și să aducă invitați - mai ales dacă faci rezervări de mese sau camere de zi ori ceva de genul pentru folosința lor exclusivă.

Mese rezervate. Era o idee chiar bună.

- M-am gândit că o plachetă cu numele lor ar fi, de asemenea, măgulitor pentru ei. Ea se strâmbă. Câți membri fondatori crezi că ar trebui să aibă clubul Tantal?

- Aceea este o posibilă listă? întrebă el, făcând un semn.

- Da.

Oliver ridică dintr-o sprânceană.

- Ai scos pe cineva de pe listă?

- Toți bărbații aceștia au depus cererea în prima seară.

- Așadar, ești nepărtinitoare.

- Da. Nu vreau să îi supăr pe cei care au fonduri să parieze aici.

- Atunci, percepe o taxă pentru membrii fondatori. Stabilește o sumă exorbitantă - să spunem, cinci sute de lire.

- Ar plăti atât?

- Nu toți. Acceptă-i pe toți cei care au completat cererea și trimite-le tuturor o scrisoare în care să precizezi că ai vrea să creezi un grup de membri fondatori care să își dea acceptul pentru viitorii membri și să asigure aplicarea regulamentului intern. Spune-le că vor avea mese rezervate și că vei... renunța la taxele de intrare pentru primul an sau așa ceva.

Diane îl privi lung pentru o clipă.

- Oricât de mult urăsc să recunosc, îmi place ideea. Dar insist că trebuie să am un cuvânt de spus în legătură cu persoanele care intră în clubul meu.

- Stabilește regulile pentru calitatea de membru ca parte a regulamentului intern al clubului.

Regulament intern. Ea avea, desigur, propriul set de reguli. Însă nu-i trecuse prin minte să le aștearnă pe hârtie pentru membrii prezenți și viitori. Și ea știa de ce. Toată lumea urma să facă numai ce dicta ea. În special bărbații. I se părea ciudat să dea explicații. Dar acum putea înțelege de ce ar fi necesar.

- De îndată ce toată lumea știe regulile, continuă el, citindu-i gândurile, aplicarea lor devine o chestiune mult mai ușoară. Membrii fondatori, sau membrii votanți, sau cum vrei să le spui fac mult din politica celor mai multe cluburi. Dacă cineva încalcă regulile, nici nu trebuie să intervii, pentru că o vor face ei.

- Câți ar trebui să accept?

- Douăzeci și cinci sau treizeci pare un număr bun. Trebuie să poți avea majoritatea chiar și în timpul sezonului, pentru a vota noii membri și așa mai departe.

Ei bine, ea nu se gândise nici la asta. Era tulburător să constate că erau câteva lucruri pe care nu le știa - nu despre deschiderea clubului, ci despre conducerea pe termen lung a afacerii.

- Voi ține cont de sfatul tău.

- Mă bucur. El se aplecă în față. Mai era ceva?

Ea suspină.

- Da. Vreau să știu părerea ta despre acești bărbați.

Diane ridică cele paisprezece cereri pe care le separase de celelalte și i le înmână.

- Părerea mea în legătură cu ce? întrebă el, degetele lor atingându-se când el luă paginile de la ea.

Căldura se furișă pe brațul ei.

- Știi, continui să aștept să spui ceva cinic sau sarcastic.

El îi aruncă un zâmbet larg.

- Poate, după ce terminăm aici. Devin chiar o enigmă, nu-i așa?

- Este un fel de-a spune. Ea făcu un semn spre cereri. Nu voi accepta pe cineva care nu are bani să parieze. În special dacă sunt căsătoriți.

El stătea tăcut de mai multe minute în timp ce se uita prin hârtii. Indiferent de ce gândea ea despre el și despre caracterul lui, cu fața lui slabă, genele lungi și pomeții proeminenți, era un bărbat nespus de chipeș. Totuși, el știa. Și știa cum să-și folosească atractivitatea în beneficiul lui.

Într-un final, o privi.

- Nu toată lumea are atât de puțin autocontrol sau atât de proastă judecată precum Frederick Benchley.

- Refuz să fiu responsabilă de faptul că o altă femeie, o altă soție, ar fi lăsată fără o lețcaie din cauza unui soț tâmpit.

- Bărbații - chiar și aceia care își permit să pună pariuri - câștigă sau pierd averi în fiecare zi la mesele de joc. Ruinarea unora chiar se va întâmpla la clubul Tantal, Diane, și, cât timp ții ușile deschise, nu poți face nimic pentru a preveni asta.

- În primul rând, pot să nu le îngădui bărbaților fără venituri să intre, răspunse ea. Frederick avea datorii peste tot, dar nici un club nu i-a refuzat accesul. Au trimis recuperatori, dar tot i-au permis să joace. Clubul ăsta nu o să facă așa ceva.

Era logic pentru ea și nu avea nevoie de sfaturi în privința asta. Chiar așa, simți că i se ia o piatră de pe inimă când el încuviință. Poate el pur și simplu înțelesese că nu făcea vreun bine certându-se cu ea, dar însemna... că acceptase explicația ei.

- În acest caz, nu aș admite pe nici unul dintre acești bărbați, spuse el, lăsând cererile înapoi pe masă. Aș putea spune că ai ochi buni când vine vorba să identifici bărbații care gândesc cu alt cap, fapt ce te face chiar mai greu de îndurat ca parteneră.

Ea chicoti.

- Apreciez complimentul, de vreme ce nu îți sunt par-teneră. Diane sorbi din ceai, apoi se strâmbă la lichidul rece și lăasă ceașca din mână. Scârbos. Mulțumesc.

- Și acum, sunt expediat?

Ar fi fost drăguț din partea ei să îl întrebe despre ce voise să discute când dăduse buzna mai devreme.

- Da, am terminat cu tine, spuse ea cu voce tare.

Nu era încă pregătită să facă gesturi drăguțe. Nu cu el.

Oliver se ridică. Înainte ca ea să poată reacționa, el se întinse peste birou și îi dădu un sărut rapid.

- Nu, n-ai terminat, răspunse el și se îndreptă spre ușă. Ora șapte. Și insist să te îmbraci în negru.

„Ce om agasant!”

- Asta ar trebui să mă facă să procedez fix pe dos?

- Presupun că vom afla în seara asta, răspunse el, cu veselie în glas.

Oliver coborî în foaierul pe care apartamentul lui îl împărțea atât cu reședința Adam, cât și cu clubul Tantal. Cu două minute înainte de ora șapte, holul de la intrare era aglomerat, cu mici grupuri de nobili intrând să ia masa sau plecând la teatru sau la una dintre cele trei serate programate pentru acea seară.

- Trăsura așteaptă, spuse Langtree de cum îl văzu.

- Mulțumesc. El se opri în lateralul ei. Sarcinile tale s-au extins, nu-i așa?

- Știam că așa va fi când am acceptat să mă angajez la Lady Cameron, replică ea, trimițând o femeie lacheu la garderobă după mantaua și pălăria lui Lord Avery și dirijându-l pe domnul Walter Jorie spre sala Hera, pentru cea mai bună selecție de vinuri.

- Așadar, nu regreti că ai plecat de la magazinul tatălui tău?

Langtree zâmbi.

- Câștig de cinci ori mai mult decât își permitea tatăl meu să mă plătească, spuse ea cu voce joasă, salutând din cap un alt grup de domni. Nu e de așteptat

să mă căsătoresc cu Bertram Marks și să trec de la a fi fiica negustorului la a fi soția brutarului. Așadar, nu. Nu regret.

Altă femeie pe care se părea că Diane o salvase. Oliver se întreba dacă ea făcea asta în mod conștient sau dacă femeile astea pur și simplu ocupau pozițiile vacante și asta era tot ce conta pentru ea. După felul în care ea îi vorbea despre cât era de hotărâtă să revendice viața pe care pariurile i-o luaseră, Diane voia ca Oliver să creadă că totul era doar modalitatea potrivită pentru atingerea unui scop. Dar el începea să creadă că ea mințea.

- În general, când un domn însoțește o lady la teatru, îi aduce flori, nu-i așa?

Vocea dulce a lui Diane veni din spatele lui, urmată de un cor zgomotos de „milady” de la bărbații din jurul ei.

- Cine spune că eu nu? ripostă el, întorcându-se cu fața la ea.

Următorul cuvânt suav pe care era pregătit să-l spună i se opri însă în gât și rămase acolo.

Diane Benchley, contesa de Cameron, nu era îmbrăcată în negru. Mătasea de un verde întunecat se agăța de formele ei și se revărsa în jurul picioarelor. Un singur smarald licărea la gâtul ei, atrăgând privirea spre corsajul extrem de decoltat. Mai multe smaralde picurau din urechile ei și o brățară de smarald îi împodobeia încheietura stângă, peste o mânășă neagră lungă până la cot.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

- Ești bine sau trebuie să te bat pe spate?

El se simțea de parcă se prăbușea spre ea. Se chinui să-și revină atât mintal, cât și fizic.

- Păstrează bătaia pentru o ocazie mai bună. Făcând semn spre ușă, el se plasă intenționat între ea și cei trei domni care stăteau holbându-se la ea de la intrarea în clubul Tantal. Trăsura vă așteaptă, milady.

Afară, el o ajută să urce în trăsura lui neagră și încăpătoare și apoi urcă în spatele ei. Controlul lui, decizia sa de a nu o revendica mai târziu slăbiseră deja,

și el mai că o întreabă dacă își dorea o însoțitoare. Pe el. De îndată ce Haybury închise ușa, trăsură se puse în mișcare și el se așeză pe locul cu fața spre direcția de mers.

- Ai ales acest material pur și simplu pentru că devine parte din tine sau pentru că se potrivește cu culoarea ochilor tăi? întreabă el după o clipă.

- Amândouă, bineînțeles. Ea se uită în treacăt prin trăsură. Unde sunt florile?

- Cred că le-au mâncat caii.

- Mm... hmm. Ea își înclină capul spre el, privindu-l de sub genele lungi. Mădularul lui zvâcni ca răspuns. Tocmai ai spus că nu ți-a trecut prin cap să cumperi, continuă ea.

- În apărarea mea, nu uita că nu a trebuit să plec din casă pentru a veni după tine. Se foi încercând să-și găsească o poziție confortabilă în trăsură lui de obicei confortabilă. Știm amândoi că nu ai hotărât să-ți schimbi garderoba din cauza spuselor mele, cum se justifică smaraldul?

Diane își trecu palmele în josul coapselor. Dacă n-ar fi știut mai bine, Oliver ar fi putut crede că încerca să-l seducă.

- Smaraldul este neașteptat. Și este întunecat, ceea ce cred că-l califică drept misterios. Ea își atinse cu un deget cerceul care atârna în ureche și îl făcu să strălucească în lumina felinarului. De altfel, aceștia sunt artificiali. Nu vreau să crezi că am irosit banii pe care mi i-ai împrumutat.

- Asta nu mi-a trecut prin minte.

Se mișcă din nou - orice să nu se îndrăgostească de privirea aceea verde, insistentă, nesfârșită. Dacă se îndrăgostește, se ducea la fund. Și ea probabil l-ar ajuta ținându-l cu capul dedesubt. Slavă Domnului că era un bărbat versat, cinic, care nu ceda nesăbuiinței de a-și urma inima, căci altfel ar fi fost cu adevărat în pericol de a și-o pierde.

- Ți dai seama că vom ajunge la teatru neînsoțiți și că, astfel, zvonurile că suntem amanți vor fi confirmate?

- Nimic nu este confirmat până când unul din noi nu confirmă. Ceea ce nu vom face.

- Cum dorești. E posibil să existe bărbați care să se întrebe dacă ești disponibilă, dar sunt zeci de femei care se întreabă la fel despre mine.

- Încerci să mă faci geloasă? întrebă ea oferindu-i un zâmbet amuzant. Pentru că nu merge.

Aceea găleată de apă înghețată îi răcori ardoarea și în sfârșit îi limpezi mintea.

- Nu fi ridicolă, ripostă el. Ți ofer doar un avertisment în avans. Bărbații te caută pe tine, femeile mă caută pe mine. Și, cum clubul Tantal este deschis și stârnește tot mi mult interes, te poți trezi că devii obiect de... cenzură.

- Mă aștept să fiu insultată și pe la spate, și direct. N-am nici o problemă cu asta, totuși, dacă găsesc pe cineva prea meschin și îngust la minte, nu-l voi invita - sau nu o voi invita - să treacă pragul casei mele.

- Foarte pragmatic din partea ta. Vei organiza o noapte a femeilor, în acest caz?

- Da. M-am gândit la așa ceva pentru prima și a treia zi de marți a fiecărei luni.

Oliver încuviință din cap.

- Parlamentul are sesiunile matinale în zilele de miercuri, așa că vei avea oricum mai puțini bărbați prezenți în serile de marți.

- Da, știu.

Bineînțeles că știa; făcuse, cu siguranță, o cercetare amănunțită pentru a afla tot ce trebuia să știe deținătoarea unui club pentru domni și îl atrăsese pe el doar pentru bani și pentru cele câteva informații pe care nu le putuse obține din altă parte.

Ei chiar îi plăcea ce făcea. Doar atunci când era nevoie de sentimente simțea că pământul de sub picioarele ei nu era atât de ferm. Întrebarea era cum să folosească cel mai bine acest lucru și cum să descopere mai precis ce anume voia el de la ea. Pentru că el nu credea că sexul putea fi de-ajuns.

- Încetează să fii atât de tăcut, spuse ea brusc. Mă face să mă gândesc că pui la cale ceva ce nu poate fi în avantajul meu.

- Mă gândeam unde să găsești crupieri bărbați pentru două zile pe lună. Pentru că doamnele nu vor vrea ca femeile tale scandaloase să se plimbe printre ele.

Diane flutură dintr-o mână.

- Nu da vina pe clubul meu pentru snobismul lor. Dacă toate „femeile” mele, cum le spui tu, ar fi fost angajate ca guvernante sau însoțitoare, ar fi fost văzute la fel de prost.

- Este totuși o diferență între a fi văzut ca fiind social inferior și a fi evitat. Guvernantele și însoțitoarele nu sunt, probabil, invitate la serate, dar li se permite să intre în casele din lumea bună.

- Și totuși, nu toate femeile educate au șansa de-a fi angajate într-o poziție... mai acceptabilă. Ce ar trebui să facă, să devină târfe?

Oliver își înghiți comentariul cinic pe care era gata să-l facă. Ea îi ceruse un sfat mai devreme și el nu voia să piardă teren.

- Începi să ai o atitudine protectivă față de angajatele tale, spuse el. Asta te face o floare rară.

Ea clipi.

- Nu-mi face complimente în mijlocul unei certe. Nu mă va face să mă bâlbâi sau să roșesc, ci doar te va face să pari disperat.

Ținându-și mâna peste piept, el o privi lung pentru mult timp.

- Eu cred, comentă el încet, sperând ca ea să nu aibă alt pistol prins de coapsă, că, de fiecare dată când spun ceva, te repezi cu o insultă pentru că te simți inconfortabil. Pentru că îți place când îți fac complimente.

- Prostii! Se trase pe-o parte a banchetei și privi pe fereastră. Bun. Am ajuns.

- Ești o lașă.

- Ha! Caracterul tău era discutabil cu mult înainte ca eu să cedez pragmatismului. Trăsura se opri. Și încă

ceva, continuă ea, ridicându-se când vizitiul întinse scările și deschise ușa. Poate că îmi place să aud câte un compliment, dar tu nu mă vei vedea niciodată pierzându-mi mințile din cauza vreunuia.

„Hmm.” Asta părea un progres. Într-o bătălie murdă și aprigă precum aceasta, era aproape o victorie.

capitolul 14

Sosirea la teatrul Drury Lane era exact cum se așteptase Diane. Fură învăluiți de șușoteli și priviri insistente din toate părțile, și chiar se auziră vreo două gemete ofensate în urma lor când ea și Oliver își croiră drum prin coridorul larg de la recepție.

Ea își ținea degetele înfășurate ușor în jurul mânecii cenușii a hainei lui și asculta și privea. O altă femeie, una preocupată de decență sau de poziția ei în înalta societate, ar fi fost îngrozită. Diane însă nu era o asemenea femeie. Nu mai era.

Într-un fel, faptul că pierduse totul îi oferea libertate. Sau măcar lărgise și modificase perspectiva ei față de ce era important cu adevărat. Își dorea bunăstare ca să ducă un trai confortabil și abilitatea de a hotărî cursul propriului viitor. Acele lucruri erau importante. Faptul că era privită chiorăș sau că niște marchize îi întoarseră spatele nu avea să o țină trează noaptea.

– Ești tăcută, comentă demonul înalt și suplu de lângă ea, întorcându-și capul pentru a o privi lung cu acei ochi cenușii, fascinanți.

– Sunt ocupată să fiu studiată, răspunse ea, recunoscând în sinea ei că el era unul dintre motivele pentru care ea putea să-și țină capul sus în seara asta. Înainte de a-l întâlni, ea nu știuse nimic despre cum să supraviețuiască sau ce atitudine să ia împotriva unor bărbați ca el. Continuă să mergi.

– Da, milady. Se îndreptară spre scările care duceau la loja lui privată. Dacă te deranjează ceva din această

aiureală, voi fi fericit să merg să-l atac pe Manderlin și să fac scandal.

- Dacă vorbesc despre mine, atunci nu este aiureală; face bine la afacere.

- Dar nu e foarte amuzant pentru tine, îmi imaginez.

Oh, asta era prea mult. Diane nu se putea abține să nu se gândească la el cu amabilitate, și acum el se arăta atât de grijuliu. Se opri, cu o expresie atât de uimită, încât chiar și el putea să-și dea seama.

- Ai vreun gând de compasiune pentru altcineva decât persoana ta? Vrei să te întinzi?

- În mod normal, aș lua asta ca pe o invitație și te-aș ruga să mi te alături, dar, de când ai apărut în seara asta, am început să suspectez că tu vrei să terminăm cele opt ore rămase din înțelegerea noastră și... să scapi de-o grijă.

„La naiba!”

- Ce te face să presupui asta, în afară de simțul tău exagerat al orgoliului?

El se trase mai aproape.

- Nu am un simț exagerat al orgoliului, draga mea, murmură el, dar voi lua ce-i al meu când voi decide să fac asta.

El fie nu avea nici o idee că gândul la un alt interludiu cu el o ținea trează nopțile, fie își dăduse seama de asta, dar pur și simplu nu-i păsa. Mai mult ca sigur era ultima variantă.

- Deci tu chiar vrei să stai trei ore aici și să urmărești *Regele Lear*.

Cu un zâmbet ușor, o conduse pe după un trio de filfizoni gură-cască, genul care nu ar putea fi vreodată membri ai clubului Tantal.

- Cred că o să-mi facă plăcere. El îi aruncă o privire piezișă. Că tot veni vorba, am mințit.

Ea se strădui să-și alunge încruntarea. Din câte știa ea, o mințise cândva, și atunci nu ieșise bine pentru ea.

- Poți fi mai precis?

- Foarte amuzant. Nu suntem aici ca să vedem *Regele Lear*.

- În acest caz, de ce suntem aici?

- Să vedem o altă piesă de teatru. Oliver trase draperia lojii lui spațioase și îi făcu semn să o ia înainte. *Îmblânzirea scorpiei*.

Dacă oamenii aflați mai jos nu s-ar fi uitat în direcția lor, ea l-ar fi lovit.

- Dacă insinuezi că eu sunt o scorpie, Haybury, ți-am supraestimat teribil inteligența și intuiția. Și, mai mult, dacă eu sunt o femeie care avea nevoie să fie îmblânzită, tu nu ești bărbatul care s-o poată face. Pufnind, ea se trânti zgomotos pe unul dintre scaunele din față ale lojii. Un astfel de om nu există.

El luă loc lângă ea.

- N-am nici cea mai mică dorință să te îmblânzesc, Diane, spuse el cu voce atât de înceată, încât ea auzi cu greu peste zgomotul publicului care umpluse teatrul. Din întâmplare, îmi plac așa cum ești.

- Încetează cu încercările de a mă flata, rosti ea scurt, având o expresie vagă de plăcere pe chip de dragul audienței lor crescânde. De ce te mai deranjezi să mă minți despre piesa de teatru dacă nu mă vezi ca pe o scorpie?

- Pentru că am fi avut această discuție în privat, și eu aș fi pierdut... și eu voiam să văd piesa.

- Vreuna dintre amantele tale este actriță?

De îndată ce Diane puse întrebarea, avu strania dorință să-și astupe urechile cu palmele pentru a se împiedica să audă răspunsul. Ceea ce era absurd, pentru că nu-i păsa de răspunsul lui.

- Destul de ciudat, dar nu. El îi atinse marginea fustei cu un deget. Ți-am spus că arăți extraordinar în seara asta? Dacă aș fi mai puțin obosit și cinic, ți-aș zice că-mi tai răsuflarea.

Ei bine, la asta nu se așteptase. Și partea din ea care era încă a unei fetișcane de optsprezece ani care dorea să fie curtată, nu negociată, era bucuroasă că el gândea așa. Și că observase. Totuși, acea fată prostuță nu avusese

niciodată inima frântă... de acest bărbat. Fără îndoială, el se așteptase ca ea să riposteze, așa cum o făcuse de fiecare dată când el încercase să-i facă un compliment. Diane trase aer în piept.

- Mulțumesc.

Oliver o privi lung.

- Atât?

Ridicând din umeri, Diane aruncă o privire spre loja opusă lojii lor.

- A fost un compliment drăguț.

- Asta a fost și intenția mea.

Ea privi încă o dată spre loja opusă.

- Cine se uită țintă la mine prin binoclu?

- Toată lumea se uită la tine. De ce îl indici pe el?

Un frison mic și delicios o străbătu pe Diane. Dacă n-ar fi încheiat cu câteva clipe în urmă o discuție despre gelozie, ea l-ar fi întrebat de ce părea tonul lui atât de tăios.

- Presupun că nu este un prieten de-al tău, nu? întreabă ea în schimb.

- Adam Baswich, duce de Greaves. La marea ta deschidere, cred că era în York. Cred că abia s-a întors.

- Și ție nu-ți place pentru că...

- Nu-mi este antipatic.

- Deci ce cuvânt ai folosi?

Orice persoană care îl învinsese pe Oliver Warren merita să fie știută.

- Ești mai încăpățânată decât un câine în căutarea unui os, nu? Las-o așa. Se ridică imediat cortina.

Oh, asta era mult prea interesant pentru a nu profita. Diane stătea liniștită în timp ce Christopher Sly și gazda urcară pe scenă și atenția publicului se îndreptă spre partea din față a teatrului. De îndată ce toată lumea se așeză, Diane veni mai aproape de bărbatul formidabil care stătea lângă ea.

- Neînțelegerea ta cu Greaves are legătură cu o femeie? șopti ea.

Mușchii din jurul ochiului lui Oliver zvâcniră.

- Nu încă.
- Un cal?
- Nu.
- Pământ?
- Nu. Taci din gură.
- Un pariu?

Tăcere. Ah. În cel mai rău caz, ea părea mai aproape de țintă. Expresia lui, bineînțeles, nu se schimbase deloc - cel puțin nu judecând după câte putea vedea ea din chipul lui.

- A pierdut banii în favoarea ta? insistă ea, apoi se încruntă. Asta ar explica antipatia lui Greaves, dar nu rezerva lui Oliver. Sau tu ești cel care a pierdut?

- Teoretic. Se uită în sfârșit la ea. Am îndoielile mele.

- Oh. Diane se așează mai drept. Crezi că te-a înșelat. Mi se pare ironic, ținând cont de...

- Destul, mormăi el, ridicându-se și ridicând-o și pe ea în aceeași mișcare.

Ușurința cu care el făcu asta o lăsă fără aer.

- Dă-mi drumul la mână...

Mutându-și strânsoarea pe încheietura ei stângă, el o duse în spatele lojii și dincolo de draperie, pe coridorul din dos. Înainte chiar ca ea să se poată uita în jur, el o lipi cu spatele de zid și o ținui acolo cu antebrațul. Diane își înalță capul, încercând să își dea seama ce lucru jignitor ar putea să spună ca răspuns la sărutul lui, dar ochii cenușii care o priveau fix sfârâiau de furie, nu de pasiune.

- Poate ai uitat, spuse el foarte repede, că sunt în serviciul tău pentru un singur motiv. Dacă discuți despre acel lucru sau doar îl menționezi cât să audă oricine altcineva, nu voi avea motive să te ajut, ci doar să fac în așa fel încât să ai de suferit. Este clar?

Ea îi întâlnește privirea.

- Am avut deja de suferit, Lord Haybury. Dacă îți imaginezi că-mi poți face mai rău, te înșeli amarnic.

Vocea ei se frânse, dar asta nu conta. El nu avea de gând să o întreacă într-o bătălie a voințelor. Sau în orice altceva.

El nu mișcă nici un mușchi. Pentru o clipă lungă, în timp ce inima ei îi bătea cu putere în piept, pur și simplu se fixară cu privirea unul la celălalt. Apoi, cu maxilarul încleștat, el întinse o mână și trecu un deget peste gâtul ei. Degetul se umezi.

- Nu plâng, declară ea.

L-ar fi lovit dacă el ar fi contrazis-o. Și știa exact unde să lovească.

- Știu, răspunse el.

Aplecându-se, el își lipi ușor buzele de ale ei. Diane închise ochii la atingerea caldă, electrizantă. Căldura trecu prin ea din interiorul pieptului până în vârfurile degetelor. Înainte, nu o mai sărutase așa. Nimic la Oliver Warren nu fusese vreodată tandru.

Când, în cele din urmă, el își înălță capul, Diane își dădu seama că avea o mână în jurul umerilor lui și cealaltă se sprijinea în dreptul inimii lui. Resimți bubuitura rapidă până în vârfurile degetelor. Privirea lui o căută pe a ei, chiar dacă de data asta ea n-avea idee ce să creadă. Și el arăta cel puțin la fel de derutat.

Oliver își dresă glasul.

- Mi-e teamă că am mințit din nou.

Cel puțin, el schimbase subiectul.

- Ce mai este acum?

- Scrisoarea aceea pe care o ai nu este singurul motiv pentru care mă aflu aici. El îi luă mâna, frecându-și degetele de încheietura ei acolo de unde o prinsese. Și, da, cred că Greaves m-a înșelat. N-o pot dovedi, dar m-a costat o prietenie.

- Tu și Greaves ați fost prieteni? întrebă ea, discutând mai lejer despre pariurile lui Oliver decât despre care putea fi adevăratul lui motiv pentru care îi împrumutase banii și cunoștințele lui și dacă motivul acela avea de-a face cu regretul simțit pentru că o rănise.

- Așa credeam. Evident, am greșit. A fost o adevărată lovitură pentru mândria mea. Mângâindu-i încă o dată obrazul, el se întinse peste ea să dea deoparte draperia. Consider... incapacitatea mea de a vedea adevăratul lui caracter ca fiind una din cele mai mari două greșeli din viața mea. Acum, revenim la piesă?

Ea nu voia să întrebe care era cea de-a doua greșală. Sar înfuria să audă că fie o părăsise, fie, mai rău, o întâlnise de la bun început. Dacă era altceva, ea ar fi... și mai supărată.

- Da. Totuși, am dat publicului alte motive pentru speculații.

Și îi dăduse și ei ceva la care să se gândească. Nu era singura care părea nedumerită de atracția dintre ei.

Până la mijlocul lunii următoare, clubul Tantal se mândrea cu douăzeci și trei de membri fondatori și un număr total, în creștere rapidă, de patru sute doisprezece de membri. Prima noapte a doamnelor fusese un succes, așa încât bărbații angajați la alte cluburi aranjau să aibă zilele de marți libere și se angajau cu săptămâni în avans să lucreze la clubul lui Diane Benchley două zile de marți pe lună.

- Știi, Haybury, comentă Jonathan Sutcliffe, Lord Manderlin, peste resturile unui fazan la White, oamenii încep să speculeze asupra faptului că tu vrei să faci o femeie cinstită din Lady Cameron.

Oliver termină îmbucătura, simțind un amestec de amuzament și nervozitate.

- Cinstea lui Diane n-are legătură cu mine, răspunse el.

- Da, dar Lady Kate spune că ai decăzut.

- Trebuia să inventeze ceva, presupun, pentru a explica de ce își petrece acum nopțile cu Whiting, dintre toți oamenii.

Manderlin râse zgomotos.

- De ce își petrece nopțile cu un duce acum, prietene? Ai terminat-o cu ea?

Ridicând din umeri, Oliver făcu un semn spre un lacheu să-i reumple paharul de vin.

- Îmi place de Kate. Îi doresc să-i fie bine. Dar urăsc să bat pasul pe loc. Este plictisitor.

- Ceea ce mă face să revin la întrebarea anterioară. Umbli după Diane Benchley? Bineînțeles, cei mai mulți oameni cred că o ai deja. Și, cum nu te-ai mutat după mai bine de șase săptămâni, normal că ei se întreabă ce ai de gând cu ea.

Nu o avusese pe Diane de aproape o lună. Mădularul lui probabil credea că era mort, excepție făcând sângele care-l invada de fiecare dată când dădea cu ochii de femeia aia care-l tulbura. Având în vedere că ea îi era datoare cu o noapte, putea doar să conchidă că înnebunise. Dar împrejurările potrivite, momentul perfect nu veniseră încă. Și el voia să aștepte până sosea.

Manderlin continuă să-l privească lung, așteptând un răspuns.

- Cât îi privește pe oameni, spuse el ușurel, n-au decât să răstălmăcească fiecare poveste pe care o aleg.

- Și eu? Sunt lăsat să răstălmăcesc lucrurile?

Cu câteva luni în urmă, Oliver i-ar fi spus lui Jonathan să-și vadă treaba lui. Primul impuls era să-și păstreze părerea pentru sine. Dar, în ultimul timp, ideea de a avea pe cineva cu care să vorbească devenise mult mai atractivă. Mai ales când părea să se aventureze pe un drum pe care nu mai mersese. El luă o înghițitură de vin, folosind momentul pentru a cerceta mesenii din jurul lor.

Salonul de la White părea mai puțin aglomerat zilele acestea, și el trebui să se gândească dacă asta era din cauză că la clubul Tantal se servea un prânz de foarte bună calitate, în compania unor femei frumoase. Diane proceda bine; mult mai bine decât se așteptase el.

- Nu știu ce să-ți spun, Jonathan, zise el în cele din urmă. I-am dat de gust și continui să-mi doresc mai mult.

- Deci ești la vânătoare, șopti Manderlin, ridicând ambele sprâncene și aplecându-se înainte.

Oliver se uită la mâinile lui.

- Am prins-o o dată la Viena. Și am lăsat-o să plece. Intenționez să fiu mult mai atent de data asta. Vreau... să fiu sigur de ceea ce vreau. Pentru că nu o să mai am a treia șansă.

Abia când spuse cuvintele cu voce tare conștientiză că își făcuse un plan. Faptul că avea pe altcineva de convins... ei bine, aceea avea să fie partea cea mai dificilă din toată povestea. Dar, așa opuși cum erau, lui îi plăcea să o aibă din nou în viața lui. Și prefera ca ea să rămână acolo.

Însă ea nu era vreo femeie maleabilă în căutarea primei iubiri sau a vreunui protector înstărit. Nu. Și, la fel ca el, Diane Benchley nu putea să stea locului. În acel moment, el putea doar să spere că mergeau în aceeași direcție. Chiar dacă era așa, șansele ca el să reușească erau atât de mici, încât nu era sigur că era înțelept să parieze pe sine.

- Îi plătești chirie și ești membru fondator al clubului ei. Asta trebuie să conteze în favoarea ta, nu-i așa?

Practic, el fusese răpit și era șantajat, dar nu putea să-i spună vicontelui toată povestea. Oliver nici nu voia să discute despre... starea stranie care îl cuprinsese când descoperise, într-un final, cât de mult o rănise la Viena. Până la punctul în care începuse să se gândească la propriile sentimente și la cât de acut resimțea chingile ce se strângeau în jurul lui și care amenințau să-l tragă la fund.

Panica încă îl copleșea când o privea lung în ochii de smarald, dar nu mai era sentimentul de dominator. Nu prea știa ce se întâmpla, dar nu putea afla decât urmărind-o pe Diane Benchley.

- Ei bine, nu este interesant? murmură Manderlin, făcând semn din cap spre ușă.

Oliver ridică briceagul argintiu și îl înclină astfel încât putea vedea reflexia celor trei bărbați care intrau în sufragerie. Ducele de Greaves fu cel care îi atrase atenția cel dintâi, făcându-l să strângă din dinți. Era

o complicație de care s-ar fi lipsit bucuros în acest sezon. Măcar ducele fusese suficient de isteț încât să nu viziteze clubul Tantal până acum.

Al doilea bărbat însă îl făcea pe cel dintâi să pară mult mai puțin îngrijorător. Imediat, Oliver recunoscuse privirea insistentă și parșivă și atitudinea pompoasă. Faptul că-l văzu pe al treilea, contele de Larden, nu-i dădu deloc un sentiment mai plăcut.

– Lord Cameron? murmură el spre Manderlin și își coborî cuțitul. „Interesant” nu este cuvântul pe care l-aș folosi. „Problemă”, da.

Acest cuvânt l-ar folosi.

– Mă refeream la asocierea dintre el și însoțitorii lui. Nu mi-am imaginat că umblă în aceleași cercuri.

– Nici eu.

Îi veni în minte un motiv evident pentru trioul ciudat. Clubul Tantal. Forța nevoii de-a pleca de la White și de a se grăbi să o găsească pe Diane îl uimi; în general, el avea un simț al autoconservării mult mai puternic decât orice act de filantropie.

– Diane nu-i va permite lui Cameron să fie membru al clubului. Poate că el caută sprijinul financiar pentru a mai face o încercare.

– Asta sună umilitor.

– Ar fi dacă ar trebui să meargă târâș la fosta lui cumnată, cu pălăria în mână, să implore să fie lăsat în club.

– Crezi într-adevăr asta? Nici Larden, nici Greaves nu au prea multă toleranță pentru săraci.

– Nu, n-au.

Și, deși până atunci Cameron fusese doar o bătaie de cap, instinctul lui Oliver îi spunea acum că lucrurile tocmai deveniseră mai serioase. Și intensitatea bruscă a nevoii de a vedea că lui Diane nu i se întâmplase nimic îl năuci. Dar acum era momentul să fie precaut cu modul de abordare. Greaves și într-o măsură mai mică Larden trebuiau tratați cu seriozitate.

– Oliver? Ai o privire foarte chibzuită. Este ceva straniu.

El se scutură.

- Scuze. Mă gândeam. Acum, ai de gând să continui să bârfești sau plecăm la Gentleman Jackson?

- Cum să nu?! Îți sunt dator o rupere de oase.

Oliver râse forțat.

- Încă n-a venit ziua aceea, prietene.

În ciuda lăudăroșeniei lui Oliver, aproape fu nimic de o lovitură mai degrabă norocoasă a vicontelui. Distragerea era o mare pacoste. Cei doi bărbați care îl însoțeau pe Anthony Benchley aveau mintea ascuțită și erau înverșunați. Și Oliver nu-i știa altfel decât egoiști. Cei trei împreună nu puteau însemna ceva bun.

Evident, orice voiau avea puțin sau nimic de a face cu el, așa că de regulă le observa apariția și cu cine vorbeau și curând le descifra planul și apoi continua propria distracție.

De data asta, era diferit. Acum, nu-l interesa doar în treacăt în ce afacere puteau fi implicați fostul lui prieten și acoliții lui. Nu, astăzi era îngrijorat. Pentru altcineva.

După-amiază târziu, când se întoarse la reședința Adam, pe o masă în foaielul spațios se aflau două buchete de trandafiri.

- Pentru Lady Cameron, presupun? întrebă el în timp ce înmâna pălăria și mănușile de călărie. Lasă-mă să ghicesc: Oberley sau Henning.

Langtree își înclină capul.

- Dacă pot să îndrăznesc, cum de știți întotdeauna, milord?

Pentru că păruse să nu-și poată lua ochii de la Diane din momentul în care ea intrase în club până plecase.

- Oberley a urmărit-o ca un cățel gras toată seara trecută, și Henning a insistat să-i citească o poezie pe care o scrisese în onoarea ei. El se opri. Este înăuntru?

- Lady Cameron are o întrunire. Să o informez că doriți să vorbiți cu ea?

El ezita dacă să o informeze despre noii aliați ai fostului ei cumnat sau să nu se amestece în afacerea ei, așa cum ea îi tot ordona.

- Nu, spuse el cu voce tare. Fac eu asta.

Până la urmă, putea fi o coincidență. Poate Anthony Benchley fusese coleg cu Larden și hotărâseră să ia prânzul împreună la White, să discute despre timpurile trecute. Diane avea legal în proprietate reședința Adam, cel puțin din câte știa lumea, iar Cameron nu putea să conteste acest lucru. Se putea plânge de asta, lucru care era deranjant, dar inofensiv.

Da, și porcii zburau. Dacă ar avea un strop de simț al autoconservării, ar fi observat că orice necaz viitor nu era al lui și ar fi urcat să se îmbrace pentru masă. Era cel mai rațional și logic comportament. Diane îi tot flutura pe sub nas filosofia logicii și-a interesului propriu. Încruntându-se, el coborî scările spre foaier.

- În ce sală este întrunirea?

Langtree se uită la el.

- Dacă intenționați să faceți scandal, milord, sunt nevoită să vă opresc.

Așadar, stăpâna casei nu anulase ordinul de a-l împușca dacă se comporta nepotrivit.

- Nici o problemă. Oricum, nu din partea mea.

Femeia majordom îl privi, după aceea încuviință din cap.

- În sala Afrodita.

- Mulțumesc, Langtree.

Merse prin sala principală aproape goală, apoi trecu de o ușă și se opri. Diane, domnișoara Martine și cinci dintre tinerele ei doamne erau așezate la una dintre mesele de mic dejun revizuiind programările și meniurile și discutând dacă să se meargă pe principiul rezervării meselor sau primul venit, primul servit.

- Dacă veți începe să faceți rezervări, interveni el, și șapte perechi de ochi frumoși se întoarseră în direcția lui, toți vor dori să concureze pentru mese. În primul rând, vor fi servitori care să îți aducă bilete cu o oră înainte, apoi cu două, apoi toată ziua, apoi ziua dinainte, apoi...

- Da, cred că am înțeles ce vrei să spui, îl întrerupse Diane. Ce vrei să demonstrezi?

Cel puțin, nu aruncă un sfeșnic spre el și nu ordonă să fie dat afară din cameră.

- Nu vor veni toți. Vei sfârși prin a avea jumătate dintre mese rezervate și nimeni stând la ele.

- Poate ar trebui să taxăm fiecare rezervare cu un șiling, sugerează Sophia White, roșcata. Sau chiar cu mai mult.

Diane clătină din cap.

- Deja am cerut taxa de membru și taxa de intrare. Suspină. Nu-mi place să spun asta, dar Lord Haybury are dreptate. Avem deja cinci mese rezervate pentru membrii fondatori. Fără rezervări.

El așteaptă alte câteva minute până când ea încheie întâlnirea. Când în sală rămaseră numai ea și domnișoara Martine, el veni în față.

- Ai o clipă liberă?

- Ce vrei?

Franțuzoaica părea să fi prins rădăcini în podea. El nu era surprins; de la teatru, de la acel sărut care îi opri-se inima, Diane făcuse tot posibilul ca el să nu poată vorbi cu ea în privat.

- Am luat astăzi prânzul la White, spuse el, neputând să se abțină să îi adreseze domnișoarei Martine o privire supărată. Când plecam, am observat din întâmplare... Se opri. Să trec la subiect, corect? Anthony Benchley are doi noi însoțitori: contele de Larden și ducele de Greaves. Am încercat să îmi imaginez un motiv pentru care ei ar fi împreună, dar nu mă pot gândi la ceva bun.

Diane știa că ar fi trebuit să fie surprinsă. Până la urmă, decisese deja că Anthony nu era nimic mai mult decât o amintire enervantă a unui trecut ce nu mai avea nici o putere asupra ei. Dar numărul membrilor clubului continua să crească și ea începea să facă profit. Și astfel partea din ea care încă se îndoia că putea să realizeze totul nu era surprinsă deloc.

- Apreciez că mi-ai spus, zise ea cu voce tare, știind că el aștepta un răspuns. Mai era ceva?

- Diane, noi trebuie...

- Este afacerea mea, Oliver. Nu a ta. Voiai să mai discutăm despre ceva?

- Nu. Nu în acest moment.

După privirea lui, voia sigur să-i dea niște sfaturi sau să-și spună părerea sau să se arate compătimitor față de ea. Și, dacă el o săruta din nou cum o sărutase în acea noapte la teatru, ea ar putea începe să-și amintească de căldura, însuflețirea și... speranța pe care le simțise la Viena în cele două săptămâni.

- Atunci, ne vedem diseară, răspunse ea, sperând ca el să priceapă aluzia și să o lase în pace.

El încuviință din cap.

Vino și stai la masa mea. Ți fac cinste cu cina.

- Vom vedea.

- Dacă vrei să spui „nu“, draga mea, atunci spune nu.

- Vreau să spun exact ce am spus. De ce nu pleci să testezi noua roată a ruletei?

- Nu-ți spun că asta poate deveni serios, pentru că o știi deja. Nu încerc să iau frâiele de la tine. Departamentele gândul.

- Pleacă.

- Ești o lașă.

Spunând asta, el ieși din cameră. Diane numără până la cinci și apoi se așeză. Jenny luă în grabă un scaun de lângă ea și o prinse de mână.

- Anthony Benchley nu poate face probleme, nu-i așa?

- Din câte îl știu, statutul de conte ar trebui să-l facă fericit. Părea întotdeauna nemulțumit să fie al doilea fiu.

- Deci întrebarea este dacă el este cât se poate de mulțumit și umblă prin oraș cu prietenii lui sau dacă Haybury are dreptate.

- Da, într-adevăr. Și, ca să fiu sigură, o voi avertiza pe Juliet că este posibil ca noul Lord Cameron să încerce iarăși.

- E posibil și ca Lord Haybury să încerce să te sperie ca să te facă să te încrezi și mai mult în el.

Diane se încruntă.

- Nu cred că ar face asta. Înainte să înceapă să se certe din nou pe motiv că ea începea, în mod absurd, să se îndrăgostească de Oliver, Diane se ridică. Orice s-ar întâmpla, pentru binele lui, Oliver ar face bine să țină minte că asta este casa mea. Având în vedere starea în care Frederick a lăsat titlul, mă îndoiesc că Anthony își mai poate permite să parieze. În orice caz, nu-l voi ajuta să piardă la jocuri ceea ce a rămas din proprietățile Benchley. El ar trebui să-mi mulțumească pentru că l-am refuzat.

- Dar acei bărbați? Jenny făcu un gest spre sala Persefona. Tu îi încurajezi să parieze.

- Și, în caz că ai uitat, am păstrat alte paisprezece cereri de înscriere. Mi-am instruit fetele să mă informeze imediat dacă cineva bea prea mult sau pariază exagerat. Nu vreau să distrug familii. Nici măcar pe cel care m-a distrus pe mine. Retrăgându-și mâna, ea se ridică din nou. Și asta e limpede.

Jenny se ridică și o urmă până la ușă.

- Voi fi foarte supărată dacă va încerca să facă necazuri. Club de domni sau nu, noi facem bine aici. Și nu doar pentru noi două.

Diane râse.

- Nu le lăsa pe Lady Dashton și pe Doamnele Moderației să audă ce spui. Pentru ele, eu sunt Eva, Jezebel și Dalila, toate la un loc.

- Ai văzut-o pe Camille azi? Jenny o urmă în timp ce mergeau spre bucătărie. A râs. De două ori.

- Mă îndoiesc că va mai râde dacă tatăl ei sau bărbatul cu care a refuzat să se căsătorească vine vreodată la club.

- Probabil crede că o vei proteja. În definitiv, i-ai salvat deja viața angajând-o să lucreze aici.

- Oh, te rog. Nu mai fi atât de dramatică.

- Nu sunt dramatică. O fiică bine-crescută a unui conte care nu a putut merge la nimeni din familie sau prieteni pentru adăpost sau angajare. Ce crezi că s-ar fi ales de ea dacă n-ar fi existat clubul Tantal?

- Așadar, este o coincidență fericită.

Pentru numele lui Dumnezeu, ea nu-și planificase să fie dădaca femeilor aristocrate aflate în derivă, însă totul părea să meargă în acest sens. Da, era o neașteptată... satisfacție în a ajuta fetele să-și găsească un loc de muncă. Dar nu asta era țelul ei. Nu putea fi. Era vorba despre propria ei independență. Nu luase pe nimeni altcineva în calcul în această ecuație. Trăgând încet aer în piept, ea încuviință din cap spre Mary și Fiona în timp ce treceau pe culoar. Poate era vremea să găsească o altă ecuație.

- Și Haybury?

Diane își privi prietena, nevrând să discute despre partea cea mai deranjantă a fiecărei... a tuturor... ecuațiilor ei.

- El își face bine treaba. În cele din urmă, va înceta să mă mai provoace. Și, de îndată ce voi putea restitui împrumutul, nu vom mai avea nevoie de el.

Jenny continuă să pară neîncrezătoare, dar Diane îi adresă un zâmbet. Nu îi rămânea decât să jongleze cu acele lucruri înainte ca toate să se prăbușească în jurul ei.

Cea mai presantă problemă continua să fie Oliver Warren. Ea se oțelise împotriva lui, pentru că știuse că putea fi tăios ca lama, și viclean, și rațional, și, oh, atât de atrăgător. Dar acel sărut... doar gândul la el îi făcea și inima să bată cu putere. Nu știa cum să se protejeze de așa ceva.

Și chiar nu știa de ce era atât de sigură că aveau să mai vină multe necazuri și că, indiferent dacă ea era dispusă sau nu să îi ceară ajutorul, Oliver avea să fie dornic să i-l ofere.

capitolul 15

– Seară bună, Lord William, spuse Diane zâmbind. Sunt încântată că Lord Cleaves v-a adus aici. Bucurați-vă de vizită.

Fiul marchizului de Plint îi răspunse cu un zâmbet.

– Eu spun că este de-a dreptul extraordinar. Cu siguranță aici sunt mai multe femei frumoase decât la Almack.

Cleaves îl prinse de umăr pe mai tânărul lui însoțitor.

– Poartă-te frumos, Billy, altfel doi indivizi masivi care stau ascunși în spatele acelor uși o să te scoată afară în șuturi.

Din câte se părea, Haybury avusese dreptate când spusese că membrii clubului începeau să pună singuri în aplicare regulile clubului. Afișând un zâmbet recunoscător, ea îi lăsă pe domni și plecă să o caute pe Pansy Bridger, ca să se asigure că baronul primea o tartă cu afine în plus, fiind desertul lui favorit.

– O să mă ocup de asta, milady, spuse micuța brunetă, făcând o însemnare în carnetul de notițe. Lord Haybury a trecut prin sala Demetra acum zece minute. Spuneți că vreți să știți.

– Mulțumesc, Pansy.

Ei bine, trebuia să mănânce și, dacă îl tot evita pe Oliver, numărul flirturilor cu care trebuia să se confrunte în fiecare seară avea să crească, la fel și numărul buchetelor primite în dimineața următoare, al scrisorilor și al poeziilor care promiteau admirație eternă și chiar căsătorie. Îndreptându-și umerii, intră în salonul principal.

Oliver era așezat într-o parte a sălii, aproape de ferestrele cu vedere spre grădina luminată de felinar, la o masă rezervată membrilor fondatori ai clubului. Cu toate că stătea singur, masa era aranjată pentru doi, și un pahar cu vin alb, preferatul ei, era pus în dreptul locului din fața lui.

El se ridică în timp ce ea se apropie.

- Bună seara, Lady Cameron, o salută el, ocolind masa ca să-i tragă scaunul.

- Ești un adevărat domn în seara asta, observă ea și se așează.

- Încerc ceva nou, răspunse el, revenind la locul lui. N-ai mai îmbrăcat rochia asta. Știu că n-ai nevoie de aprobarea mea, dar arată bine pe tine.

- Este o rochie neagră. De unde știi că este nouă?

- Am observat.

Îi acorda mai multă atenție decât își dădea ea seama.

- Și de unde ai știut că voi lua cina cu tine? insistă ea, ridicând paharul de vin ca să ia o înghițitură. Mai devreme, nu părai atât de sigur.

- N-ai refuzat.

Patricia veni să ia comanda pentru cină, și Diane ceru friptură de porc, în timp ce Oliver alese carne de vânat. Încăperea se umplea minunat; Sophia dezvolta un adevărat talent pentru aranjarea membrilor clubului la mesele potrivite și pentru încurajarea celor mai ușor de convins să se mute în sălile de jocuri atunci când salonul se aglomera.

- O să ții clubul deschis tot anul? întrebă Oliver, în vreme ce privirea lui îi cerceta chipul.

Făcea asta cu insistență, observă Diane, de parcă încerca să îi deslușească misterele. Îi plăcea să știe că el nu credea că o făcuse deja.

- Celelalte cluburi se închid la sfârșitul sezonului?

- O parte, da. Restul, își reduc personalul și orele de lucru.

„Își reduc personalul.” Fusese prima ei intenție când clubul era în stadiul de planificare. Avea logică din punct de vedere financiar. Mai puțini oaspeți însemnau mai puțini bani încasați, iar mai puțini angajați însemnau mai puțini bani cheltuiți. Acum însă, totul părea mult mai complicat.

- Ce fac angajații care nu sunt păstrați?

- Habar n-am. N-am discutat cu nimeni despre asta.

- Oh, ce păcat. Ai fost folositor o clipă, și apoi... ei bine, s-a terminat.

El râse.

- Încerc o nouă abordare străduindu-mă să fiu de folos. Pot să întreb la clubul Society? Mă văd cu Manderlin acolo pentru micul dejun, înainte de a merge în parlament.

- Da. Mulțumesc.

El luă o înghițitură de whisky.

- Și îmi datorezi... o plimbare printr-un parc la alegerea ta marți după-amiază.

- Nu!

- În acest caz, îmi pare rău, dar nu o să mai vorbesc cu nici un lacheu sau chelner despre activitățile lor din sezonul rece.

Diane miji ochii, supărată și un pic... flatată... în ciuda faptului că știa că era nemilos și egoist.

- În St. James's Park.

- Foarte bine.

- Și ideea ta de a te face folositor are nevoie de unele îmbunătățiri.

- La fel și impresia ta de proprietar de club fără scrupule, mânată doar de logică și de dorința de independență. El se strâmbă, simțind fără îndoială că ea se pregătea să-l calce pe picior. Ah. Am fost un pic prea aproape de țintă, nu-i așa? Să-ți spun că admir felul în care conduci o afacere la care nu s-a mai încumetat nici o femeie până acum? Și că afecțiunea și loialitatea pe care angajatele tale o simt față de tine sunt demne de admirație?

- Tu... Se opri înainte să apuce să spună ceva cu totul prostesc. Râzi de mine, nu-i așa? E o remarcă răutăcioasă.

Oliver se aplecă în față.

- Nu râd de tine. Ocoli masa și îi atinse arătătorul cu al lui. Recunosc, sarcasmul este modul meu preferat de exprimare, murmură el, atât de încet, încât nici măcar cei de la mesele vecine să nu-l audă, dar, măcar o dată în viață, sunt complet sincer. Ești o femeie remarcabilă, și te admir.

Ea inspiră ușor, încercând să ignore sentimentul cald, înălțător pe care îl simțise când o sărutase la teatrul Drury Lane. Sau îl simțise chiar înainte, când se ridicaseră deasupra Londrei într-un balon? Nu putea să-și amintească exact când începuse... să-l placă mai mult decât înainte.

- Atunci, îți mulțumesc sincer.

- Cu plăcere. El îi apăsă scurt degetul, apoi îi dădu drumul. Dar tot trebuie să mergi cu mine la plimbare prin parc.

Și totuși, gândul continua să nu o deranjeze atât de mult cât ar fi trebuit.

- Uite de-asta nu ți-am făcut nici un compliment.

Pentru o clipă, chiar păru tulburat, dar expresia de pe chipul lui se schimbă atât de repede, încât ea nu era sigură că o descifrase corect.

- În cazul ăsta, trebuie să mă străduiesc mai mult.

Fusesse prea dură? Da, el o întregea în cruzime, dar îi făcuse două complimente cu adevărat minunate. Nu avea de gând să-și ceară scuze, dar cumva putea să atenueze lovitura.

- Oliver, eu...

- Fir-ar să fie, murmură el încruntat.

- Ei bine, nu contează.

- Nu tu, femeie. El aruncă o privire dincolo de ea. Anthony Benchley tocmai a intrat. Cu noii lui prieteni.

Iar *acela* era cel mai drăguț lucru pe care Oliver îl făcuse vreodată pentru ea, oferindu-i o clipă să se adune înainte de următoarea furtună. Ea îl dăduse uitării pe Frederick în clipa în care murise și, cu excepția unui mare hop în drumul ei, de atunci mersese numai înainte. De fiecare dată când apărea Anthony, simțea că era trasă înapoi în prăpastia unde ajunsese la un moment dat viața ei, când nu fusese decât Lady Cameron, neajutorată, disperată și foarte săracă. Cu toată sinceritatea, nu era vina lui Anthony, dar el trebuia să fi înțeles până acum că nu voia să-l vadă prin preajma ei.

- Diane?

Ea își ridică privirea. Și apoi își aminti că erau în clubul ei, în casa ei, iar el era doar oaspetele cuiva.

- Anthony, spuse ea și se ridică pentru a nu fi nevoită să se uite în sus la el. Observă că nu poți rezista tentației clubului Tantal.

Voi să adauge că, din nefericire, el nu era bine-venit acolo, dar se abținu. Dacă nu putea să suporte o asemenea pacoste vrednică de milă precum Lord Cameron, nu avea ce să caute la conducerea unui club.

- Nu, se pare că nu pot, nu-i așa?

El zâmbi, arătând prea mulți dinți, și ea simți un fior de neliniște de-a lungul șirei spinării. În același timp, ea auzi cum scaunul lui Oliver fu împins pe podea.

„Oh, nu.”

- Bineînțeles că-l cunosc pe Lord Trainor, reluă ea, vorbind către singurul membru al clubului din grup, dar vrei să mă prezinți prietenilor tăi?

- Cu plăcere. Excelențele Sale, ducele de Greaves și contele de Larden. Domnilor, fosta... mea cumnată, Lady Cameron.

Deși vorbele lui sunau cordial, ea nu trebuia să fie foarte perspicace ca să simtă agresiunea masculină din aer. Și mare parte venea direct din spatele ei. Dacă Oliver voia să joace rolul de aliat, trebuia să fie calm.

- Îl știți pe Lord Haybury? întrebă ea, făcând o jumătate de pas într-o parte ca să îl poată prinde dacă se repezea la cineva. Pentru numele lui Dumnezeu, în general, era mai degrabă cerebral decât brutal când venea vorba despre violență. Oliver, duce de Gr...

- Da, ne cunoaștem, o întrerupse Oliver. Se apropie de ea, își dădu Diane seama, suficient de mult încât să o atingă. Mergeți la o masă și bucurați-vă de cină, domnilor. Bucătarii de la clubul Tantal sunt excepționali.

Anthony se încruntă, aruncând o privire prin sală.

- Crezi că mă poți goni din nou, Haybury? Tu și femelele tale? Să știi că am făcut ceva cercetări. Eras la Viena când a murit fratele meu. Și acum, locuiești sub

acoperişul lui, cu soția lui. Te aștepti să cred că totul este o coincidență? Diane, ai furat...

- Dacă următoarele două cuvinte care-ți ies din gură nu sunt „inima mea”, interveni Oliver, cu voce categorică, noi doi o să avem un conflict.

Lord Cameron închise brusc gura.

- Nu mă mai las intimidat nici măcar o secundă. Până acum, am fost politicos. Dar acum, am aliații mei, Diane. Vreau ce-i al meu. Tu...

Ducele de Greaves îl bătu ușor pe umăr pe Anthony, deși ochii lui de un cenușiu-închis rămaseră fixați asupra lui Oliver.

- De fapt, suntem aici ca să încercăm mesele dumneavoastră, milady, interveni el. Nu este nevoie de insulte sau de voci ridicate. Pasiunile pot fi înflăcărâte, dar, aici, suntem domni... și doamne.

- Într-adevăr, întări Lord Larden. Toată lumea vrea să vadă clubul acesta neobișnuit. Nu ne puteți învinui pentru curiozitatea... și interesul arătate.

- Da, locul acesta este chiar o realizare, având în vedere că, ultima dată când am văzut-o, abia dacă putea să conceapă un meniu pentru cină, zise Anthony și chicoti.

Oh, erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le spună drept răspuns, începând cu faptul că era dificil să concepi un meniu când familia abia își permitea pește și cartofi fierți. Își strânse degetele într-un pumn.

Degete calde le atinseră pe ale ei.

- Vrea să se certe, șopti Oliver. Nu-i face jocul.

- Nici tu, răspunse ea pe același ton, dar își încleștă iar mâna.

Ea îl înfruntă fățiș pe Anthony:

- Sper că nu ești gelos că am reușit să-mi îmbunătățesc viața, spuse ea pe un ton relaxat, fluturând din gene.

- Nu-mi pasă că ai reușit; vreau doar să știu cum ai făcut asta, insistă fostul ei cumnat. Și vreau să demonstrezi că n-ai realizat acest lucru făcând un pact sinistru

cu Haybury, un pact care a presupus să-l duci de nas pe Frederick... sau pe fostul marchiz de Haybury.

Ea nu avea de gând să cadă în capcana aceea.

- Nu discut despre situația mea financiară, Anthony. Dar ai putea să-mi spui tu mie: cum l-ai convins pe Lord Trainor să te aducă aici? N-am știut că familia Benchley a mai păstrat pe cineva la Londra, cineva care să le facă o favoare.

Lângă ea, Oliver pufni ușor. Roșul de pe chipul lui Anthony se accentuă, deși, în apărarea lui, noul Lord Cameron nu o mai auzise niciodată apărându-se singură. Această Diane semăna foarte puțin cu cea pe care o cunoscuse cu patru ani în urmă, când Frederick o adusesese la Viena.

Greaves îl trase pe Anthony ușor înapoi.

- Mesele, spuse el. Aș vrea să pariez ceva. Nu să mă cert cu o femeie pe teritoriul ei.

Încheind cu o încuviințare neelegantă din cap, Anthony se dădu înapoi și se răsuci pe călcâie. De îndată ce dispărură în sala Persefona, Diane se întoarse spre Oliver.

- În ce măsură reprezintă Greaves și Larden o amenințare pentru clubul meu?

Nu-i păsa că Greaves și Anthony îi ziseseră pe nume; viața ei era legată atât de profund de club, încât doar clubul conta. Oliver se întreabă dacă putea să fie loc și pentru el în inima ei.

- Este posibil ca Larden să încerce să parieze atât de mult, încât să falimenteze banca și să te forțeze să-i predai clubul. Greaves este mai diabolic. El o să caute o fisură și o să sape acolo până totul se destramă. Așeză o mână pe speteaza scaunului ei. L-ai făcut pe Cameron să meargă să adune întăriri. Ți-am spus că ești absolut formidabilă?

Străduindu-se să-și detensioneze umerii, Diane reuși să schițeze un zâmbet.

- Drăguț din partea ta că ai observat.

- Nu este tot ce-am observat la tine, dar o să lăsăm conversația asta pentru altă dată. Să ne terminăm cina, nu?

În timp ce se așezară din nou să mănânce, ea își dădu seama că tocmai se întâmplase ceva extrem de ciudat. Cumva, în ultimele câteva minute, ea și Oliver Warren deveniseră aliați. Chiar mai ciudat, nici unul dintre ei nu fusese secerat de fulger.

O haită de lupi intrase în clubul Tantal. Ei bine, doi lupi și o hienă. Oliver urmărea ușa, în timp terminau de mâncat. Trebuia să-i dea mai mult credit lui Cameron. Bărbatul observase că era văzut ca nimic altceva decât o pacoste și, drept rezultat, își adusese aliați care trebuiau luați în serios. Întrebarea era dacă Larden și, în special, Greaves jucau același joc ca noul lor prieten. Oricum ar fi, mirosea a necaz.

- Spune-mi, Greaves este aici din cauza ta? întrebă Diane brusc.

- Este posibil. Probabil știe că locuiesc la etaj și că petrec cele mai multe seri aici.

- Și dacă el te-a înșelat, ce urmărește?

- Nu știu. Oliver se încruntă spre paharul lui aproape gol. Deși Cameron s-a apropiat de el cu un anumit scop, Greaves a acceptat știind de legătura contelui cu tine și de a ta cu mine. Se uită la ea și văzu că ochii ei de un verde intens îl țintuiau. Am o bănuială că i-a promis o cotă-parte din clubul Tantal.

- Ei bine, asta n-o să se întâmple, răspunse ea. Și nici Anthony, nici acel Larden. Clubul este al meu.

- Nu trebuie să mă convingi pe mine de asta, draga mea.

Trăgând aer în piept, ea înfipse cuțitul în friptura de porc.

- Când a avut loc ruptura dintre voi?

- Acum trei ani.

- Cam pe când ai plecat din Londra. Presupun că nu este o coincidență.

Deși i se părea fascinantă, uneori își dorea ca ea să fie mai puțin perspicace.

- Nu este o coincidență.

- Și Larden?

- Nu mi-a plăcut niciodată de el. Pur și simplu, îi place să câștige averea și viețile altora.

- Nu o să tolerez așa ceva aici. Diane se trase de la masă și se ridică. Cred că o să mă duc în sala Persefona.

Ridicându-se și el, Oliver se întinse peste masă pentru a o prinde de mână. Îi plăcea să o atingă, și ea nu părea să aibă nimic împotriva.

- Lasă-mă să aflu ce pun la cale.

- Asta este clubul meu. Orice fac ei aici mă afectează pe mine. Nu pe tine. Ea se strâmbă. Credeam că problemele pe care le vei aduce vor fi din pricina femeilor care se angajează aici și apoi, noaptea, vor să se strecoare în apartamentele tale. Trebuia să-mi imaginez că ți-ai făcut dușmani de ambele sexe.

El se abținu să sublinieze că problemele începuseră când ea falsificase semnătura fostului ei soț pe actele reședinței Adam. Dacă exista un singur lucru asupra căruia erau amândoi de acord acela era că ea merita să fie fericită.

- Diane, mă ocup eu de asta.

- Nu, nu te ocupi tu de asta. Mulțumesc pentru masă. Acum, scuză-mă.

„La naiba.” De fiecare dată când începea să aibă cât de cât șanse să-i câștige încrederea, cineva – în general, Diane – venea și îl împingea cu un pas înapoi. Oliver plecă din salon, făcu un ocol prin sala mai mică de joc Ariadna, spre ușa din spate de la Persefona. Atunci când se gândea la viața lui, ceea ce se întâmpla rar, avea senzația că își petrecuse, dintr-un motiv sau altul, cea mai mare parte a anilor ca adult în mocirlă. Se săturase de asta, dar, pe de altă parte, știa cum să se descurce în situații neplăcute. De fapt, era chiar priceput la asta.

Interessant era că, deși în jurul ruletei stăteau toți cei trei noi vizitatori, doar Greaves și Larden făceau pariuri.

Cameron stătea lângă ei, atenția lui fiind acaparată de sală, de structură, decor și de oamenii dinăuntru. Probabil își nota în gând detalii despre valoarea sălii. Mai avusese și înainte expresia aceea întipărită pe chip, dar, fără îndoială, de data asta, credea că avea o șansă reală să ia clubul de la ea. Și dacă, printr-o interpretare mai strictă a legii, clubul îi era cedat lui Cameron, Oliver nu avea de gând să permită așa ceva. Pentru numele lui Dumnezeu, Diane îl câștigase.

Aflată în mijlocul încăperii, ea juca rolul de gazdă fermecătoare, admirând noul ceas cu lanț al lui John Welling și zâmbindu-i unui alt membru al clubului care flirta cu ea.

Lui Oliver nu-i prea păsa de flirturi, pentru că era destul de conștient că ea doar juca un rol, oferind un strop de farmec și câștigând pentru clubul Tantal câțiva bani în plus distrăgând atenția celor care pariau. Ce nu-i plăcea era felul în care o priveau câțiva dintre bărbați, de regulă atunci când ea nu se uita la ei.

Greaves o privea exact în acest fel, un lup care-și măsura din ochi următoarea masă. Gura lui Oliver se arcui într-un rânjet. O fi fost clubul afacerea ei, dar grija de-a o proteja devenise treaba lui. Diane nu avea să fie fericită de asta, dar el era dispus să accepte consecințele. Oricum, era și timpul să facă asta.

Aruncă o ultimă privire prin sala aglomerată, apoi își făcu loc spre masa de ruletă. Când domnișoara Sylvie Hartford îi remarcă prezența, el miză douăzeci de lire pe numărul unsprezece.

– Doar douăzeci? comentă Larden. Asta-i cam puțin pentru tine, nu, domnule Warren? Sau, mai bine spus, Lord Haybury. Scuze!

– Asta a fost o insultă sau creierul a început să-ți joace feste, Larden? replică el. Te-am avertizat în legătură cu pasiunea ta pentru femeile care suferă de sifilis.

Contele păli, o venă pulsându-i pe frunte. Greaves însă își dresă glasul și îl înghionti pe prietenul lui.

- Ar trebui să știi că nu e bine să te înhami la o dispută verbală cu Oliver, comentă Greaves. Dovedește la ruletă ce-ai de dovedit.

- Adevărat, interveni Larden. Știm cu toții că este de parte de a fi invincibil acolo.

Înainte de noaptea aceea petrecută la masa de joc în Viena, Oliver ar fi putut să facă pe lupul moralist când venea vorba despre jocuri. Într-un fel, îl putea învinui pe Greaves pentru purtarea lui - dar asta ar însemna că îi era în aceeași măsură îndatorat ducelui pentru ce se întâmpla acum. Oliver preferă să-l lase pe Greaves deoparte cu totul și acceptă responsabilitatea pentru relația sa cu Diane, așa cum era ea.

- Pălăvrăgeai sau pariai? Sau trebuie să așteptăm cu toții până când te hotărăști? întrebă el, punând alte douăzeci de lire pe negru. Aproape întotdeauna paria pe negru. Îi mersese bine până acum.

- Domnilor, opriți pariurile, ceru Sylvie și trimise bila în jurul roții. Șaptesprezece negru, declară ea după un moment, apoi le plăti câștigătorilor.

- Pot să-mi dau seama de ce clubul Tantal devine atât de popular, comentă Larden. Chiar și să pierzi poate fi plăcut. Aruncă un șiling pe masă. Poți să-l iei, te rog, draga mea?

Fără să șovăie, Sylvie se întinse peste masă și luă moneda.

- Asta este a mea, spuse ea și puse banul deoparte. Următoarea monedă aruncată ajunge la el. Cu un zâmbet fermecător, ea făcu un semn spre giganticul domn Smith, care păru să se ivească de nicăieri. Totuși, domnul Smith vă va mulțumi afară.

Oliver își dădu seama că zâmbea și, cu o oarecare întârziere, reveni la expresia potrivită. Se aștepta la multe de la această implicare a lui în clubul Tantal, dar sentimentul de mândrie paternă nu fusese unul dintre ele. Pentru numele lui Dumnezeu, el avea douăzeci și nouă de ani, cu zece ani mai mult decât Sylvie, dar o învățase

cum să gestioneze masa și pariorii și cum să răspundă la idioțeniile bărbaților. Și ea se descurca de minune.

– Ei bine, unde este distracția aici? protestă Larden. Dacă nu ești de atins și nici de privit, la ce ești bună?

Înainte ca Oliver să facă mai mult decât să-și încleșteze pumnul, Diane apăru pe nesimțite la masă.

– Dacă asta este părerea dumneavoastră, milord, poate ați prefera să pariați într-un alt club.

– Îi duceți pe toți membrii clubului de nas, milady? Sau este o parte mai joasă a corpului pe care preferați să o înșfăcați?

– Unii domni preferă un loc liniștit și elegant unde pot să ia masa, să parieze, să discute cu prietenii și să nu fie deranjați de manifestări copilărești de vulgaritate, Lord Larden.

Un cor de „ai grijă, ai grijă” răsună în spatele ei. Larden își făcuse destui dușmani cât stătuse pe la mesele de joc din Mayfair, dar, cum nu mulți erau dispuși să-l înfrunte direct, alegeau să-și șoptească ura din umbră. Oliver se trase mai aproape de Diane.

– Cred că sunt mai mult decât calificat pentru a fi membru în micul vostru cerc de broderie, comentă contele, expresia de pe chipul lui devenind glacială.

– Nu, nu cred că sunteți, răspunse Diane. Prietenii dumneavoastră sunt bine-veniți să rămână, dar, din câte îmi amintesc, aveți o întâlnire în altă parte.

Și uite cum inventase o cale pentru ca împielitatul acela să-și salveze mândria. Dacă nu cumva era un prost – ceea ce nu era –, Larden avea să accepte oportunitatea de a evita să fie dat afară din clubul Tantal. Oliver ar fi izbucnit în aplauze dacă nu ar fi crezut că asta ar fi înrăutățit lucrurile.

Totuși, Larden își întoarse ochii de un albastru pal în direcția lui Oliver.

– Tu-i permiți femeiei ăsteia să le vorbească așa oamenilor superiori ei?

De parcă avea de gând să spună ceva care să distruge noua alianță fragilă pe care el și Diane păreau să o făurească.

- Nu cred că Lady Cameron are nevoie de permisiunea cuiva pentru a-și conduce afacerea în propria locație, răspunse el. Cât despre ideea că tu i-ai fi superior, ei bine, trebuie să accepți că nu putem fi acord. Și, dacă o mai insulti pe Lady Cameron direct sau pe la spate vreodată, am să te caut. Cu o pereche de pistoale, dacă te întrebi cumva.

- O să regreti asta, ripostă contele. Și tu la fel, târfă!

Se răsuci pe călcâie și ieși din sală, cu greoiul domn Smith pe urmele lui.

Diane aruncă o privire insistentă spre Greaves și spre fostul ei cumnat.

- Simțiți-vă bine, domnilor, spuse ea rece și făcu semn din cap spre cele mai apropiate mese de faraon. La jumătatea drumului, se opri și se întoarse. Lord Haybury, ai o clipă liberă?

Oliver își adună banii și plecă de la masă.

- Pentru tine, bineînțeles.

Ea îi arată drumul spre sala Demetra, apoi, prin cea mai apropiată ușă ascunsă, îl conduse în pasajul îngust.

- Lord Larden nu are nimic de împărțit cu tine? întrebă ea și se întoarse cu fața spre el.

- L-am bătut de câteva ori la jocurile de noroc, dar nu erau sume importante. Așa că așa zice că nu. Cred că a fost ademenit de Anthony Benchley să vină aici.

Ochii verzi îi cercetau pe ai lui, dar nu era sigur ce anume căuta ea de data asta.

- Da, și eu cred la fel.

Apoi, ea înaintă, își strecură brațele în jurul umerilor lui și îl sărută. El îi cuprinse fața în mâini și o trase mai aproape, în vreme ce ea se lăsă pe el, gemând cu gura lipită de a lui.

- Asta nu înseamnă nimic, murmură ea, mușcându-i ușor buza de jos.

Lui îi veni să-și dea ochii peste cap.

- Bineînțeles că nu, aprobă el, împletindu-și limba cu a ei.

- Tot nu te plac.

- Nu te pot învinovăți.

Senzația de excitare îl străbătu, amețitoare și încântătoare.

- Iar eu n-am nevoie de ajutorul tău.

- Numai un nebun ar crede asta. Cu degetele afundându-i-se în umerii lui, cu sânii apăsând pe pieptul lui și cu o gleznă agățată de cizma lui, părea destul de dispusă să-l primească. Iar el nu prea mai putea să gândească.

- Dacă nu te îndepărtezi imediat de mine, murmură el pe gura ei, am să-mi revendic cele opt ore. Te vreau.

O simți cum șovăie, simți tresărirea din mușchii ei. Era evident că se lăsase dusă de val, cu sângele clocotindu-i în vene după ce reușise să se stăpânească și să înfrunte doi bărbați periculoși. Și el își supralicitase mâna. Ea nu îl dorea pe el, ci pur și simplu... era dornică. „La naiba.” Dacă exista un lucru pe care încercase să-l evite era tocmai dorința de a nu mai face o greșală care să-i trimită - să-l trimită - acolo unde începuse totul.

Diane își înfășură degetele în părul lui și îi trase capul în jos.

- Urăsc să-mi las datoriile neplătite, îi șopti ea la ureche. O să merg să-i spun lui Jenny că mă retrag și ne vedem sus.

Dacă îi dădea timp de gândire, avea să se răzgândească.

- Nu. Vii acum cu mine, și o să-i spunem lui Langtree când urcăm.

El o sărută din nou, cu înflăcărare. Acum, că dăduse cărțile pe față, nu mai era nimic de făcut decât să pretindă că asta fusese intenția lui.

- Oh, foarte bine, spuse ea pe nerăsuflăte și îi linse lobul urechii.

„Dumnezeule mare!” Dacă ar fi putut încuia ușile ascunse, el și Diane n-ar mai fi trebuit să plece de acolo. La cum stătea treaba, încă un minut în ritmul ăsta și... interesul lui devenea vizibil pentru fiecare om din club.

Inspiră profund, apoi o luă de mână și o trase de-a lungul culoarului. La ultima ușă, o eliberă, își trecu mâna prin păr și se uită pieziș la ea.

Cât de idiot fusese cu doi ani în urmă. O abandonase pe femeia asta pentru că se îndrăgostise de ea, ceea ce făcuse din el un mare idiot și un laș. Dacă ar putea să schimbe cumva situația, dacă ea i-ar permite acest lucru, și-ar petrece tot restul zilelor încercând să facă întocmai.

În loc să mai spună ceva, el întinse mâna ca să îi dea pe după ureche o șuviță rebelă din părul negru ca miezul nopții.

- Mergem?

Încuviințând din cap, Diane deschise ușa și intră în haosul ordonat din fața sălii Demetra. Bărbații o observară numaidecât. Îi atrăgea ca un magnet. Lui Oliver nu-i plăcea, dar înțelegea senzația. Oricât de strălucite erau planul ei și decorul de la clubul Tantal, ea era motivul pentru care voiau cu toții să fie acolo, să fie văzuți acolo, să fie parte din afacerea aceea neobișnuită. Imaginea pe care le-o arăta lor era... magică, în lipsa unui cuvânt mai bun.

Îl atrăgea și pe el. Măcar era conștient de asta. Iar el văzuse mai mult din ea decât partea tăioasă și seducătoare. Chiar și așa, nu se putu abține să nu se apropie mai mult de ea, în timp ce își croiră drum spre foaier.

- Juliet, spuse ea și își îndoi degetele ca să fie sigură că încă se putea controla. Te rog să o informezi pe Genevieve că nu o să... fiu disponibilă până la ora cinci dimineată sau cam așa ceva.

Cât de jalnic era el fiindcă lua cuvintele „sau cam așa” ca pe un semn că poate ea se îmbuna în privința lui? Oliver se adună, apoi dădu din cap aprobator spre femeia majordom.

- Și eu la fel, Langtree. De data asta, nu vreau să-mi bată nimeni la ușă decât dacă izbucnește un incendiu. E clar?

- O să mă ocup de asta, milady, spuse ea, fără să-i atunce lui vreo privire.

Oliver își înăbuși un zâmbet. În mod evident, femeia Langtree știa de unde veneau banii.

- O să țin minte asta, Langtree, comentă el și îi făcu lui Diane semn să urce spre scările principale.

De îndată ce ajunseră în camera lui din față, Oliver închise și încuie ușa. Afurisita de franțuzoaică era prea imprevizibilă ca el să riște să lase ușa descuiată. Apoi, se uită din nou la Diane și văzu că îl privea. În ochii lui, cel puțin, chipul ei în lumina lămpii părea de o frumusețe aproape ireală. Fiecare părticică din el, de la piele la suflet, o dorea, și avu nevoie de toată voința ca să rămână pe loc.

Încet, ea îl cercetă cu privirea.

- Ei bine, hai, spuse ea, cu un glas șoptit și aspru. Un târg este un târg.

El scutură din cap.

- Nu este vorba despre vreun târg.

- Atunci, de ce sunt aici?

Oliver făcu un pas mai aproape, reducând la jumătate distanței dintre ei.

- Pentru că vrei să fii aici.

Ea își înclină capul.

- Ești sigur de asta?

Pentru o clipă, el puse în balanță cât de mult o dorea și cât de mult își dorea ca ea să-l aleagă pe el. Înghiți în sec, știind că era un idiot pentru că se baza pe speranță după tot ce făcuse. El prefera să se bazeze mai degrabă pe iscusință, dar asta nu-i era de folos decât după ce o dezbrăca.

- Dacă vrei să pleci, atunci pleacă.

- Și cele opt ore?

- Sunt date uitării.

- Ești sigur de asta?

„Nu.”

- Da. Am terminat cu datoria asta. Totuși, îmi ești încă datoare cu plimbarea în parc.

Un zâmbet, îmbietor și excitat, îi arcui gura.

- Deci pot să plec dacă vreau?

- Da.

- Hmm. Ea continuă să-l privească. De ce ești atât de generos?

- Ideea că te-ai simți obligată să mi te alături în pat mi se pare... dezgustătoare. El ridică din umeri. Ciudat, știu.

- Foarte ciudat. Diane își încrucișă brațele peste piept, apoi le coborî din nou. Atunci, dă-te la o parte.

Blestemându-se în fiecare limbă pe care o știa, Oliver se îndepărtă de ușă. Jucase faraon și whist pe mii de lire, la risc. Pierduse sume mari de bani, deși se întâmplase doar rareori. Și acum, tocmai pierduse acest joc.

Ea trecu de el și puse mâna pe încuietoarea ușii.

- Chiar nu o să încerci să mă oprești?

- Chiar nu.

- Nu vrei să rămân?

El răsufă înțetăiat.

- Bineînțeles că vreau să rămân.

- Atunci, cere-mi să rămân.

Pentru ea era pur și simplu un joc? Îi cerea să se comporte chiar mai ridicol decât o făcea deja? Cel mai probabil, o merita.

- Diane, ai vrea să-ți petreci noaptea cu mine? întrebă el, cu voce tremurândă.

Pentru o clipă îndelungată, ea îl privi direct în ochi.

- Poate, murmură ea în cele din urmă. Dar nu în seara asta, spuse și descuie ușa. Dacă mă vrei din nou, Haybury, atunci va trebui să-mi demonstrezi că te-ai schimbat cu adevărat.

Și, spunând asta, se strecură afară pe coridor și închise ușa în urma ei.

capitolul 16

Diane trebuia să admită că Oliver merita toate laudele pentru că nu pornise pe urmele ei.

Totuși, dată fiind dorința brută care pusese stăpânire pe ea, poate că, de fapt, el nu prea era în stare să alerge în acel moment. Ea își înăbuși un chicot și continuă să coboare spre foaier. Oh, îl dorea. Dar, acum, își luase măcar în parte revanșa. Și, cum Anthony începea să facă tot mai multe acuzații și amenințări, ea trebuia să judece limpede. În compania intimă a lui Oliver, îi era teribil de greu să gândească.

- Milady?

Ea clipi când Juliet se ivi în fața ei.

- Ah, da. Nu contează ce-am spus mai devreme. Mișcându-se ca să mai elibereze materialul ce părea brusc prea strâmt pe sânii ei, făcu o grimasă. Totuși, o să mă retrag la reședința Adam pentru restul serii. Pune pe cineva să-mi pregătească o baie rece, da?

- O baie rece?

- Nu trebuie să mă uit la tine ca să știu că rânjești, Juliet, spuse ea peste umăr, în vreme ce se îndrepta spre ușa ascunsă ce dădea spre coridorul din fața camerelor ei. O baie rece.

- Da, milady.

O jumătate de oră mai târziu, după ce își scoase rochia neagră și intră în apa stânjenitor de rece, mintea ei continua să se înfrunte cu trupul ei. De ce trebuia să-și refuze o noapte de plăcere - și să fie cu Oliver îi oferea o plăcere infinită - pur și simplu pentru că el greșise cu doi ani în urmă?

- A greșit, mormăi ea, apoi scoase un strigăt înfundat când se afundă în cadă și apa rece i se ridică până la piept.

Dacă greșeala însemna să părăsești pe cineva fără să spui vreun cuvânt - pe cineva care începuse să țină la el și care merita o explicație oarecare, pe care el încă nu o oferise. Atunci, da, greșise. Teribil. Iar ea nu era vreo inocentă care se topea în brațele lui doar pentru că el știa cum să sărute, cum și când să spună lucrul potrivit pentru și despre ea. Sau pentru că se dovedise de mare

ajutor, trecând dincolo de limitele impuse prin șantaj. Ticălosul!

Măcar apa rece îi domoli înflăcărarea. Pentru numele lui Dumnezeu, cu douăzeci de minute în urmă, abia dacă fusese în stare să rostească două propoziții una după alta. Răsuflând cu putere, Diane închise strâns ochii și se stropi pe față. Dacă el merita laude pentru că nu o urmărise, ea sigur merita laude pentru că fugise de el când nu își dorea nimic mai mult decât să-i simtă greutatea deasupra ei și mădularul mișcându-se înăuntrul ei.

Mormăind, se stropi și mai aprig, icnind când apa îi ajunse la subraț. O bufnitură bruscă păru să cutremure încăperea în jurul ei, și ea icni din nou.

- Mary? strigă ea, tresărind când bufnitura se repetă, reverberând până în tavan.

Camerista ei era, probabil, la bucătărie ca să ajute la pregătirea comenzilor în cel mai aglomerat interval în sala Demetra.

O altă bufnitură. De astă dată, de deasupra se desprinseră praf și ipsos. La următoarea lovitură, capătul a ceva ce părea să fie un topor făcu o gaură în tavan, apoi dispăru din nou.

- Doamne sfinte, murmură ea și ieși din cadă.

Își trase peste umeri halatul subțire și legă cordonul în jurul taliei, apoi se întinse spre capul patului, după pistolul pe care îl ținea acolo. Lemn și ipsos se prăbușiră pe podea, în vreme ce ea se grăbi să ia arma și să o încarce.

Cu o ultimă bufnitură, tavanul explodează. O parte din acesta lovi podeaua la câțiva pași de ea, urmată de o siluetă care căzu și se rostogoli până ajunse în picioare. Picioarele lui.

- Oliver? spuse ea pe nerăsuflăte, îndreptând pistolul spre el.

- Langtree și matahalele tale afurisite n-au vrut sub nici o formă să mă lase să intru în club, murmură el,

îndepărtându-și molozul de pe umeri. Și nu mă împușca din nou, la naiba cu toate.

- Mi-ai făcut o gaură în tavan!

- Nu, am făcut o gaură în podeaua de deasupra. Să sperăm că nu cade nimeni prin ea. Am pus câte o vază de o parte și de alta, dar nu se știe niciodată.

El ridică din umeri.

- Ai înnebunit!

Mișcându-se mai repede decât reuși ea să anticipeze, el îi luă pistolul din mână și îl aruncă în cadă.

- Cel mai probabil. Fixând-o cu privirea lui insistentă, de nedescifrat, el se mișcă într-o parte până când reuși să-și bage degetele în apa din cadă. E rece, spuse el, de parcă asta vorbea de la sine.

Ceea ce chiar făcea, dar ea nu avea de gând să o recunoască în fața lui. Asta era dincolo de nebunie.

- M-ai eliberat de târgul tău prostesc. Pleacă!

- Ai spus că vrei să te conving că m-am schimbat.

- Da, vreau să fiu convinsă! Nu... speriată de moarte de bărbați care-mi pică din tavan.

- Și cum e de presupus că aș putea să te conving când mă tot eviți? Te cunosc, și tu mă cunoști pe mine mai bine decât orice altă femeie din toată lumea asta blestemată. Deci vrei flori, bănuiesc? Bijuterii? Haine frumoase? El se îndreptă spre ea. Poezii? Mi-ai râde în față.

- Florile sunt drăguțe, răspunse ea, alunecând pe podeaua udă, acoperită de dărâmături, în timp ce se retrase spre ușa ce ducea în salonul ei privat.

- Bărbații îți dau flori în fiecare zi. Pun pariu că nici nu-ți mai amintești numele celor care ți-au trimis flori azi.

- Ți-am spus de nenumărate ori că eu nu fac pariuri.

- Lord Quence, Michael Penn-Haller și Lord Peter Selse. El mai făcu un pas spre ea. Eu n-am de gând să-ți dau nici o amărâtă de floare.

Înima ei începu să bată cu putere.

- Știi pe de rost cine îmi trimite flori?

Oliver miji ochii cenușii.

- În absolut fiecare zi.

Diane mai făcu un pas înapoi și se lovi cu spatele de ușa dormitorului.

- Cred că ar trebui să știi că faptul că faci găuri în tavanul meu și mă anunți că n-ai de gând să-mi aduci flori nu mă va convinge decât că ai luat-o razna.

- Așa zici? Oprindu-se la un pas în fața ei, el întinse mâna și își trecu un deget în josul gâtului ei până în locul în care gulerul de la halat îi acoperea pieptul. Pot să-ți simt inima cum bate.

- Cam asta fac inimile.

- Ai riscat reputația ta, banii tăi, banii mei, tot ce ai... pe clubul Tantal. Și florile ar trebui să te impresioneze? Nu fi ridicolă.

Diane detesta să recunoască, dar el avea dreptate. După o căsătorie aranjată care o lăsase în sărăcie lucie, florile i se păreau peste măsură de sentimentale și inutile.

- Deci să-mi distrugi casa este metoda aleasă de tine... ca să mă impresionezi?

- A funcționat?

Pe moment, în vreme ce fierbințeala îi aluneca de-a lungul spatelui și încântarea îi făcea mâinile să tremure, nu putu să se gândească la ceva mai excitant decât un bărbat - acest bărbat - care dărâma pereți, tavane sau podele ca să ajungă la ea.

- Până acum.

Dacă ar fi avut încredere în el doar un pic mai mult, n-ar fi șovăit absolut deloc. Și gândul acesta o cam tulbura.

Oliver își strecură arătătorul prin materialul halatului și o trase spre trupul lui suplu și solid. Ea nu putu să-și dea seama cine sărutase primul, dar, în câteva fracțiuni de secundă, se trezi atât de strâns lipită de el, încât nu știa să mai spună unde se termina ea și unde începea el, chiar și cu hainele pe ei.

- Spune-mi ce vrei de la mine, murmură el, trăgându-i halatul de pe umeri și sărutând-o pe gât.

Felul în care o spuse și pauza ușoară din vocea lui răgușită o excitară din nou. E drept că intrase cu forța la ea, dar părea să aibă nevoie să știe că ea se bucura să-l primească acolo. Era foarte diferit de marchizul înfumurat și egoist pe care crezuse că îl cunoștea atât de bine.

O fi fost vreun fel de joc sau nu, în ultima vreme, ea lua ce își dorea. Ba chiar avea o regulă pentru asta.

- Te doresc, Oliver, răspunse ea pe nerăsuflăte și își afundă degetele în părul lui castaniu des. Dar nu aici.

Cu o încruntare, el se trase înapoi.

- Ce nebunie mai este și asta?

- Există o gaură în tavanul meu, explică ea grijulie și făcu un semn în sus. Fără îndoială, el ajunsese la limita răbdării. Refuz să fim ascultați... sau văzuți... de personalul meu.

Expresia de pe chipul lui se îmbună din nou.

- Ah. Îmi cer scuze. Tot sângele mi s-a scurs din cap și mi-a coborât în vintre. El îi aruncă o privire vicleană, încărcată de sexualitate și de secrete. După cum poți să-ți dai prea bine seama.

- Da, pot.

Cu o urmă de zâmbet, ea își duse mâna la spate și descuie ușa ce dădea spre salon.

Împleticindu-se afară din cameră, se treziră lipiți de speteaza unei canapele. Gura lui coborî din nou peste a ei, și Diane închise ochii, afundându-se în plăcerea de a-l avea aproape, mâinile lui pe pielea ei goală.

- Ușa, reuși ea să spună cu un glas tremurător, folosindu-se de toată voința pe care o avea ca să-l împingă la o parte.

- Crezi că o să fiu urmărit?

- Ușa.

Oliver își lipi fruntea de a ei, apoi o sărută din nou.

- Cum vrei tu.

Trânti ușa de la dormitor mai tare decât își dorise; era evident că orice urmă de autocontrol îl părăsise în clipa în care ea îl lăsase privind lung, singur, la ușa care se închisese în urma ei. Pentru câteva minute, încercase

să fie logic și mărinimos și să înțeleagă că probabil ea avea nevoie să-l rănească pentru a fi, oarecum, chit.

Dar apoi își dăduse seama că, dacă îi permitea să decidă condițiile relației lor, avea să piardă prea mult teren. Avea să devină slujitorul, subordonatul. Deși nu fusese niciodată în acea poziție, în relația cu ea era cu atât mai important să nici nu se supună, nici să nu conducă. Și, lucrul cel mai grav, urma să se ducă la culcare singur, excitat, arzând de dorință și clocotind de furie.

Acum, se întoarse la ea, îi dezlegă cordonul din jurul taliei și îi scoase halatul. Doamne, era minunată.

- Ești uluitoare, spuse el cu voce tare.

Diane îi răspunse trăgându-i haina de pe umeri și scoțându-i atât de iute vesta, că rupse unul dintre nasturi.

- Oh, scuze, murmură ea și aruncă vesta pe podea.

El zâmbi.

- Un nasture pentru un tavan, Diane. N-am de ce să mă plâng.

Își coborî capul și îi prinse unul din sânii moi în gură și își trecu limba peste sfârc.

Când ea icni, el își îndreptă atenția spre celălalt sân și încercă să ignore durerea din mădularul lui. Femeia din fața lui era Diane Benchley pe care și-o amintea, exprimându-și neîngrădit plăcerea. Poate că încă nu avea încredere deplină în el, dar începuse să capete.

Din fericire, canapeaua era și lungă, și lată, așa că, de îndată ce își scoase cizmele, se întinse lângă ea. Cu atenție, scoase agrafele din părul ei ondulat și lăsă să i se reverse peste umeri o mare întunecată, cu parfum de lavandă. Apoi, coborî peste ea ca să o mai sărute o dată, în vreme ce mâinile ei rătăcitoare se întinseră spre pantalonii lui.

Într-o clipită, îi trase pantalonii peste coapse în jos, iar el și-i scoase și îi aruncă pe podea.

- Ești atât de cald, spuse ea și își arcui trupul spre al lui.

- Doar ce-ai ieșit dintr-o cadă cu apă rece. Lasă-mă să te încălzesc.

Cu un zâmbet larg, el se aplecă, îi sărută sânii, abdomenul și coapsele, apoi îi desfăcu picioarele și își croi din nou drum în sus. Când își trecu limba și degetele peste faldurile ei, ea răsuflă întretăiat și gemu gutural. „Doamne sfinte.” Dacă mai scotea o dată acel sunet, el risca să-și dea drumul chiar acolo, ca un școlar virgin cu prima lui femeie.

- Mi-e destul de cald acum, mulțumesc, spuse ea cu glas tremurător, apoi își afundă degetele în părul lui când el își coborî din nou capul spre ea.

El chicoti, apoi fu nevoit să închidă ochii și să se gândească la imagini cu tomberoane și bătrâni cu gută când ea se zvârcoli sub el. O tachină și se delectă cu licoarea ei până când nu mai rezistă nici măcar o secundă să nu fie înăuntrul ei, și se ridică peste trupul ei.

Oliver se așază deasupra și o sărută din nou, savurând felul în care ea se arcuia, aducându-și trupul mai aproape de el. Ea își trecu gleznele pe după coapsele lui, iar el își împinse soldurile, afundându-se tare și cu înflăcărare înăuntrul ei. Totul deveni pură senzație: gura lui pe a ei, alunecarea cârnii în jurul lui, mâini peste tot – timpul păru că se oprește în acele clipe, și nu mai rămase altceva decât sunetul respirației, gemetele lor și scârțâitul ușor și ritmic al canapelei de sub ei.

Ea atinse orgasmul cu el înăuntrul ei, dar Oliver își păstră stăpânirea de sine cât putu de bine. Își încetini penetrările ca să îi prelungească plăcerea și privi ochii aceia strălucitori de smarald, în timp ce ea răsufla întretăiat sub el. El fugise de realitatea aceea în urmă cu doi ani. Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba îl apucase? Când respirația ei se liniști ușor, el își accelerează propriul ritm, avântându-se iar și iar, tare, repede și adânc. Atinse orgasmul cu un geamăt gutural și își eliberă sămânța înăuntrul ei.

Preț de câteva minute, rămaseră ținuiți pe loc, continuând să se sărute, apoi el se rostogoli pe o parte lângă ea. Nu voia să înceteze să o atingă, să o mângâie – și apoi își aminti. Exact lucrul *acela* îl făcuse să fugă. Nu sexul

absolut excepțional, ci nevoia aceea de a fi aproape de ea era ceea ce-l consuma în fiecare clipă. Dorința aceea de a o satisface, de a o susține în toate problemele ei, de a vedea cum îngrijorarea dispărea din ochii ei.

Dar partea cea mai stranie dintre toate era că, în timp ce își amintea groaza resimțită atunci, acum, ideea de atașament nu-l... mai tulbura cum o făcuse în trecut. Nu știa dacă era rezultatul celor doi ani care trecuseră și a tot ce se întâmplase între timp sau consecința faptului că petrecuse cei doi ani încercând să simtă plăcere fără a simți și eșuase lamentabil.

- Am o întrebare pentru tine, murmură ea, încă răsuflând anevoie.

- Minte mea nu e tocmai în formă, dar o să fac tot posibilul să-ți răspund, spuse Oliver, fascinat dintr-odată de linia gâtului ei.

Depuse un sărut acolo unde se simțea zvâcnirea rapidă a pulsului.

- Ai renunțat la cele opt ore sperând că o să fiu într-atât de recunoscătoare încât o să ajung oricum în patul tău, nu-i așa?

- Nu.

Diane ridică dintr-o sprânceană, uitându-se la el. El se întreabă în treacăt ce văzu ea pe chipul lui.

- Nu? repetă ea. Ai luat niște măsuri radicale ca să mă găsești după ce am refuzat.

- Voiam să terminăm povestea asta, conchise el, desenând cercuri cu degetele în jurul sânilor ei. Dar am vrut ca șansele să fie egale, ca să zic așa.

- Spui că nu voiai să mă forțezi?

- Nu aș face asta oricum, dar, da, voiam să-ți dorești să fii aici.

Era foarte sincer în seara aceea; se părea că nebunia care îl cuprinsese când hotărâse să-i spargă tavanul era modul perfect pentru a-i atrage atenția și nu dispăruse.

- Ah, Oliver, oftă ea, întinzându-se pentru a se dez-
morți, ceea ce îl făcu din nou să se întărească, eu,

tu și patul am fost întotdeauna compatibili. În alte privințe am eu îndoieli.

- Știi, faptul că locuiesc aici este cel mai apropiat lucru de... viața casnică pe care nu am mai avut-o de la doisprezece ani. Îmi trebuie ceva timp pentru a mă obișnui cu așa ceva.

Ea chicoti, trecându-și mâna peste șoldul lui.

- Dacă clubul Tantal reprezintă ideea ta de viață casnică, e clar ce viață ai avut. Zâmbetul ei păli. Ai de gând să-mi spui de ce ai plecat de la Viena? Și nu prostiile cu nevoia de a te împăca numaidecât cu unchiul tău.

Nu știa ce anume se înfiripa între ei, dar o minciună putea distruge totul. Însă era foarte posibil ca și adevărul să facă la fel - în special când încă încerca să își descifreze propriile trăiri, vechi și noi deopotrivă.

- O să îți spun, șopti el, dar nu în seara asta.

- Nu este prea încurajator.

- Este de-ajuns să spun că acum nu fug. El trase aer în piept. Și nici nu am de gând.

Privirea ei de smarald se uni cu a lui pentru un moment.

- O să am nevoie de ceva convingător și de o dovadă.

Oliver o întoarse pe o parte, cu spatele la el, apoi se întinse ca să-i mângâie sânii.

- O să fac tot posibilul, îi murmură el în ureche și, ridicându-i un genunchi, o pătrunse ușor pe la spate.

Atât timp cât asta presupunea sex cu Diane Benchley, el era mai mult decât dispus să îndrepte lucrurile.

Erau aproape zorii zilei când el adormi pe canapea, cu Diane pe pieptul lui și o pătură subțire care să-i ferească de răcoarea nopții acoperindu-i pe amândoi. Nu trecuseră mai mult de zece minute după aceea, când el se trezi cutremurat de țipătul unei femei.

- Diane!

Ușa salonului se deschise brusc, și imediat apărură franțuzaica și două femei masive. De data aceasta,

domnișoara Martine chiar avea un afurisit de pistol... și părea să știe exact cum să-l folosească.

- Sunt bine, Jenny, spuse Diane încet, stând în fața lui și luând aproape toată pătura ca să se înfășoare. I-am spus lui Juliet că nu o să fiu disponibilă.

- Da, dar asta era când te aflai în camerele lui. Când ai plecat, ea a crezut că planurile tale s-au schimbat. Femeia îl privi furioasă peste umărul lui Diane. Știi, este o gaură în podeaua de pe coridorul servitorilor, de la etaj. Se vede direct în dormitorul tău.

Diane își dresă glasul.

- Da, știu, răspunse ea, cu voce amuzată. O să-l chemăm pe domnul Dunlevy să repare.

- Și asta este tot ce poți spune?

- Pentru moment, da. Asta este tot ce pot spune. Putem să vorbim mai târziu, draga mea. Dar chiar mi-ar plăcea ca mai întâi să dorm puțin.

- Cu el aici?

- El ar vrea să rămână, da, interveni Oliver, devenind un pic supărat că se vorbea despre el de parcă nu era acolo. Putem să stăm și mâine la palavre, dacă vrei.

- *Cochon!* izbucni ea.

- Este mult prea devreme să-mi spui porecle, comentă el, întinzându-se din nou și scoțând un sforăit foarte asemănător cu al porcilor, să îi arate că-i înțelesese ofensa.

Diane îl lovi cu cotul în coaste.

- O să iau micul dejun cu tine, Jenny, spuse ea. La ora zece.

- Da, da. Văd că nu e nimic de făcut acum.

Făcuseră ce era de făcut, dar, dacă el ar fi spus asta cu voce tare, ea sigur ar fi ridicat din nou pistolul. De îndată ce Genevieve și cele două femei părăsiră camera și închiseră ușa, Diane se afundă la loc în canapea.

- Putea să meargă și mai bine.

- Având în vedere faptul că de data asta nu m-a împușcat nimeni, nu pot fi de acord cu tine.

El o simți chicotind mai degrabă decât o auzi.

- Poate lucrurile se îmbunătățesc pentru tine, până la urmă.

Oh, el trebuia să fie de acord cu asta. Și acum, putea începe să se îngrijoreze de ce puneau la cale Cameron și Greaves.

- Voia să-mi atragă atenția, spuse Diane, pierzându-și răbdarea. Se ridică de la masa pentru micul dejun să ia mai o felie de șuncă de la bufet. Ceea ce a și făcut.

- A făcut o gaură în tavanul dormitorului tău, ripostă Jenny. Era a patra sau a cincea oară când spunea același lucru - aparent, nu credea că Diane înțelesese ce îi spusese. Dacă voia atenția ta, putea să trimită flori.

- Am făcut aceeași sugestie. Așezându-se din nou la masă, se puse iar pe mâncat. Cum Jenny continuă să se uite urât la ea, Diane lăsă jos furculița. Nu mă îndrăgostesc din nou de el, dacă pentru asta îți faci griji. Nu fac aceleași greșeli.

- În acest caz, de ce ai zâmbit toată dimineața? Îl dețesti pe Lord Haybury. Sau ai uitat?

Și iată problema. Nici nu mai știa de câte ori vorbise cu Jenny despre Oliver. Blestemele nu fuseseră spuse ca să câștige simpatie sau să-l transforme pe el într-un ticălos doar pentru că Diane simțea că greșise. Chiar crezuse tot ce spusese. Dar acum era acum.

- N-am uitat, spuse ea cu voce tare.

- Atunci, ce...

- Sper că ai observat cât de cooperant a fost în ultimul timp. Și n-am ce să-i reproșez pentru performanța de azi-noapte.

„Absolut nimic.“

Jenny se încruntă.

- Sper doar că nu te lași prostită în toată povestea asta. Poate l-ai luat inițial prin surprindere, dar nu e prost. Și nu-i place să piardă. Mai că pot garanta că își face propriile planuri.

- Nu mă îndoiesc.

Era totuși tulburată de ce puteau presupune planurile acelea, din moment ce pomenise despre viața casnică și zisese că nu avea să plece nicăieri.

- Și crezi că ducele de Greaves și Lord Larden erau aici din cauza ta sau din cauza lui? El aduce necazul.

- Nu el l-a adus pe Anthony.

- Cu asta, draga mea, sunt de acord. Noul conte și-a petrecut toată noaptea atingând tapetul, pipăind draperiile și numărând fiecare bănuț pe care l-a făcut clubul aseară.

Cu un oftat, Diane puse deoparte furculița.

- Poate am exagerat când am creat impresia de opulență. Poleiala poate să-i convingă pe domni să aibă încredere că nu o să-i înșel cu nimic, dar se pare că Anthony crede că eu sau clubul Tantal avem o pungă groasă.

- Și cum propui să-i descurajăm interesul?

Pentru o clipă, Diane nu fu sigură dacă Jenny se referea la Anthony sau la marchizul de Haybury. „Câte o problemă pe rând”, își reaminti ea. În primul rând, avea nevoie să protejeze clubul și apoi putea să-și facă griji pentru inima ei.

- Nu sunt sigură deocamdată. Pot refuza să-l fac pe Anthony membru al clubului, dar, dacă un alt membru îl invită ca oaspete... Se încruntă. Este atât de enervant! Asta este clubul meu, și el nu poate să aibă nici o parte din club. O să mă asigur de asta.

- Bun. Într-un final, Jenny se întoarse la micul dejun. Apropo, din moment ce domnul Dunlevy o să vină să repare tavanul tău, te-ai gândit să dai personalului de conducere propriile camere?

Diane încuviință din cap.

- Nu văd nimic rău dacă luăm unul sau două dintre dormitoare mari și le împărțim în dormitoare individuale. Vreau ca oamenii să se simtă în siguranță aici. Și să facem o casă din locul acesta.

Jenny o privi lung pentru un timp.

- Nu mă așteptam să te aud spunând asta.

- Am citit pamfletele alea idioate publicate de Lady Dashton și de acoliții ei. Mă îndoiesc că le-ar mai fi numit pe angajatele mele târfe dacă aveau prea multe fiice și prea puțini bani ca să le întrețină. Nu oricine vrea să devină guvernanta sau însoțitoarea unei lady, pentru numele lui Dumnezeu.

- Sau să se mărite, interveni Genevieve înflăcărată. Clubul Tantal este, de departe, mult mai interesant decât un gherghef de broderie.

Amuzată, Diane luă ceașca de ceai pentru un toast.

- Draga mea, habar n-ai.

- Revenim de unde am plecat. Promite-mi că o să continui să ai grijă în cine te încrezi, oricât de plăcut se poartă împielitatu' ăla.

- O să am. Îți promit. Se auzi o bătaie în ușa întredeschisă, și ea întoarse capul. Intră, Sally.

Femeia lacheu făcu o mică reverență.

- Milady, Grace spune că vă caută cineva.

Grace se dovedise a fi și un majordom abil, dacă nu chiar la fel de formidabil ca Juliet. Biata domnișoară Langtree nu putea totuși să stea la ușă continuu.

- A spus cine era?

- Oh, da, milady. Iertați-mă. Este Lord Cameron.

Simți din nou acel sentiment crunt de gol în stomac, care apărea de fiecare dată când se gândea că Anthony Benchley îi lua clubul Tantal.

- Te rog, să fie condus în biroul meu.

- Imediat, doamnă.

- La naiba! Diane se retrase de la masă și se ridică. Stai prin preajmă; nu știu ce vrea, dar am de gând să mă asigur că nu primește.

- *Mais oui.*

În loc să meargă direct în biroul ei, Diane se întoarse spre dormitor și garderobă. Domnul Smith și domnul Jacobs încropiseră un petic pentru gaura din tavanul ei, și se așeză la masa de toaletă ca să dea jos colierul de perle pe care și-l pusese când Oliver se retrăsese în camerele lui. Erau momente când aparența de bogăție putea

să facă mai mult bine decât bogăția reală, dar o întâlnire cu Lord Cameron nu era unul dintre acelea. Cerceii de perle aterizară în același sertar, și își puse unii din sticlă verde în locul lor, apoi își prinse la încheietură o brățară din mărgele de sticlă asortate. Ar fi fost mult prea bătător la ochi să nu poarte nici o bijuterie.

Totodată, nu putea să nu își spună că ar fi trebuit să aibă asemenea precauții mai din timp, când Anthony apăruse pentru prima dată la ușa reședinței Adam. Îl subestimase, punându-l în aceeași categorie de bărbați inutili în care îl încadraseră pe fratele lui.

În sensul strict al legii, ea furase reședința Adam și vila din Viena de la Anthony, pentru că simțea că merita ceva pentru anii de dezamăgire și disperare chinuitoare. Noul conte de Cameron mai avea o casă la Londra și două proprietăți - neipotecate - străvechi. Avea un acoperiș deasupra capului și întotdeauna avea să fie așa. Când murise Frederick, ea număraseră cu atenție fiecare bănuț rămas în casa pe care o împărțeau. Ei îi rămăseseră șapte lire și două centime cu care să se descurce pentru restul zilelor. Așa că luase ce avea nevoie pentru a supraviețui. Anthony nu putea lua asta înapoi.

Cu gândul acela în minte, se privi lung în oglinda din garderobă și trase aer în piept. Ea nu mai era domnișoara Diane Hastings, nepoata marchizului de Clansey. Nu era subordonată nimănui și nu se baza pe nimeni decât pe ea însăși pentru a supraviețui.

După ce îl lăsă pe noul Lord Cameron să aștepte vreme de vreo cincisprezece minute, își croi drum spre biroul îngrijit, cu ferestre mari. Anthony stătea aplecat peste biroul ei, săpând într-unul dintre sertare cu lama unui cuțit.

De fapt, privea o liniște puțin. Dacă aceea era tactica lui, ea nu îl subestimase.

- Bună dimineața, Lord Cameron, spuse ea vioi.

El se îndreptă.

- Diane. Credeam că am decis să-mi spui Anthony.

- În acest caz, să păstrăm aparența de civilizație? Ea rămase locului. Este vreun motiv pentru care încerci să îmi umbli în sertar, Anthony?

- Asta este destul de direct.

- Nu văd nici un motiv de subtilitate după ce tu i-ai târât pe Larden și pe Greaves aici, noaptea trecută, să încerci să... mă intimidezi, presupun. Așadar, ce urmărești?

Cu privirea ațintită asupra ei, Anthony se cufundă înapoi în scaunul ei și își sprijini călcâiele cizmelor pe biroul ei. Încrucișându-și gleznelor, trase o țigară din buzunarul hainei sale maro.

Atitudinea relaxată ostentativă însemna unul din două lucruri. Fie el era foarte încrezător că avea soluția pentru a o scoate din reședința Adam și din clubul Tantal, fie pur și simplu voia ca ea să creadă asta cât timp el căuta o fisură în armura ei.

Ei bine, ea nu avea să-i dea muniția pe care să o folosească împotriva ei. Diane rămase în pragul ușii propriului birou și îi permise unuia dintre oamenii pe care îi detesta cel mai mult în lume să stea la biroul ei. Ușa discretă din dreptul umărului drept rămase închisă, dar ea știa că Jenny era imediat în spatele ei.

- Dacă trebuie să știi, spuse el într-un final, voiam să mă uit prin registrele tale. După mulțimea adunată aici azi-noapte și din ceea ce am văzut deja la clubul Tantal, cred că tragi mai multe sfori.

- Banii vin, banii pleacă. Nu primesc toate acele sticle de alcool gratis, și angajații mei nu lucrează pe degeaba. Este o afacere, și asta arată și registrele mele.

- Aș vrea totuși să arunc o privire la ele.

- Nu, spuse ea suspicioasă. „Ce tupeu!” Nu am nici o legătură cu tine și nu îți datorez nimic. Ești aici doar pentru că am fost cândva măritată cu fratele tău. Acum, mai este ceva sau am terminat?

- Eu sunt aici, Diane, pentru că, din câte știu, Frederick era lefter și în datorii când a murit. Și tu, iată, ai deschis un club pentru domni. Am făcut câteva cercetări

la câțiva creditor, și tu i-ai plătit pe mare parte dintre ei. Și am auzit că ai ajuns la Londra într-un mare stil. Coborându-și picioarele, el se aplecă în față. Reședința Adam este o parte separată din asta. Dar, dacă ai avut vreun ban de la Frederick, ai mei erau.

- Singurele lucruri pe care le-am avut de la Frederick au fost un inel și casa noastră cu trei camere de la Viena. Cu banii aceia i-am plătit pe creditor.

- Și asta? Anthony făcu un gest spre casă și spre clubul din jurul lor. El a trecut și reședința Adam pe numele tău. Încruntarea trecu peste chipul lui. Sau așa spui tu. Avocații mei au citit cu atenție documentul acela foarte interesant elaborat de el chiar înainte de a muri. Destul de neobișnuit de grijuliu și de inteligent din partea lui, într-adevăr. Și dezamăgitor, din moment ce reședința Adam ar trebui să fie a mea.

- Am renunțat să mă mai bazez pe acest „ar trebui”, Anthony. Frederick nu i-a făcut nici unuia din noi vreo favoare. Poate s-a simțit vinovat pentru că m-a dus la Viena. Nu vom ști niciodată cu adevărat ce a gândit. De aceea, lucrurile palpabile trebuie să fie de-ajuns.

Și slavă Domnului că ea învățase să imite așa bine semnătura fostului ei soț.

- Nu mi-ai explicat care-i treaba cu clubul Tantal. Deschiderea acestui loc a necesitat mai mult decât spui că ai avut de la fratele meu. Anthony flutură un deget spre ea. Cineva minte, Diane.

- Eu nu mint și nu trebuie să mă justific în fața ta. M-am săturat să tot văd că refuzi să accepți pur și simplu asta. Acum, te rog, pleacă.

- Nu cred că ai înțeles. Dacă nu prinzi în capcană un alt lord, vei rămâne Lady Cameron. Asta înseamnă că suntem legați. Și eu am început să mă plictisesc să fiu ruda săracă, dându-ți târcoale pentru resturi.

Și ea își petrecuse ultimii doi ani experimentând doar cât era de dificil pentru o femeie fără avere și singură într-o țară străină să se țină departe de dezastru. Având în vedere înrudirea lor, ea avea foarte puțină simpatie

față de noul conte de Cameron. Chiar și așa, avea nevoie să-și aleagă cu grijă următoarele cuvinte. Era, după cum ar spune Oliver, o chestiune de strategie.

– În acest caz, încetează să te mai agăți de mine, Anthony. Nu-mi voi cere scuze pentru faptul că lucrurile sunt cum sunt, dar, pentru binele amândurora, tu trebuie pur și simplu să accepți. Eu nu împart. Nici cu tine, nici cu altcineva.

– Hmm. Eu tot nu te cred. Se ridică. De fapt, cred că o să merg să vorbesc cu marchizul de Haybury. Dacă știe cineva despre cum ai... câștigat banii ca să deschizi acest club, el e acela. El o să știe dacă tu împarți sau nu. Sau dacă ai un partener.

Furia începea să înlocuiască supărarea în timp ce el continua să o privească lung, expresia de pe chipul lui trădând superioritate și aroganță. Întâlnindu-i privirea, ea își încrucișă brațele peste piept.

– Nu-mi pasă cu cine vorbești, Anthony, atâta vreme cât pleci. Dacă găsești vreun membru al clubului doritor să te aducă înapoi aici, ești bine-venit să vizitezi clubul Tantal. În caz contrar, nu te apropia.

– Te-ai schimbat, draga mea, comentă el. În mod clar, Frederick a fost prea blând cu tine dacă îți imaginezi că poți sta acolo și să vorbești cu unul dintre superiorii tăi în felul acesta.

– Unul dintre superiorii mei? spuse ea apăsător. Nu văd pe nimeni aici care să se potrivească acestei descrieri. Acum, pleacă din casa mea.

El se îndreptă spre ea și apoi spre ușă. Diane păși într-o parte, nedorind să fie prinsă într-un colț. În spatele lui, ușa salonului de zi se deschise ușor, și Lenny apărură cu un pistol într-o mână.

– O să vin înapoi, spuse el, țintuind-o pe Diane cu privirea lui insistentă în timp ce ieșea din birou. Nu sunt convins că Frederick a fost așa prevăzător. Sau așa generos cu tine, dintre toți oamenii.

– Naiba să-l ia pe omul acela, bombăni ea la Genevieve în timp ce el ieșea tropăind pe coridor.

- Să-i permit să meargă la Haybury? întrebă prietena ei, pe același ton scăzut.

Dacă nu cumva își împușca fostul cumnat, Diane nu vedea cum ar putea să-l oprească.

- Da, lasă-l, răspunse ea. Doar fii sigură că nu face nici un necaz în club în drumul lui.

Aparent, ea avea ceva încredere în faptul că-l judecase greșit pe Oliver Warren. Pentru că simțea că el nu ar spune ceva care să dăuneze ei sau clubului, cu care o ajuta fiindcă era șantajat. Dumnezeu să-i ajute pe amândoi dacă se dovedea că ea se înșela.

capitolul 17

- Winters, spuse Oliver, încuviințând din cap spre majordomii de dimineață în timp ce ajungea în foaier.

- Milord. Clark v-a adus trăsura.

- Mulțumesc.

Ea deschise ușa din față pentru el, dar el se opri la jumătatea drumului.

- Simt cumva miros de ulei Macassar?

În alte cluburi, mirosul era aproape omniprezent, dar lui Diane nu-i plăceau filfizonii, și doar filfizonii foloseau afurisitul acela de ulei pe păr.

- Lord Cameron a sosit acum treizeci de minute, milord.

Oliver se întoarse brusc.

- Să viziteze clubul?

- Să o vadă pe Lady Cameron. Femeia roși. Deși nu trebuie să vă spun despre afacerile doamnei.

„La naiba!”

- Nu spun nici un cuvânt, îi promise el. Totuși, simt nevoia să-i pun o întrebare lui Lady Cameron. Unde aş putea să o găsesc?

- În biroul ei. Dar...

Înainte ca el să poată deschide ușa laterală care ducea în interiorul reședinței Adam, însuși Cameron o împinse din partea cealaltă.

- Haybury, spuse contele. Exact tovarășul pe care îl căutam.

În orice altă situație, Oliver nici nu s-a fi sinchisit să îl bage în seamă; aflase de la Diane cam tot ce știa despre cei doi Benchley și îi era de ajuns. Niște proști insensibili, cu aere de superioritate și hrăpăreți, subestimând propriile lor imperfecțiuni și neezitând să-i tragă în jos cu ei și pe ceilalți.

- Și oare de ce?

- Am câteva întrebări. M-am gândit că vei fi mai dornic să răspunzi decât a fost Diane.

Oliver își înăbuși insulta pe care se pregătea s-o rostească. Individul voia informații, și el voia să afle cât de mult își imagina Cameron că știa.

- Presupun că ai ceva de oferit pentru a mă face să mă fiu mai dornic, nu?

Obrazul contelui tresăltă.

- Știi că nu pot să-ți ofer bani.

- N-am nevoie de bani. Avea nevoie totuși de ceva ce Cameron ar putea folosi pentru a-l mitui. „Hm.” Cât de des avea un bărbat ocazia să-și sublinieze singur defectele și slăbiciunile? Fosta ta cumnată este însă foarte atrăgătoare, se aventurează el, apoi surprinse privirea contelui prin ușa deschisă spre interiorul clubului. Aproape la fel de atrăgătoare ca însuși clubul Tantal.

„Iată.”

- Tu... Eu am promis deja un parteneriat cu Greaves și Larden.

- Atunci, dacă mă scuzi, sunt în drum spre Tattersall să mă întâlnesc cu Lord Manderlin.

- Dar...

- Eu și Lady Cameron suntem...prieteni în acest moment, îl întrerupse Oliver, conștientizând acum că acest cuvânt era total nepotrivit pentru a descrie relația lui cu ea. Dacă te aștepti să vorbești cu mine despre lucruri

pe care eu poate le știu sau poate nu, te invit să oferi ceva care să mă convingă să fac așa. Zi bună!

- Zece la sută din dreptul de proprietate asupra clubului Tantal.

Oliver își încetini ieșirea.

- Patruzeci la sută.

- Noi trei ne-am înțeles la un parteneriat egal. Nici unul nu are patruzeci la sută.

Se părea că Greaves și Larden erau destul de încrezători că acest proiect avea să le iasă dacă băteau palma.

- Egal, așa-i? răspunse Oliver. Foarte bine. Douăzeci și cinci la sută. Atât timp cât nu mai știe nimeni. Zâmbi. Nu putem permite să umble vorba că nu sunt de încredere, nu-i așa?

Ar face bine să obțină informația dorită cât mai repede, pentru că era aproape sigur că ar vomita dacă ar continua să discute despre orice fel de trădare a încrederii lui Diane, câștigată atât de greu.

- Eu... Foarte bine, atunci. Dacă pot să-i conving pe Larden și pe Excelența Sa să accepte.

Dacă Oliver voia cu adevărat să meargă până la capăt, acea asigurare nu putea fi în măsură să-l convingă. Dar, cu cât se despărțea mai repede de acest prost, cu atât mai bine. Nu doar din cauza mocirlei pe care o simțea deja ridicându-se în jurul gleznelor sale; ci din cauza a ceea ce ar fi gândit Diane dacă l-ar fi văzut vorbind cu contele de Cameron. Să facă pe eroul era al naibii de complicat.

- Vrei să mă însoțești la Tattersall, așadar?

- Ei bine, aveam o întâlnire, dar o dimineață într-o asemenea companie este o plăcere. Lord Cameron încuviință din cap. Aș fi onorat.

- Să mergem, așadar.

Cameron îl urmă afară, dându-se în spectacol în vreme ce analiza birja închiriată care aștepta la colțul aleii.

- Blestemăție, spuse el, bătându-și buzunarul, mi-am uitat portmoneul. Împrumută un șiling unui prieten, vrei, Haybury?

Părerea lui Oliver despre Cameron și despre caracterul acestuia deveni chiar mai proastă. Luă o monedă din buzunar și i-o dădu unuia dintre grăjdarii ocupați să mute trăsurile și caii de pe alee.

- Plătește tu birja, da, Robson?

Grăjdarul făcu o plecăciune.

- Da, milord.

Odată treaba rezolvată, Oliver îl pofti pe fostul cumnat al lui Diane în trăsura lui. Mai că ar fi putut jura că acesta își încorda degetele imitând aruncarea monedei, exersând mișcarea pentru folosul lui ulterior. Oliver păstră pentru sine proasta părere pe care o avea despre conte, dorindu-și să fi avut ocazia să-i vorbească lui Diane înainte de această mică plimbare.

Acum, trebuia să decidă ce voia să facă în legătură cu această conspirație și, la fel de important, cum ar vrea Diane ca el să procedeze. Și faptul că el era mai preocupat de binele ei decât de propriul lui interes îi spunea cât de mult se schimbase - și viața lui, totodată.

- Vrei să achiziționezi un animal astăzi? întrebă Cameron, luând loc pe scaunul din față.

- Dacă găsesc unul care mă atrage, poate, răspunse Oliver.

Într-adevăr, el avea în minte un anumit tip de cal, dar acum, dacă nu cumva Manderlin era cu adevărat la piața de cai și dispus să cumpere, trebuia să aștepte o altă ocazie.

- Trebuie să spun, credeam că Diane te are la chere-mul ei, în special după acea neînțelegere cu Larden de noaptea trecută. Greaves m-a atenționat să stau departe de tine, a spus că nu vrei să ai de-a face cu mine.

- Dar tu ai gândit fix pe dos.

- Eu văd lucruri. Te reține ceva aici, și nu sunt banii lui Diane. Presupun că sunt fie banii tăi, fie vreo fustă ridicată de la proprietară sau de la femeile ei.

- Nu vreau să te contrazic, dar o fustă ridicată nu m-a obligat niciodată să fac ceva.

Nu, inima lui părea să facă regulile momentan.

- Greaves spunea că faci un joc ascuns. El crede...

- De fapt, nu dau doi bani pe eforturile craniene ale lui Greaves, Cameron. Eu vorbesc cu tine. Și, în clipa asta, mă plictisești.

- Deci nu te interesează să vorbim despre Greaves, continuă Cameron. De ce nu?

- Nici un motiv special, altul decât frivolitatea absolută a conversației. Nu vreau să vorbesc despre carne de oaie, duhoarea de pe malul Tamisei la reflux sau despre pantofi. Sau despre Cornwall, dacă mă gândesc la asta.

Contele chicoti.

- Foarte bine. Trecu un deget peste cusătura tapițerii, evaluând probabil calitatea lucrului acesteia. Deci ce poți să-mi spui despre Diane? De unde au venit banii?

De parcă el putea să spună ceva care să o rănească.

- Mai întâi, spune-mi ce plănuiai, înainte de a mă atrage pe mine în micul tău cerc de broderie.

- De ce?

- Pentru că sunt curios, știu o groază de lucruri și dispun de o grămadă obscenă de bani. Dacă femeia drăguță are secrete față de mine... ei bine, mi-ar plăcea să știu despre ele.

- Acum cinci ani, nu m-aș fi gândit că e destul de inteligentă cât să aibă vreun secret... micuța sfioasă. Cameron se cutremură. Fratele meu mi-a promis casa Adam, ca reședință a mea în Londra. Îți poți imagina surpriza mea când am citit în ziar că Lady Cameron a venit la Londra și apoi când am auzit că ea urma să deschidă un club pentru domni în casa mea. Am vorbit cu ea, apoi avocatul meu a luat legătura cu al ei. Ne-am uitat pe toate documentele pe care le adusese ea de la Viena. Se pare că, înainte de a muri, Frederick a semnat un act prin care reședința Adam urma să fie în folosința ei exclusivă.

- Știu toate astea. Pare a fi singurul lucru decent pe care l-a făcut fratele tău pentru soția lui, comentă Oliver.

- Am spus că se pare că Frederick a semnat pentru proprietate. Având în vedere banii pe care Diane i-a cheltuit de la întoarcerea ei la Londra și modul cum a căpătat brusc proprietatea care a fost în familia Benchley de generații, am îndoielile mele privind legitimitatea întregii afaceri.

- Ai, acum.

- Cred că ea a falsificat semnătura lui Frederick. Și mă gândesc că Old Bailey va fi foarte interesat să audă despre neînțelegerea dintre contele de Cameron și o văduvă care a dobândit în mod misterios o avere pentru a o folosi spre a-i distra pe bărbați și a ruina bunul nume al familiei mele - și al meu.

Oliver trase aer în piept, furia începând să clocotească pe sub enervarea tot mai mare.

- l-ai menționat aceste suspiciuni lui Lady Cameron?

- Bineînțeles.

- Și care a fost răspunsul ei?

- Mi-a cerut să ies din casă. Și cred că franțuzoaica avea un pistol. Asta s-a întâmplat înainte să te caut pe tine. Ea și-a cam luat nasul la purtare și, cu ajutorul tău, pot să-i arăt ce riscă dacă îi înșală pe cei mai mari în rang. Știi cum funcționează lucrurile. O femeie proastă cu idei grandioase și fără abilitatea de a le duce la capăt o să se distrugă pur și simplu. Noi, oricum, o să fim corintienii. Și eu o să recuperez ce a fost al meu dintotdeauna.

Așadar, Diane îl dăduse afară. Asta făcea drumul lui Oliver oarecum mai clar. Ca jucător însă, lui îi plăcea să știe toate cărțile pe care celălalt jucător le avea, sau credea că le avea, înainte de a continua.

- Ești hotărât să prezinți problema la tribunal, așadar? Să preiei proprietatea clubului cu doi - sau trei, mai sigur - parteneri? Asta nu sună teribil de grozav pentru mine.

Cameron se încruntă.

- Ce vrei să spui?

- Se întâmplă să știu câte ceva despre caracterul lui Greaves. Și despre al lui Larden, de fapt. Și îmi imaginam că ideea lor de parteneriat egal diferă de a ta. Trase aer în piept, sperând că Diane nu l-ar împușca din nou pentru ce avea de gând să facă. Dar, într-un loc public, într-un proces public, ea risca să piardă. Și asta ar distruge-o. În definitiv, ești cel mai puțin important dintre noi. Dacă e s-o spun pe șleau.

Chipul contelui păli.

- Reședința Adam și, implicit, clubul Tantal sunt ale mele.

- Cuvinte frumoase, Cameron, dar poate ar trebui să te gândești ce vrei cu adevărat. Un sfert din valoarea unui club unde la o lună de când devii proprietar n-o să mai ai nici un cuvânt de spus și probabil cele mai multe treburi de făcut? Sau ceva mai... tangibil?

- Mai tangibil? Te referi la Diane? La naiba, nu o vreau. În afară de faptul că a fost măritată cu fratele meu, eu detest femeiuștile.

„Dumnezeule mare!” Pentru un bărbat hotărât să se implice într-o conspirație, Cameron nu avea habar de nimic. Dacă Oliver trebuia să-l ducă de nas ca să scape de el, așa să fie.

- Mă gândeam, de fapt, că Diane a făcut cea mai mare parte a muncii. De ce ai vrea să schimbi asta?

- Nu se poate ca eu să-mi croiesc drumul printre săracii din Mayfair, în timp ce femeia care încă poartă numele familiei mele și titlul se comportă ca matroana unei case de toleranță. Vreau ce este al meu. Nici mai mult, nici mai puțin.

- Interesant. Oliver se întinse înspre ușă și bătu în partea exterioară a cadrului ușii. Audrey, du-ne prin Hyde Park, ordonă el și se așază din nou. Acum am ajuns la miezul problemei.

Cameron zâmbi cinic.

- Nu reușesc încă să pricep ce vrei să câștigi din toate astea.

Rugându-se în gând ca Diane să nu obiecteze că el se amestecase în asemenea măsură și ca greșelile din trecutul lui să nu fi așteptat acest moment pentru a-l trage înapoi în noroi, Oliver înclină capul.

- E de ajuns să spun că Diane este prea cu nasul pe sus pentru gustul meu. Așa că, din moment ce ea o să vrea să evite o dispută în public și tu vrei să eviți să te încurci cu bărbați care sunt mai interesați de propriile buzunare decât ale tale, cum propui... să rezolvi problema pungii tale goale?

Pentru numele lui Dumnezeu, netotul trebuia să înghită momeala. Altfel, Oliver trebuia să se gândească serios la crimă.

Vreme îndelungată, contele privi lung pe fereastra trăsurii.

- Cred că, pentru ca suspiciunile mele să nu ajungă la tribunal și ea să rămână în continuare amfitrionă a ceea ce o să fie clubul meu, trei mii de lire pe lună ar fi acceptabil. Ți place reședința de deasupra clubului Tantal? Am auzit că sunt acolo două apartamente.

Tattersall se învecina cu Hyde Park, și Oliver aruncă o privire pe geam în timp ce trăsură huruia pe aleea paralelă cu Serpentine River.

- Am închiriat ambele apartamente, spuse el, aruncând o privire înapoi la Cameron, modificând din nou planurile acestuia. Prostul era cooperant; deși merita să fie aruncat din trăsură în râu, asta ar atenua entuziasmul lui Cameron pentru mult mai subtilul decurs al șantajului. Și șantajul i-ar oferi lui Diane timp și intimitate așa cum o audiere legală nu putea. Și da, ele sunt destul de spațioase.

- Este regretabil. Poate putem face un aranjament, doar între noi, astfel încât eu să pot folosi unul din apartamente. Eu și Diane suntem rude, până la urmă, chiar dacă este doar prin căsăto...

- O problemă pe rând, Cameron. El bătu din nou în uşă. Spre Tattersall, Audley.

- Da, milord.

- De ce ocolim prin parc? întrebă contele.

„Pentru că eram pe cale să scap de tine.”

- Am hotărât ceva, spuse Oliver cu voce tare. O să te ajut, dacă asta o s-o învețe pe Diane puțină smerenie când vine vorba despre anumite lucruri.

- Excelent. Cameron rânji; apoi, pe chipul lui se ivi o altă încruntătură. N-ai cumva, din întâmplare, idee cum aş putea pune capăt unui alt parteneriat, nu-i așa?

Oliver aprinse o țigară în foi de la felinarul trăsurii.

- Am o idee sau două.

- Ești sigură? întrebă Diane, încercând să-și păstreze vocea calmă.

Grace încuviință din cap.

- Au plecat împreună, milady. În trăsură lui Lord Haybury. El l-a invitat pe Lord Cameron să meargă la Tattersall împreună. Au trecut deja trei ore.

- Ți-am spus că nu poate fi de încredere, suieră Jenny de lângă ea, apoi înjură în germană. Cei doi împreună? Ai idee cât rău ar putea face...

- Sunt conștientă, rosti ea scurt.

„La naiba.” Poate că lui Oliver îi displăceau încurcăturile personale, dar ea nu credea că el putea să-i trădeze intenționat încrederea. Și nu doar pentru că încă avea acea scrisoare care putea să-l compromită în fiecare club de pariuri din Anglia. El nu era acel gen de bărbat. Nerespectuos, cinic, viclean, blazat, da, dar nu... necinstit și dezonorant. Nu față de ea.

- Ce vom face, Diane?

- Trebuie să mă gândesc. Dacă Haybury se întoarce, anunță-mă imediat. O să fiu în birou.

Ea se răsuci pe călcâie și părăsi foaietul.

Cum Dumnezeu scăpase din vedere să-l ia în serios pe noul Lord Cameron? Calculase orice altceva. Și, oricât de mult voia să uite patru ani de dezamăgire rece,

Anthony nu era Frederick. Anthony înțelesese propriile neajunsuri și era suficient de inteligent cât să caute un mod pentru a le rezolva. Ceea ce însemna, din câte se părea, să încerce să-i ia clubul.

Poate ar fi trebuit să-l lase să termine de spus ce voia, dar doar ideea că acel... bărbat urmărea să îi tulbure liniștea îi provoca o stare de rău. Iar acum, acel bărbat era în compania bărbatului pe care ea nu-l mai privea cu dispreț. Sau încetase să mai facă asta cu doar zece minute în urmă.

De ce să vrea Oliver să stea în preajma lui Anthony dacă nu avea ceva necurat în minte? Cei doi bărbați nu puteau fi mai diferiți ca temperament și caracter – sau așa crezuse ea. Unul era un șarpe și celălalt un... leu, magnific și regal, lenevind la soare până când ceva îi atrăgea atenția. Și apoi, devenea rapid și periculos.

Dacă nu îl judecase total greșit, din nou. În definitiv, cu doi ani în urmă, ultimul lucru la care s-ar fi așteptat de la el fusese să dispară tocmai când...

– Milord, nu aveți voie în reședința Adam! se auzi vocea pițigăiată a lui Grace.

– Trebuie să vorbesc cu Lady Cam... Oliver se opri brusc, cu Grace și Jenny pe urmele lui, în timp ce intră pe coridor și o zări. Trebuie să vorbesc cu tine, Diane, reluă el. Acum.

– Am auzit. Pentru prima dată, ea putu să citească expresia de pe chipul lui. Era supărat și îngrijorat. Înghițindu-și resturile răspunsului tăios, ea încuviință din cap. În biroul meu. În particular, Jenny.

Încruntându-se la fel de bine, Jenny înclină capul și se întoarse în foaier împreună cu femeia majordom. Fără îndoială ea s-ar găsi dimineața lipită de ușă, dar pentru toți Diane știa că ar avea nevoie de ajutorul lui Jenny.

Încruntându-se, Genevieve își înclină capul și se întoarse spre foaier. Fără doar și poate, avea să se ducă să stea lipită de ușa salonului de dimineață, în caz că Diane avea totuși nevoie de ea.

Oliver aruncă o privire fugară peste umăr înainte de a porni pe coridor.

- Într-o zi, o să-mi spui precis unde ai găsit-o pe femeia aia, comentă el.

- Dacă nu ai o explicație foarte bună pentru faptul că ai fost în compania lui Anthony Benchley, o să fie ultima discuție pe care o avem.

Diane intră în biroul ei, mergând spre fereastră în timp ce Oliver trânti și încuie ușa în urma lui. Când ea se întoarse, el o privea îndeaproape. Apoi, el merse spre ușa alăturată salonului și o încuie și pe aceasta.

- Avem o problemă, spuse el, sprijinindu-și un șold pe marginea biroului ei.

- Da, avem, răspunse ea. Știi că el îmi amenință clubul, deci ce naiba făceai tu...

- El m-a căutat, o întrerupse Oliver. Și încetează să îmi faci morală. Nu o să-ți mai spun că nu sunt unul dintre angajații tăi. Nici nu o să fac ceva ca să-ți trădez încrederea.

Diane trase aer în piept. Dacă avea nevoie de dovezi că Oliver se schimbase în ultimii doi ani, acea declarație și lejeritatea cu care o făcuse erau de-ajuns.

- Anthony a spus că tu vei fi mai dornic să răspunzi la câteva întrebări despre mine și clubul Tantal. Ai fost?

- Hmm. În primul rând, ce voia el mai precis de la tine?

- Se străduia să mă convingă să accept că nu dețin cu adevărat reședința Adam și că tu ești mai implicat decât recunoaște oricare din noi.

El trase aer în piept și umerii i se ridicară și coborâră.

- Apreciez că mi-ai răspuns. Știu că nu vrei un partener, dar încerc să îți fiu măcar prieten.

Ea își înclină capul spre el.

- Mi-ai mai fi prieten dacă eu nu aș avea o anumită scrisoare?

După expresia de pe chipul lui, întrebarea ei îl surprinse. De parcă nici nu se gândise la scrisoare.

- Nu imediat ce te-ai întors în Londra, spuse el după o clipă. Mi-a luat puțin să conștientizez că nu ești singura care s-a schimbat.

Și el se schimbase. Ea nu putea să mai ignore acest lucru. În cele din urmă, dându-și seama că rămăsese holbându-se la el, ea se scutură.

- Ai vorbit destul despre încredere. Ai fost plecat trei ore. Trebuie să fi avut o conversație pe cinste cu Anthony.

- El a fost la un pas de-a ateriza în Serpentine în cap. Chiar mi-am pus vizitiul să treacă prin parc în acest scop.

- Ce te-a făcut să te răzgândești?

Oliver coborî privirea spre mâinile lui.

- Sper că nu ești înarmată, murmură el. A trebuit să gândesc foarte rapid.

- Continuă!

- A susținut că ai falsificat semnătura soțului tău și că reședința Adam este a lui. Și a declarat că așteaptă cu nerăbdare să decidă tribunalul între un conte și o femeie... El se opri, încruntându-se. Acestea sunt cuvintele lui, nu ale mele.

- Continuă. Nu mă mai jignește nimic din ce pot spune acei oameni frivoli.

- Foarte bine. Vrea să lase tribunalul să decidă între un conte și matroana unei case de toleranță. Când, la final, va avea proprietatea clubului, el, Greaves și Larden vor fi parteneri. La fel și eu. Am negociat de la zece procente până la o cotă de un sfert.

Diane făcu ochii mari la el, simțind un gol rece în piept.

- Cum... cum ai putut...

- Nu, nu, nu. N-am terminat. Lasă-mă să termin.

- Oh, ar fi bine ca povestea să aibă un sfârșit foarte bun.

- Nu știu cât este de bun, dar cred că este o soluție mai funcțională decât lupta juridică.

- Funcțională? Precum un joc de cărți? Eu...

- Lasă-mă să termin, la naiba cu toate.

Spaima mai profundă decât grijile îi cuprinseseră inima, dar ea își încrucișă mâinile la piept.

- În regulă. Vorbește repede.

- Încerc. Crede-mă. După ce ne-am hotărât asupra părții mele, am subliniat că el este cel mai puțin important dintre noi și că în curând el ar ajunge să facă toată treaba, în timp ce noi trei am culege toate recompensele pe care le-ar aduce acest club. Se opri, parcă așteptând-o să-l întrerupă, dar, deși era deosebit de interesată de rezultat, ea se trezi fascinată de conversație. Minteia lui era un loc mai degrabă înspăimântător. Nu? Continui. Ne-am tot gândit câteva minute, până când el a mușcat momeala și a găsit soluția. Șantaj. Asupra ta. Fostul tău cumnat se gândește să-ți ceară trei mii de lire pe lună în schimbul renunțării la orice acțiune legal.

Diane făcu ochii mari spre el. Foarte puține lucruri din lume o mai surprindeau, dar asta cu certitudine da.

- Deci ai decis că să-i plătesc o sumă exorbitantă în fiecare lună este soluția pentru acest mic triumf? Și de ce trei mii? De ce nu o sută de mii? Nu-mi pot permite nici una din sume.

El se aplecă în față, strângându-i în palme pumnii încheștați.

- Ai înțeles greșit. Știe că te-ai măritat cu Frederick ca urmare a unui aranjament. Știe și că fratele lui nu avea deloc talent la pariuri și că prostul te trăgea în sărăcie. Și totuși, a avut neobrăzarea să te insulte pentru că ai supraviețuit și apoi să revendice dreptul de a se agăța de baierile pungii tale - când el continua să te insulte. Așa că i-am dat frânghia. Acum, rămâne să-l spânzurăm.

- Dacă aceasta este o luptă de moralitate, tu ai sedus o văduvă la o săptămână după moartea soțului ei și ai abandonat-o după două săptămâni.

Oliver închise ochii pentru o clipă.

- M-am așteptat la o zbenguială plăcută între cearșafuri, replică el, nu la o întâlnire care să mă dea peste

cap și să mă facă să pun sub semnul întrebării modul în care planificasem să-mi trăiesc viața. Acum, putem să revenim la dilema de azi?

Diane își dădu seama că unghiile ei îi săpau în palme și își încordă mâinile pe care el le ținea încă în ale lui. Fusesse Oliver la fel de tulburat de prima lor întâlnire cum fusesse și ea? Avea sens, dar ea pur și simplu nu privise niciodată lucrurile așa. Trase scurt aer în piept, prinsă în vârtejul înnebunitor al gândurilor ei.

- Foarte bine. Eu... înțeleg că-l îndepărtezi prin procedee legale, dar n-am trei mii de lire pe lună de care să mă lipsesc, chiar dacă aș fi avut de gând să-l plătesc. Dar n-am de gând să fac asta.

Pe chipul lui se ivi un zâmbet întunecat.

- Ei bine, spuse el ușor, rămâne în picioare planul meu original. Mă îndoiesc că cineva ar duce dorul unui conte nesemnificativ dacă el ar dispărea.

„Dumnezeule mare.”

- Sugerezi că ar trebui să-l omor, deci?

- Nu, insinuez că *eu* o să-l omor.

- Chiar dacă eram dispusă să iau asta în calcul, tu nu îmi datorezi atât de mult, Oliver.

El slăbi strânsoarea, trecând ușor un deget pe dosul mâinii ei.

- Nu este vorba despre ce îți datorez, Diane. Este vorba despre cât valorezi pentru mine acum.

„Oh, Doamne.”

- Este foarte frumos, Oliver, dar...

- Dar nu rezolvă problema noastră, știu.

Nu avea idee când ajunsese Anthony să fie problema lor comună, nu doar a ei. Și mândria, independența și jurămintele contrare... Ea era pur și simplu încântată să aibă un aliat în asta. Să-l aibă pe el alături. Se simțise singură atâta vreme, chiar cu Jenny, în care avea încredere.

- Deci care este ideea ta? întrebă Diane. Altceva decât uciderea lui. Nu că obiectez de principiu, dar intenționez să trăiesc așa cum vreau. Și asta nu include crima. Până acum.

Oliver privi lung afară pe fereastră pentru un moment, înainte ca ochii lui cenușii să-i întâlnească din nou pe a ei.

- Nici unul din noi nu are cea mai bună reputație; să ținem calea cea dreaptă nu pare cea mai bună soluție. Oliver se duse să se așeze pe un scaun lângă ea. Dincolo de toate cele, n-am vrut niciodată ca tu să-i plătești ceva șobolanului ăstuia. Nu-ți face griji pentru asta.

- Nu-mi place nici măcar ideea ca el să creadă că am cedat la cerințele lui, răspunse ea. Adică, legal, da, reședința Adam trebuia să fie a lui. Dar meritam ceva din nenorocita aia de căsnicie. Și am luat. Nu o dau înapoi.

- Nu mă aștept să o dai înapoi. Doar gândește-te o clipă și spune-mi ce vrei, Diane, spuse el ușor.

Ea avea sentimentul clar că el se referea la mai mult decât doar situația cu Anthony. Totuși, câte un pericol pe rând.

- Vreau ca Anthony Benchley și amenințările lui să dispară și să mă lase în pace pentru totdeauna. Oftă. Știi, până să înceapă să ne amenințe pe mine și tot ce am făcut aici, nu mi-a plăcut. Până să moară Frederick și să mă lase cu mai puțin decât nimic, el nu mi-a făcut niciodată probleme. Amândoi pur și simplu erau... acolo.

- Ca un câine?

- Nu. Ca o plantă. O cureți, o uzi și poate îți oferă un pic de umbră din când în când. Dar nu-ți oferă nici susținere, nici afecțiune.

Tăcere. Apoi, Oliver se ridică pe jumătate în picioare și trase scaunul ei mai aproape, ca să o sărute. Lăsându-se să îngenuncheze în fața ei, o trase spre el, atingându-i gura cu a lui, în săruturi blânde care o făceau să simtă o durere lăuntrică. Diane își trecu degetele prin părul lui, apăsându-l mai tare, mai aproape de ea. Nu voia nimic delicat sau blând. Nu acum. Voia ceva real, puternic și excitant.

El se ridică de tot și apoi se lăsă pe vine.

- Pot să spun în cunoștință de cauză, murmură el, trecând un deget peste obrazul ei, că tu, draga mea, nu ești o plantă. Dincolo de orice plăsmuire a imaginației.

Gura i se arcui într-un zâmbet ușor.

- Nici tu. Dar tot nu sunt de acord cu uciderea lui Anthony.

Cu un oftat adânc, el se întoarse la scaunul lui.

- Bine. Dacă insiști. Sper să nu te împotrivești unui lucru necinstit.

- Oh, eu prefer necinstit. Diane își dresă glasul. Și cred că ai ceva în minte.

- Dacă vrei să știi, chiar am. Dar nu o să... nu pot... să merg mai departe fără permisiunea ta.

- Atunci, poate ni te alături mie și lui Jenny pentru cină la reședința Adam, în seara asta, să putem discuta strategia.

El își înclină capul.

- Bineînțeles. Dar pot să întreb de ce vrei ca domnișoara Martine să fie prezentă? Știi că nu trebuie să-ți faci griji când ești singură cu mine.

De fapt, acel nou aspect al lui, acel bărbat care o încuraja și o ajuta, o făcea să cedeze mai ușor decât unul care voia doar trupul ei.

- Jenny are o perspectivă unică, spuse ea. Și eu am încredere în ea.

- Atunci, foarte bine. La ce oră să vin?

- La șapte.

- O să fiu acolo. Stând în picioare, el descuie ușa de la salonul de dimineață și o deschise. Domnișoară Martine, cred că Lady Cameron dorește să-ți vorbească, spuse el, dându-se într-o parte când Jenny se strecură în cameră. Și ne vedem la ora șapte, continuă el, aruncându-i o privire fugară lui Diane înainte să meargă spre ușa ce dădea spre culoar și să iasă din birou.

În ciuda nebuniei cu Anthony Benchley, ea se trezi zâbind. Indiferent de ce ieșea din povestea aceea, rezultatul nu avea să afecteze doar clubul Tantal, ci și inima ei.

Cu câteva săptămâni în urmă, Oliver nu ar fi crezut că Anthony Benchley avea să fie prilejul care să-i ofere, în sfârșit, șansa să crească în inima lui Diane. Mai înainte, crezuse că moartea lui Frederick fusese cel mai bun lucru pe care îl făcuse vreodată un Benchley pentru el. Și totuși, grație ultimului Lord Cameron, se afla el în salonul din reședința Adam în rolul de aliat. La naiba, nici măcar nu fusese nevoit să intre prin efracție.

Trecuse pragul casei de câteva ori înainte, mai ales când sediul era sub reconstrucție. Și, bineînțeles, se furisase înăuntru pe la intrarea servitorilor de mai multe ori decât știa Diane... și scotocise suficient de bine cât să știe că scrisoarea blestemată pe care o avea ea nu era acolo.

Îndreptându-se spre masa de lângă fereastră, el își turnă un pahar de whisky. În ultimul timp, se gândise la scrisoare numai rareori și era tot mai puțin îngrijorat din pricina ei. Nu se afla la reședința Adam din cauza șantajului – nu acum și nici în ultima vreme.

Prin fereastră putea să vadă colțul grajdului și trăsurile și caii care așteptau întoarcerea stăpânilor lor. Poate era prea devreme să reclame succesul, mai ales cu Cameron care le sufla în ceafă, dar Diane reușise un miracol. Noi cluburi pentru domni se deschideau aproape în fiecare sezon la Londra, și multe dintre ele nu rezistaseră nici o vară. Dar ea crease un refugiu unde cei mai bogați și mai sofisticăți domni puteau să joace și să-și petreacă seara bucurându-se de mâncare fină și fiind întâmpinați de tinere frumoase și inteligente.

– Ce anume cauți? se auzi vocea lui Diane din ușă.

Fu cuprins de căldură, ca și cum prezența ei îl readucea la viață.

– Este foarte aglomerat astă-seară, după cum arată curtea grajdului.

– Numărul membrilor continuă să crească. Urăsc să fiu prea optimistă, dar este încurajator.

El simțise șovăiala din ultimele ei cuvinte. Nu trebuia să fie ghicitor ca să își dea seama ce o tulbura. Cu cât clubul Tantal se bucura de mai mult succes, cu atât mai hotărât era Cameron să-l smulgă de la ea, fie prin tribunal, fie bucată cu bucată, prin șantaj. Oliver se întoarse – și se opri ca trăsnet.

În loc de negrul obișnuit, sofisticat, Diane purta o rochie de mătase de un roșu aprins. Funde roșii se împleteau în părul ei negru și pantofii roșii se zăreau pe sub tivul fustei. Își dorea să o ia în brațe, și trase adânc aer în piept ca să își potolească impulsul.

Nu reuși, dar îi oferi un moment ca să își revină.

– Știu că e destul de neinspirat să faci complimente unei femei pentru ținută, comentă el, privirea lui insistentă oprindu-se vreme îndelungată asupra pieptului ei, înainte de a urca spre chipul ei, din nou, dar mi s-au înmuiat genunchii.

Ea zâmbi, căldura ajungându-i în ochii verzi.

– Măine-noapte este noaptea doamnelor. Vreau ca domnii din seara asta să nu uite să se întoarcă miercuri.

Bineînțeles că nu se îmbrăcase așa pentru el, dar asta nu-l împiedica s-o admire.

– Diane, cina e servită, spuse franțuzoaica din ușa sufrageriei.

Aruncând o privire fugară spre el, ea se retrase din nou. La cât de importantă era franțuzoaica pentru Diane, era clar că el trebuia să cucerească două femei acum.

– După tine, Diane, spuse el, întinzându-se să-i miroasă părul cu aromă de lavandă.

Platouri cu pește afumat, cartofi și sângerete se aflau în centrul mesei alături de un coș cu pâine și un bol cu ceva ce părea a fi o supă. Două femei lacheu care îi serveau plecară imediat din cameră și închiseră ușa în urma lor, așa că, din câte se părea, cei trei urmau să se servească singuri. „Bine.” Nu-l interesa să mai fie altcineva care să audă lucrurile pe care voia să le discute.

Intenționat, se așază în fața lui Genevieve Martine, în timp ce Diane stătea în stânga, în capul mesei. El abordă totul ca pe un joc ce trebuia câștigat, evaluând adversarii și strategia în fiecare secundă. Totuși, în timp ce o privea lung pe Diane punându-și în farfurie cartofi, el știa că acela nu era doar alt joc – ea nu mai era doar alt joc. Descoperise că avea o a doua șansă ca să o câștige. De data aceasta, nu mai pleca de la masă până când jocul nu se termina. Până când nu câștiga.

Conștientizarea îl lovi ca un pumn în plex. Inițial șantajat pentru a fi acolo, el o voia pe Diane în viața lui. Voia să facă parte din viața ei. Era singura femeie pe care o întâlnise și care nu-l acceptase, căreia nu îi era frică să îi țină piept. Și schimbările pe care le văzuse la ea acum o făcuseră chiar mai atrăgătoare pentru el. Se bucurase de compania ei în zilele acelea, în urmă cu doi ani, în afara patului la fel de mult ca în pat. Ceea ce îl îngrozea și îl încânta deopotrivă.

– De ce te uiți la mine cu ochii atât de mari? întrebă obiectul afecțiunii și al dorinței lui.

Gândind iute, el ridică din umeri.

– Ai spus că nu putem să-l omorâm pe Cameron, răspunse el. Cât de departe ești dispusă să mergi?

– Răspunsul ar fi mai scurt dacă m-ai întreba ce nu vreau să fac.

El zâmbi.

– Asta am sperat să spui.

capitolul 18

– Cred că trebuie să fii mai precisă, spuse Oliver și îndepărtă umbreluța ca să nu-l mai lovească în cap.

Diane își înăbuși un zâmbet.

– Despre?

– Ce-ai vrut să spui aseară cu „Jenny poate să-l convingă; l-a prostit și pe Napoleon“?

- Sunt surprinsă că ai așteptat până azi ca să mă întrebi asta.

Era surprinsă și că se bucura de plimbarea prin St. James's Park în compania lui. Părase ceva banal și domestic, și totuși era ceva ce nu făcuse niciodată cu Frederick. El nu îi ceruse niciodată.

Avea bănuiala ascunsă că asta ar fi trebuit să se întâmple cu cinci ani în urmă... când avea optsprezece ani și era naivă și pregătită să se îndrăgostească. O simplă plimbare prin parc. Oliver fusese nevoit să o convingă să meargă la plimbare azi pentru că ea încetase să mai creadă în lucruri ca iubirea, dar, oarecum, efortul pe care îl făcuse ca să o aducă acolo îi făcuse după-amiaza mai... importantă.

- Aș fi întrebat numaidecât, răspunse el, dar am crezut că ar sări la mine peste masă.

- Nu prea te place. Desigur, nici eu.

El se opri și îi acoperi mâna de pe brațul lui.

- Cu riscul de a-mi expune măruntaiele la o lovitură în inimă, ce anume simți despre mine? Firește, nu în general; asta ar însemna să cer prea mult. Dar acum, în clipa asta? întrebă el încet, cu o expresie surprinzător de serioasă pe chip.

„Doamne!” Era atât de tipic pentru el să-și lase descoperită o parte atât de mare din el. Ea îi întâlni privirea, apoi și-o întoarse, brusc încurcată.

- În clipa asta, te plac. Este de ajuns?

- Da, foarte. Și reciprocă este valabilă, dacă pot să spun așa. Acum. Bonaparte. Domnișoara Martine. Explică-mi, te rog.

- Am cunoscut-o pe Jenny când eram copii. Tatăl ei era diplomat în Franța, dar mama își petrecea verile aici, într-o căbănuță de dincolo de valea Fenhall, unde locuiam eu. Ea era foarte pricepută la limbi străine și chiar dacă se considera englezoaică, vorbea cel puțin fluent franceza, germana, italiana, spaniola și nu mai știu ce.

- Iar Bonaparte? interveni el.

- Acum cinci ani, când a împlinit optsprezece ani, a fost abordată de un ministru străin. Și și-a petrecut trei ani după aceea ca... ei bine, ajutând Anglia în război.

El o studie atent.

- Vrei să spui că a fost spioană.

- În general, nu spunem asta nimănui. Așa că nu te da în vileag.

Un rânjet îi arcui buzele.

- Deci, ai puțină încredere în mine.

- Puțină, încuviință ea, abia mai recunoscându-se în compania acelui bărbat care, la urma urmei, îi frânsese inima. Diane trase adânc aer în piept. Și mânuiește de minune și pistoalele, și cuțitele. Nu uita asta.

- Nu să uit.

Își continuară drumul. Un landou trecu pe lângă ei, cele trei doamne dinăuntru se uitară direct la ea, apoi își întoarseră privirea și șoptiră în spatele mâinilor. Din moment ce una dintre ele își făcuse apariția pe la clubul Tantal cu vreo două săptămâni înainte și pierduse patruzeci de lire la whist, dincolo de faptul de a observa că erau ipocrite, lui Diane nici că îi păsa prea tare.

- Pot să te întreb ceva?

Chiar și cu atenția ațintită spre trăsura care se îndepărta, putea să-i simtă privirea concentrată asupra ei. Era cel mai ciudat dintre lucruri; era o simplă plimbare, într-o după-amiază în care ar fi trebuit să fie la club ca să se asigure că toți bărbații din personalul temporar soseau la timp și toate posturile erau ocupate. Și totuși, senzația care o încerca era aceeași pe care o avusese când el o dusesse cu balonul... interesantă, incandescentă și foarte conștientă de diavolul chipeș care mergea în dreptul ei.

- Ce fel de întrebare mai este și asta, dacă poți să mă întrebi ceva? spuse ea în final.

- Încerc să mă port ca un domn.

În ochii lui cenușii licări o notă de amuzament.

- Întreabă-mă, pentru numele Domnului!

- Prea bine. Ți-ai mai văzut părinții de când te-ai întors în Anglia?

Diane se încruntă.

- Ce are asta de-a face cu a scăpa de Anthony Benchley?

- Absolut nimic. Ai plecat din Anglia acum aproape trei ani, la nici douăzeci de ani. Sunt curios. Făcu o pauză. Tata a murit când aveam doisprezece ani, iar mama la șapte ani după aceea. Spun asta ca să evit orice proteste cum că să încetez să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala și când eu nu ți-am zis nimic despre mine.

O simplă discuție cordială. Cu Oliver Warren. Cu câteva săptămâni în urmă, nu și-ar fi putut închipui niciodată așa ceva. Și totuși, acum părea... firesc. Chiar comod.

- Nu, nu i-am văzut. Mai au trei fiice și un fiu. Eu am făcut 18 ani, m-am măritat și am plecat de acasă, după cum era firesc. Și asta e. Intenționat, își flutură umbrela într-o parte și îl lovi din nou ușor în cap. Era un cămin foarte eficient și cuviincios. Ei n-ar fi de acord cu ce fac acum, iar eu nu văd de ce le-aș încuraja interesul sau muștrările.

- Foarte logic din partea ta.

- Nu mi-e frică de ei, dacă la asta te referi.

- Nu te-am văzut niciodată fiindu-ți frică de ceva, apriga mea regină războinică.

- Suntem aliați în clipa asta, spuse ea și încercă să ignore furtivitățile calde pe care le i le treziră cuvintele lui. Nu sunt a ta. Nu sunt a nimănui.

- Foarte bine. Tu, aprigă regină războinică. Este mai bine așa?

- Infinit mai bine. Deci, ți-am satisfăcut curiozitatea?

- Pentru moment. Bănu... Oliver se opri, apoi încuviință din cap și rânji spre o cunoștință care trecu pe lângă ei. Appleton.

- Haybury. Bărbatul își opri armăsarul și duse mâna la pălărie în direcția ei. Dumneavoastră trebuie să fiți

Lady Cameron. Tot aștept ca Haybury să mă invite la noul lui club, dar abia dacă l-am văzut în ultima lună.

- Locuiesc deasupra clubului, James, i-o întoarse Oliver. Cum am găsit paradisul, mi-e greu să-l părăsesc.

Domnul Appleton râse și încuviință din cap.

- Asta pot să înțeleg. Totuși, îți sunt dator cu un prânz. La Society mâine?

- La clubul Tantal, la două.

- Cât de amabil din partea ta, Oliver. Ne vedem atunci.

Diane îl privi pe bărbat plecând.

- Sper că domnul Appleton se dovedește mai puțin problematic decât ceilalți prieteni ai tăi.

- Greaves și Larden nu sunt prietenii mei, spuse el sec. Manderlin și Appleton sunt.

Ea regândi la ce intenționase să răspundă.

- Greaves a cerut să devină membru al clubului.

- Nu sunt surprins. Clubul Tantal devine un loc în care trebuie să fii văzut. Însă eu n-o să votez în favoarea lui.

El nu-i ceru să facă și ea la fel. Un detaliu, poate, dar i se păru semnificativ. La început, încercase să se bage în afacerea ei, dar mai târziu, păruse să-și dea seama cât de mult o enerva acest lucru. Ori asta, ori era de acord cu ce făcea ea. Nu că ei i-ar fi păsat în vreun fel, dar el petrecea o grămadă de timp prin cluburi pentru gentlemen. Bănuia că dacă un cunoscător îi susținea eforturile, ei bine, evident că era încântată de asta.

Oliver se uită împrejur.

- Voiam să spun că nu mi te pot închipui revenind pur și simplu acasă la ai tăi ca să trăiești după bunul lor plac până ce te recăsătorești.

- Asta ar trebui să fac? Sincer, nu m-am gândit nici măcar o clipă să mă întorc acasă.

- De ce să faci asta? Nu te vād pe tine retrăgându-te din ceva, orice. Își dresе glasul. Mai am o întrebare.

- Dar ce curioși suntem azi, nu? Nu uita că s-ar putea să am și eu câteva întrebări pentru tine și că aștept acum răspunsuri la fiecare în parte.

- De acord.

- Atunci întreabă.

- Înaintea mea, n-ai mai fost cu nici un bărbat în afara lui Frederick, nu-i așa?

Inima ei începu să bată un pic mai tare.

- Nu, n-am mai fost. Tu ai fost primul care m-a făcut să înțeleg că „datoria de soție”, cum îi spunea mama, putea să fie foarte plăcută. Mulțumesc pentru asta, presupun.

Ajunși pe la jumătatea parcului, ea o zări pe Lady Dahston în trăsură ei, alături de două dintre Doamnele Moderației. Oftă.

Chiar o plăcuse pe Lady Dashton la prima lor întâlnire și rămăsese cu impresia că mai degrabă înclinația spre băutură a lui Lord Dashton decât clubul Tantal o făcuse pe vicontesă să țipe așa de tare. Totuși, Doamnele Moderației erau încă o problemă pe care trebuia să o amâne pe altă zi, deși începea să pară că va rămâne fără zile înainte să rămână fără probleme.

Oliver o trase de braț.

- Ce ai...

- Oh, nu, n-o să faci asta, îl întrerupse ea. Devenea prea vulnerabilă dacă îi permitea să-i pună atâtea întrebări despre ea. Este rândul meu acum. Ce căutai la Viena acum doi ani? Adevărul, te rog.

- N-am mințit niciodată despre asta; doar că nu m-ai întrebat niciodată.

- Te întreb acum.

Oliver privi prin parc, deși nu părea să se uite la ceva în mod special.

- Cum vrei. Acum doi ani, l-am enervat tare pe unchiul meu și mi-a tăiat veniturile. Am cheltuit cum am putut banii pe care îi aveam ca să mă susțin din pariuri, dar după ce Greaves m-a păcălit, nu mi-am mai permis să trăiesc la Londra. De aceea, vacanța mea la Viena.

Și de aceea, comportamentul meu nu tocmai cinstit la masă în noaptea în care am jucat cu DuChamps. O privi pieziș. Asta este singura întrebare pe care voiai să o pui?

Pentru cealaltă întrebare avea nevoie de mai mult curaj. Totuși, aparent acum era apriga regină războinică. Ce însemna o rămășiță de durere pentru o războinică?

– Azi ești evident curajos, spuse ea cu voce tare. Chiar mă încurajezi să aduc asta în discuție?

Oprindu-se din nou, Oliver își trase brațul de sub mână ei și, în schimb, își strânse degetele.

– Este foarte puțin probabil ca unul dintre noi să uite. Eu am o țintă mai puțin înaltă.

Ea pufni.

– Iertare, presupun? Asta chiar trebuie să fie o poveste bună.

Cuvintele nu erau atât de înțepătoare pe cât și le dorise. În aparență, faptele lui bune și după-amiaza teribil de plăcută aveau un efect mai mare decât își închipuise.

– Bănuiesc că a venit vremea să aflu. Trase aer în piept. Când am ajuns la prânzul lui Lady Darham, am întrebat-o cine erai, cum stăteai în colț singură și îmbrăcată în negru. Mi-a spus că erai englezoaică, iar idiotul tău de soț tocmai murise și te lăsase fără nici un ban. Pur și simplu... mi-a stat inima când te-am văzut, cu părul tău lung și negru și ochii tăi frumoși. Și te-am dorit, m-am gândit că.... Se opri, cu privirea ațintită spre chipul ei. M-am gândit că ai fi ușor de dus în pat.

– Și am fost. Dar asta este începutul poveștii. Eu te-am întrebat de sfârșitul ei.

– Diane, eu...

Ea se îndepărtă de el.

– Recunosc tonul ăsta. Ori îmi spui, ori îmi spui că nu-mi spui. Nu încerca să schimbi subiectul.

Oliver o prinse din nou de mână.

– Foarte bine. Dar nu fugi după ce vorbesc.

După strânsoarea apăsată a degetelor lui pe ale ei, Diane se îndoia că va fi în stare să fugă chiar dacă și-ar dori.

- Eu am pus întrebarea. Bănuiesc că suport să aud răspunsul.

- Am plecat pentru că aveam douăzeci și șapte de ani, nu aveam avere și eram hotărât să nu devin vreun netot înșurat și domesticit a cărui singură scăpare era să plece în fiecare seară de acasă ca să joace jocuri de noroc puținii bani pe care reușea să-i strângă.

- Nu ți-am cerut niciodată să te însori cu mine.

- Dar am vrut să mă însor cu tine. Abia dacă puteam să mă gândesc la altceva. Și aveai dreptate; am fost îngrozit. Era exact opusul a tot ce credeam că-mi doream pentru viața mea și da, am dat bir cu fugiții. M-am întors la Londra, m-am dus direct la unchiul meu și mi-am cerut iertare pentru purtarea mea nesăbuită. La trei săptămâni după ce i-am reintrat în grații, a murit în Camera Lorzilor. De inimă, a spus doctorul. Am tot încercat să te uit în ultimii doi ani, Diane.

Ea își simțea răsuflarea, dar aerul nu părea să-i ajungă în plămâni. Dintre toate lucrurile pe care se așteptase să le audă, faptul că Oliver o plăcuse prea mult nu fusese niciodată unul dintre ele. Privirea lui pătrunzătoare îi studie cu atenție chipul, de parcă încerca să descifreze la ce se gândea. Întrucât nici ea habar nu avea ce credea despre asta, îi dori mult succes.

- Deci? rosti el, în cele din urmă. N-ai de gând să-mi dai una sau să mă împuști sau ceva?

- Tu... tu ai plecat pentru că țineai *prea* mult la mine? reuși ea să întrebe într-un final, cu o voce la fel de nesigură ca gândurile ei. Tot timpul ăsta, eu am crezut...

- Ce ai crezut?

Ea se scutură.

- Oh, nu. Asta este o discuție pe care nu o s-o avem. Nu acum.

Poate niciodată.

- Draga mea, merit ori...

- Mi-aș dori să revenim la Anthony, îl întrerupse ea. Ai de gând să-l ademenești să facă ceva prostesc. Ești sigur că o să reușești?

El rămase tăcut pentru o clipă.

- Excelez la a-i duce pe alții pe calea pierzaniei, spuse el, în cele din urmă, deși părea evident că ar fi continuat cealaltă discuție. Și știi asta. Nu-ți fie frică, nu o să-i facem ceva diabolic. Dar dacă îți face vreun rău... sau încearcă să-ți facă vreun rău, Diane... o să-l termin. Și aici nu fac nici un compromis.

- Când ai devenit așa protector?

El ridică din umeri, apoi își slăbi strânsoarea.

- Nu știu. Dar te asigur că vorbesc foarte serios.

Diane își dădea seama că așa era. Ochii lui cenușii și hotărâți, maxilarul încleștat, chiar felul în care stătea între ea și majoritatea vizitatorilor din St. James's Park. Pentru o clipă, își îngădui să se simtă îngrijită și protejată de un bărbat care odinioară își dorise să se însoare cu ea, să uite că Anthony Benchley era problema ei și că se vor ocupa de el în condițiile puse de ea. Oliver fusese deja de acord cu asta, așa că știa regulile, dar pentru o clipă era frumos... într-un fel dulceag... să se prefacă.

Apoi își eliberă mâna și își mută umbrela pe celălalt umăr.

- Foarte galant, spuse ea cu voce tare, dar inutil. Tu să-ți faci partea așa cum am convenit și o să fiu mulțumită.

Oliver veni din nou în dreptul ei.

- Vino în patul meu în noaptea asta și o eu o să fiu mulțumit.

- Nu negociem ceva ce am stabilit deja, i-o întoarse Diane, ignorând fiorii de încântare care o făcură să tresară. Indiferent ce îl motiva zilele acelea, se simțea... plăcut să fie dorită.

- Atunci vino pentru că alegi să faci asta.

Și aceea chiar că era o ofertă tentantă. La urma urmei, să facă ce voia devenise cumva mottoul ei în acele

zile. El continua să reprezinte o problemă. O mare problemă. Dar să o ajute Dumnezeu, începeau să-i cam placă problemele ca el. Și faptul că știa de ce plecase de la Viena conta mai mult decât își dorea să o recunoască față de el.

Motivele lui nu schimbau faptul că plecase în mod absolut neelegant, iar ea nu voia să-i caute scuze. Dar știa că o plăcuse înainte și începea să creadă că se schimbaseră cu adevărat. În bine.

- Poate, spuse ea cu voce tare. Dar să nu-mi distrugi casa dacă nu apar.

Cu un zâmbet ștrengăresc, el o luă din nou de mână, i-o ridică și îi sărută încheieturile degetelor.

- Nu-ți promit.

Oliver scrisese de trei ori scrisoarea pe care el, Diane și domnișoara Martine decisese că era necesară ca să-l ademenească pe lordul Cameron în plasa lor. În cele din urmă, mulțumit că reușise să aștearnă pe hârtie ce avea de spus în cuvinte atât de simple încât să fie înțelese și suficient de subtile încât să nu pară false, verifică scrisoarea, presără nisip deasupra, suflă peste ea și o împături ca să scrie adresa.

- Myles, strigă el, iar lacheul apărură dinspre salonul din față.

- Da, milord?

El întinse scrisoarea peste birou.

- Să te ocupi să o livreze cineva astă-seară.

Slujitorul luă scrisoarea și ieși din micul birou.

- Prea bine, milord.

- Și Myles, nu mai căsca gura pe fereastra din față. O să-i sperii pe oaspeții lui Lady Cameron.

- N-am mai văzut niciodată atâtea femei bine îmbrăcate într-un singur loc. Mă simt așa de... agitat.

Oliver pufni și întoarse pagina cărții pe care încerca să o citească.

- Îmi amintește de prima adunare de la clubul Almack în perioada sezonului, doar că nu poartă nimeni alb.

- Pot să mă uit din spatele draperiilor, milord?

- Numai să te asiguri că sunt stinse lămpile. Nu vreau să se gândească cineva că eu trag cu ochiul pe fereastră.

- Mulțumesc, milord.

- Da, bine, unul dintre noi poate prea bine să se distreze cu fetele astea astă-seară. Se ridică și își puse haina bleumarin. Eu ies puțin. Ne vedem mâine-dimineață.

Chiar dacă Diane decidea să vină în noaptea aceea, avea să fie trecut bine de miezul nopții. Și, în timp ce zvonurile că erau iubiți nu-l tulburau câtuși de puțin, atât Appleton, cât și Manderlin sugeraseră că în ultima vreme nu mai gândea cu capul. Bănuia că se refereau că gândea cu un cap aflat ceva mai jos, dar prefera să nu i se spună verde în față asta.

Cu trei ore la dispoziție pentru a aștepta un răspuns la scrisoarea lui, își puse vizitiul să-l ducă la clubul Society. Atât jocurile, cât și compania de acolo îl plictisiră și, după mai puțin de o oră, se mută la White. Nu era o îmbunătățire. Cu patruzeci de minute mai devreme decât avusese de gând se trezi la Boodle. Până atunci fu nevoit să recunoască faptul că nu cluburile erau problema. El era problema, neliniștit și incomod în propria piele și abia în stare să se gândească la altceva decât a reveni la Tantal.

Nici măcar nu era vorba că jocurile erau mai bune acolo, deși erau. La naiba, abia dacă jucase mai mult de o liră în ultimele două săptămâni. Nu, nu jocurile îl ademeneau la clubul Tantal. Nu pe el. Desigur, mare parte dintre membrii clubului se alăturaseră datorită fetelor care se ocupau de jocuri, aduceau băuturile și serveau masa. Pentru el, era vorba despre o fată - sau mai degrabă o doamnă provocatoare și sofisticată - care îl tot făcea să revină, ceea ce îl făcea să își dorească să fie acolo în fiecare noapte chiar și atunci când avea

obligații în altă parte și chiar și atunci când domnii nu erau invitați.

Indiferent ce Dumnezeu i se întâmplase, ea o făcuse. Și nu prin fluturarea unei afurisite de scrisori de la cineva pe care, dacă era nevoie, putea să-l urmărească și să-l strivească la fel ca pe un gândac. În urmă cu doi ani fusese o femeie atrăgătoare, convingătoare, dar foarte vulnerabilă. Acum era o femeie remarcabilă. Și nu putea să-și închipuie cât de plictisitoare și obișnuite ar fi fost zilele... și nopțile... fără ea. Insistase să spună limpede că nu voia să-și mai repete niciodată greșelile, dar asta era valabil și pentru el. O lăsase să scape o dată. Nu avea s-o mai facă din nou.

- Oliver. Ai ajuns numai bine ca să-mi oferi un coniac.

Oprindu-se din hoinăreală lui prin Boodle, la auzul vocii lui Manderlin, el se întoarse spre micul salon de la intrare al clubului.

- Sincronizarea este remarcabilă, observă el și făcu semn spre două pahare.

- Este, încuviință Jonathan. Deși se prea poate să ne dăm duhul înainte să apară lacheul. Tipul de la bar i-a servit băuturi lui Shakespeare însuși și este cel mai tânăr servitor din seara asta.

Toate cluburile aveau puțin personal în seara aceea. Dat fiind unde se aflau bărbații și propria legătură a lui Oliver cu clubul Tantal, nu avea de ce să se plângă.

- Nu mă grăbesc.

- De fapt, nici eu. Contele bătu darabana în masă. Vii la dineul lui Hereton de mâine-seară?

- Am acceptat invitația, dar nu sunt complet convins că vreau să-mi petrec cinci ore încercând s-o evit pe Lady Hereton.

- Poate dacă o evitai anul trecut, nu te mai vâna acum.

Oliver îl privi cu atenție.

- Ca prieten al meu, trebuie să suferi cu mine... nu să-mi amintești de greșelile pe care le-am făcut.

- Aș fi mai empatic dacă nu mă evitai ieri la Tattersall, după ce mi-ai cerut expres să fiu acolo.

„La naiba!”

- În mod neașteptat, am decis să mă bucur de compania lui Lady Cameron.

- În mod neașteptat?

- Este o poveste lungă, iar pe alocuri ies cam șifonat. El își sprijini un cot în masă. Nici măcar nu pot să mă uit la afurisiții ăștia de cai. Ceva perspective bune?

- Mai multe. Totuși, dacă chiar cumperi o iapă pentru călăritul în lateral, știi că majoritatea o să-și dea seama că nu este pentru tine.

- Dacă vreau să-i cumpăr cuiva un cal, nu văd de ce n-ar trebui să fac asta. Mai ales dacă acest cineva este o prietenă veche.

- Nu la tine o să se uite chiorâș - sau nu ție o să-ți întoarcă spatele - semenii tăi prima oară când o călărește.

Fu cuprins de mânie.

- I-a spus cineva ceva?

- Nu direct. E încă o noutate. Dar se implică de bunăvoie într-o aventură foarte scandaloasă. Și, oricum, cu Lady Dashton, care-și pune acolitele rigide să organizeze sindrofii, petreceri și cluburi de lectură ca să concureze cu serile de la Tantal dedicate doamnelor, este doar o chestiune de timp.

- Provoc pe oricine să facă asta când pot să văd eu.

- Ei bine, asta este altă parte a problemei, nu-i așa? Oricât de scandalos ar fi... hobby-ul ei, toată lumea este intimidată de tine, așa că ea este protejată în compania ta. În același timp, nimeni n-o s-o invite nicăieri de teamă că o să te iei de ceilalți oaspeți, că o să fie prea îndeaproape asociați cu scandalul sau că Lady Dash-ton o să taie craca oricui este văzut că se împrietenește cu ea.

- Atâta vreme cât toți încă mai doresc să viziteze clubul Tantal, nu cred că-i pasă cum o vede lumea. Totuși, eu cred că oricine merge acolo, iar apoi o vorbește de rău, este un ipocrit și ar trebui biciuit.

– Iar abordarea ta o să-i încurajeze pe oameni să nu te mai invite nici pe tine pe nicăieri.

Oliver răsuflă iritat. Discuțiile ipotetice precum cea de acum doar îl făceau să se înfurie pe oameni care, de fapt, nu greșiseră cu nimic față de ea. Oricum, nu încă. Iar dacă ea nu mai putea să iasă în societate ca să fie ambasadoarea clubului Tantal, atunci sarcina îi revenea lui.

– Iată de ce vorbesc numai cu tine despre asta. La tine nu e nimeni atent.

– Oh, îți foarte mulțumesc. Acum îmi ești dator cu încă un coniac.

Manderlin îi făcu un semn cu mâna bătrânului lacheu.

Rapid, Oliver se uită la ceasul de buzunar și aruncă o privire spre ușa de la intrare. Cinci minute, dacă nu cumva destinatarul scrisorii lui ajunsese mai devreme... foarte probabil, de altfel.

– Am nevoie de ajutorul tău, Jonathan, rosti el cu glas scăzut.

– Nu omor pe nimeni cu tine.

– Mi se pare interesant că este primul lucru care-ți vine în minte, dar nu este vorba despre nici o crimă. Nu încă, în orice caz. Peste câteva clipe, o să-ți spun să pleci. Am nevoie să pari tulburat, neliniștit, apoi să te ridici și să pleci.

– Să plec din încăpere sau din club?

El se gândi un moment.

– Din încăpere. S-ar putea să fie prea suspect dacă pleci din club.

Manderlin își învârti băutura.

– Pui la cale ceva diabolic sau ceva binevoitor?

„Hm.” Măcar Jonathan îl credea în stare de bunăvoință.

– Ceva ce destinatarul merită și ceva ce, sper, o să ajute o prietenă dragă.

Doar că Diane nu era doar o prietenă dragă. Dicționarul pur și simplu nu avea suficiente cuvinte care să o descrie.

- Prea bine. Și, dacă-mi permiți, această prietenă dragă a ta pare să aibă un efect neașteptat asupra ta. Nu pot să spun că dezaprob.

- Nici eu nu sunt încă convins.

- Atunci de ce o ajuți?

Nu voia să se gândească prea mult la răspunsul la acea întrebare.

- Știi cât îmi place haosul, zise el, în schimb.

- Asta e puțin spus.

Un bărbat intră în salonul de la Boodle, cu degetele tremurând ori de nervi, ori de pe urma bogăției așteptate. Oliver își ridică apoi coniacul.

- Și iată că începe spectacolul, murmură el și sorbi din băutura de culoarea chihlimbarului.

Manderlin îi urmări privirea.

- Iar Cameron?

- Șșșttt.

Anthony Benchley se opri în fața mesei.

- Sunt aici, Haybury. Deși e un loc foarte ciudat pentru o întâlnire.

Oliver se aplecă în față.

- Manderlin, pleacă. Am ceva de discutat cu Lord Cameron.

Cu o imitație rezonabilă de dezaprobare stânjenită pe chip, Jonathan se ridică.

- Atunci, seară bună, spuse el.

Cu o privire aruncată peste umăr, se îndreptă spre sala de jocuri.

Când Cameron începu să se uite suspicios în jur, Oliver împinse cu cizma scaunul opus.

- Așază-te.

- Am avut o zi ca să mă gândesc la discuția noastră și nu sunt convins că n-ai vreun plan prin care să mă faci de rușine în public. Este clar că-ți displac Greaves

și Larden și toată lumea știe că ții la Diane... indiferent ce mi-ai spus mie despre ea.

„Răbdare”, își aminti Oliver în gând.

- M-am gândit că trebuie să clarific câteva lucruri. De aceea, te-am chemat să ne vedem aici. Așază-te. Te rog.

Continuând să-l privească sceptic, contele se așază.

- Am stabilit o întâlnire mâine cu avocații mei. Fac asta în scopul expres de a-mi înainta dreptul asupra reședinței Adam și a clubului Tantal.

- După cum am mai menționat, nu te-aș sfătui să faci asta.

- Iar eu te sfătuiesc să-mi oferi în continuare sfaturi și ponturi sau nu doar că n-o să te mai fac unul dintre partenerii mei, dar o să mă ocup să fii inclus, odată cu Diane, în toate procedurile penale.

- Eu chiar te sfătuiesc, dacă poți să asculți o clipă. Și încerc să-ți explic o serie încâlcită de circumstanțe, i-o întoarse Oliver. Aceste circumstanțe ne impun ca amândoi să nu ridicăm vocile.

Un lacheu sosi cu al doilea coniac al lui Manderlin, iar Oliver îl împinse spre Cameron. După ultima zi, l-ar fi aruncat în fața omului, cu pahar cu tot, dar hotărâse să o ia pe o cale mai subtilă. Era calea pe care o stabilise cu Diane și așa avea să facă... indiferent cât trebuia să strângă din dinți.

După o clipă, contele își dresă glasul.

- Ascult, murmură el și sorbi o înghițitură prea mare din coniac. Și ai face bine să fii foarte convingător.

- În primul rând, bănuiesc că Diane a moștenit cu adevărat reședința Adam. În orice caz, n-a spus niciodată contrariul.

- N-am de gând să stau aici și să ascult versiunea ei de realitate, Haybury. Cu asta o să se ocupe tribunalul.

- Dacă nu taci și nu asculți, n-o să ajungi niciodată în fața unui judecător.

În cele din urmă, expresia războinică de pe chipul lui Cameron se risipi.

- Poftim? Dacă ai de gând să mă omori, te asigur că o să vorbesc cu ducele de Greaves despre parteneriatul nostru și despre faptul c-am cerut o alocație lunară care să-i permită lui Diane să gestioneze în continuare clubul Tantal. Dacă mă omori, o să ajungi la spânzurătoare pentru asta.

- Nu vorbesc despre mine, ripostă Oliver. Până acum Cameron fusese mai previzibil ca ora exactă. Spera numai să continue tot așa. Încerc să-ți explic că habar n-ai câte forțe sunt implicate în sustragerea banilor din afacerea asta. Adăugându-te pe tine la ecuație... ei bine, nu ne-ai dat de ales, sincer, dar o să complice și mai mult lucrurile.

- Adăugându-mă pe mine? Deja furi de la Diane?

- Nu, nu fur. Noi - și, în prezent, suntem doi implicați în povestea asta și o să fim trei când te includem și pe tine - am făcut doar să... reorganizăm felul în care banii trec prin club. Spre avantajul nostru. Cu o grimasă, se aplecă peste masă, iar Cameron îi copie mișcarea pe cealaltă parte. Aveai dreptate când ai crezut că Diane n-avea nici un ban atunci când s-a întors la Londra. Și că eram... prieteni la Viena, motiv pentru care a apelat la mine întâi și-ntâi. Dar împreună cunoșteam vreo câțiva oameni influenți care erau dispuși să-și folosească fondurile ca să producă fonduri suplimentare.

- Ce oameni influenți?

- Asta nu pot să-ți spun. Pot să-ți spun că eu și Diane am decis ca venitul pe care ni-l ofereau pentru eforturile noastre nu era pe măsură. Așa că am făcut câteva modificări și, ei bine, să spunem că banii nu mai sunt o problemă. Dar apoi, ai apărut tu și ai amenințat că duci toată povestea în atenția tribunalului și când n-am reușit să te conving de contrariul, am decis că trebuie să fii inclus și tu.

„Doamne sfinte!” Câte aiureli, și totuși expresia vrăjită de pe chipul lui Cameron lăsa de înțeles că înghițea fiecare cuvânt. Așa că, chiar dacă manevra îi înțepa ușor mândria lui Oliver, prea bine. Premiul pe care avea

de gând să-l câștige la finalul întregii povești merita cu vârf și îndesat starea de disconfort din clipa aceea.

- Atunci o să primesc câte trei mii de lire pe lună. Fiindcă, dacă nu...

- Pentru început, o să-ți dăm două mii de lire pe lună, interveni Oliver. Detaliul fusese ideea lui Diane, iar lui i se părea strălucit. Sumă egală cu partea mea și a lui Diane. Peste trei luni, dacă nu cade nimeni la bănuială, mai adăugăm o mie de lire.

Cameron se încruntă.

- Clubul Tantal face atâția bani încât să-și permită să piardă șapte mii de lire în fiecare lună?

- Banii intră și banii ies. Noi doar ne ocupăm de cep. Firește, este mult mai complicat de-atât, dar asta e ideea generală. Și trebuie să juri că o să păstrezi discreția totală în privința asta. În club, sunt oameni infiltrați care nu trebuie să știe ce facem noi. Dacă ar afla... ei bine, umiliința publică ar fi bine-venită în comparație cu ce ni s-ar întâmpla tuturor. Aruncă o privire prin încăpere. Îmi dai cuvântul tău?

- Vreau să fiu acceptat în club și să văd cu ochii mei cum funcționează, i-o întoarse contele. Diane cea care s-a măritat cu fratele meu n-ar fi îndrăznit niciodată să facă ceva atât de îndrăzneț precum deschiderea unui club pentru gentlemen. Mi-e greu să cred că acum fură de la investitorii ei.

Diane, cea pe care o cunoștea cumnatul ei, nu mai exista. Soțul ei, datoria și abandonul - și din partea lui Frederick, cât și a lui, se gândi Oliver - o făcuseră mai puternică și mai hotărâtă. Și absolut irezistibilă. Nu va mai permite să i se întâmple nici un rău, fie că decidea să-l includă din nou în viața și în inima ei, fie că nu.

- Foarte bine, spuse el cu voce tare. Nu-mi lași prea multe de ales.

Un zâmbet luminează fața lui Anthony înainte să apuce să-l alunge din nou. Oliver își păstrează propria expresie neutră, chiar dacă era foarte tentat să zâmbească. Lăcomia, farmecul banilor nemunciți... vedea asemenea chipuri

așezate în fața lui la masa de joc de fiecare dată când juca. El iubea jocul. Banii erau pe locul doi.

- Nu, bănuiesc că nu prea. Fă-mă membru al clubului Tantal.

- Nu pot să insist cu chestia asta fără să atrag bănușii, răspunse Oliver, deloc surprins de cererea lui. O se te propun, dar cum baza de membri a fost deja stabilită, procesul o să dureze vreo câteva săptămâni.

- N-am de gă...

- Până atunci, poți să vii ca invitat al meu. Dar, pentru numele lui Lucifer, fii discret.

- Nu-ți face griji pentru asta, Haybury. Numai să te ții de promisiune.

Oh, avea să se țină de promisiune. Doar că nu de promisiunea făcută lui Cameron.

capitolul 19

Diane se plimba înainte și înapoi prin camera din față a apartamentului lui Oliver. În teorie, nu trebuia să se afle acolo fără permisiunea lui; la urma urmei, cum ea deținea casa, îl obligase să se stabilească acolo și să plătească chiria pentru un asemenea privilegiu.

Dar, pentru numele Domnului, pusese viitorul clubului Tantal în mâinile lui. Un bărbat care îi frânsese inima și în care jurase să nu mai aibă niciodată încredere. Un bărbat pe care, de la bun început, îl șantajase ca să o ajute. Ce naiba se întâmpla cu ea de avea încredere în el acum? Pentru că nu avea cum să nege, cu atât mai puțin față de sine însăși. Ba, mai rău, îl plăcea. Infinit mai mult decât voia să recunoască.

Ușa din față se deschise, și Oliver intră în apartamentul lui.

- Bună, spuse el și se opri când o zări.

Numai vocea lui afurisită o făcu să își simtă inima luând-o la galop.

- Bună.

El se întoarce și își atârnă paltonul și pălăria în cuierul de lângă ușă, apoi reveni cu fața spre ea.

- Chiar am crezut că o să-mi petrec noaptea singur.

- Așa o să fie. Sunt aici pentru că vreau să știu ce s-a întâmplat cu Anthony.

Dacă se lăsa din nou ademenită în îmbrățișarea lui Oliver, nu avea să se mai poată convinge că nu era vorba decât despre o înțelegere de afaceri satisfăcătoare fizic. Încă nu era pregătită să numească în vreun fel... legătura care se dezvoltă între ei. El trecu dincolo de ea și se așeză pe unul din cele două fotolii puse în fața focului din vatră.

- Crede că a găsit proverbiala cloșcă cu ouă de aur. Dacă ne jucăm bine partea, o să fie terminat în mai puțin de două săptămâni.

Părea o perspectivă prea optimistă, mai ales venind din partea cuiva atât de cinic precum Oliver. Dar voia să-l creadă. După o clipă de șovăială, Diane se așeză în fotoliul din fața lui.

- Sună splendid, dar o să cred când o văd cu ochii mei. E nevoie să ne ocupăm de el înainte de sfârșitul sezonului; de îndată ce toată lumea pleacă din Londra, o să aibă mult timp la dispoziție ca să-și regândească alternativele legale.

- Ce pragmatic din partea ta. Oliver se aplecă în față, întinzându-și mâna de parcă ar fi vrut să o atingă, apoi o coborî din nou încet. Apropo de sfârșitul sezonului, spuse el după o clipă, mă întrebam dacă se poate... adică... aș fi bucuros dacă ai veni la Haybury. Este aproape de Londra în caz că ar trebui să te întorci să vizitezi clubul - dacă decizi să-l păstrezi deschis.

- Vrei să locuiesc în casa ta? întrebă ea, fără să-și creadă urechilor. Cu tine?

- Eu locuiesc în casa ta chiar acum.

- În părți separate. Cu pereți groși între ele.

- De parcă m-a oprit asta. El își înclină capul spre ea. Haybury este de cinci ori mai mare decât reședința Adam. Poți să ai o aripă întreagă pentru tine dacă vrei.

- Ce încerci să faci? Să-mi cumperi prezența? Să mă impresionezi cu bogăția ta? Când te-am cunoscut la Viena, a trebuit să trișezi la cărți ca să-ți plătești chiria. Sunt mai îngrijorată de caracterul tău.

- Caracterul meu? Tu ești femeia care a deschis un club pentru gentlemen. Amândoi am făcut ca lumea să ridice din sprâncene. Aș merge până acolo încât să spun că amândoi suntem cam desfrânați. Oliver se foi. Nu cred că-ți faci griji pentru ce o să spună lumea. Și-mi place să fiu aproape de tine. Îmi place să știu că te văd în fiecare zi. Și sunt destul de sigur că și tu te bucuri de compania mea.

Gândurile ei zburară în mii de direcții. Sugestia lui părea obraznică, romantică și foarte ademenitoare. Dacă era de acord, atunci amândoi aveau să știe că îl iertase. El avea să știe că îi câștigase încrederea. Poate că așa era, dar pur și simplu nu era convinsă că era pregătită să-l anunțe un asemenea lucru. Sau că era pregătită să renunțe pe deplin la combinația de mânie și hotărâre care o alimentase în ultimii doi ani.

- Ce zici? întrebă el.

Diane se ridică, apropiindu-se mai mult de șemineu, ca să privească flăcările. Chiar îi plăcea de Oliver, foarte mult. Dacă nu l-ar fi plăcut, nu s-ar fi aflat acolo și nu s-ar mai gândi la ceea ce își dorea atât de mult să-i spună. Totuși, dacă nu spunea nimic, amândoi aveau să rămână blocați exact acolo unde erau. Iar, în inima ei, ea știa că își dorea ori mai mult din el, ori nimic.

- Când eram fată tânără, începu ea, și-l auzi cum se ridică și veni în spatele ei, mi se părea teribil de romantic să fii promisă cuiva. Chiar și în ziua nunții, eram atât de entuziasmată, că abia îmi mai încăpeam în piele.

- Cât de bine l-ai cunoscut pe Frederick înainte să te măriți cu el?

- Foarte puțin. Mi se părea timid și sensibil, și, chiar știind că familia Benchley nu avea prea mulți bani, eram sigură că începeam să trăiesc într-un basm. Ea trase aer în piept. Frederick nu era rău. Nu m-a lovit niciodată;

n-a avut niciodată vreo aventură; abia a rostit vreun cuvânt supărător până când a rămas literalmente fără un sfanț. Doar că eu... nu eram importantă pentru el. El voia să devină unul dintre aristocrații delicăți, fermecători, bogați pe care îi vedea prin cluburile lui. Voia să fie ca tine, presupun.

- Diane, nu trebuie să...

- Nu mă mai întrerupe. Ajung la punctul culminant.

- Mă gândeam eu.

- Ce om enervant! Când Frederick s-a îmbolnăvit și a murit, avusesem deja aproape patru ani în care să îmi dau seama cât de ridicolă fusesem. Atunci, am recunoscut, în sfârșit, lucrul pe care începusem să-l conștientizez treptat: iubirea și pasiunea adevărată, profundă nu existau. Apoi, te-am întâlnit pe tine și m-am gândit că, poate, la urma urmei, fetița aceea stupid de naivă avusesse dreptate. Diane se întoarse și întâlni privirea lui serioasă. Până când ai plecat, desigur.

Vreme îndelungată, el se uită pur și simplu în ochii ei.

- Ce pot să fac? murmură el, în cele din urmă.

- Nu poți să faci nimic.

Ocolindu-l, se îndreaptă spre ușa din față. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să plângă în fața lui.

- Diane, ce ți-am făcut la Viena este cel mai mare regret din viața mea. Dar, pentru numele Domnului, atunci aș fi fost un soț îngrozitor.

Cu o mână pe mânerul ușii, ea se întoarse din nou spre el.

- Știu asta. Și încerc din răputeri să am încredere în tine acum. Ieși pe culoar. Ne vedem mâine. Și nu o să folosești nici un topor în nici o parte din casa mea în seara asta.

- Totuși, o să mă gândesc la asta.

- Bun.

Când reveni în partea ei de casă, își scoase intenționat pantofii, strecurându-se pe ușă cu grijă, ca să nu o

trezească pe Jenny. Poate făcea cea mai mare greșeală din viața ei, mai ales când făcuse și așa mult prea multe.

Nu își putea explica de ce Oliver i se lipea de suflet chiar mai abitir acum, după ce-i frânsese inima și se întorsese la Londra pentru a-și lua revanșa cu toate femeile dornice. Cu siguranță, gândirea ei logică știa mai bine decât să-l lase prin preajmă, dar inima ei nu mai asculta.

Dincolo de problema cu Anthony, acesta era motivul pentru care avea nevoie ca toată încurcătura să fie rezolvată rapid. Cum clubul mergea foarte bine și statutul ei de femeie de neatins era bine cunoscut, soluția logică și rezonabilă era să se îndepărteze de Oliver. Da, poate îi rămânea datorie cu bani, dar nu era nevoie ca el să locuiască sub același acoperiș cu Diane pentru ca ea să-i restituie. Și, cu cât îl ținea mai la distanță, cu atât avea să fie mai puțin sfâșiată între ce voia și ce nu avea să mai vrea vreodată.

Miercuri dimineată avea loc obișnuita întâlnire cu personalul; cu parlamentul reunit în sesiune matinală, micul dejun de miercurea era cea mai lentă parte din toată săptămâna la clubul Tantal. Doamnele o informară despre clasicele întâmplări ciudate și îi menționară pe toți domnii care pariau prea pătimaș, beau prea mult sau nu se purtau cuviincios.

– Emily l-a primit pe un gentleman în camera ei, spuse Pansy Bridger în toiul altei discuții despre cum să facă să evite avansurile nedorite.

Diane și Jenny se uitară una la cealaltă.

– Atâta vreme cât nu sunt implicați bani și domnul cu pricina rămâne la cererea doamnei, puteți să faceți după bunul-plac. Nu suntem casă de toleranță, dar nu suntem nici mănăstire.

– Slavă cerului pentru asta, spuse ușurată una dintre celelalte fete.

– O anumită doză de discreție este apreciată, adăugă Diane, observând că nu tot personalul era amuzat. Dar, din câte știa, cel puțin una dintre ele *chiar* fugise dintr-o

mănăstire. Și, pentru numele lui Dumnezeu, să le respectați pe cele care nu simt același lucru.

La finalul întâlnirii, o abordă Sylvie Hartford. O fată blondă și mititică, ce părea să aibă doar vreo optsprezece ani, venea în urma ei.

- Milady, spuse Sylvie, aceasta e Mary Smythe. Ne-am întâlnit la terminarea școlii. I-am spus că e posibil să aveți un loc pentru ea aici.

Cu o ușoară încruntare, Diane apucă brațul crupierului de la ruletă.

- Sylvie, de fapt, nu mai avem nevoie de...

- Te rog, milady, șopti Sylvie. Părinții ei au murit, iar acum, că are vârsta majoratului, mătușa ei a alungat-o. Nu are experiență și nici scrisori care să o recomande pentru un post de guvernantă. Dacă nu poate să lucreze aici, o să ajungă pe stradă.

Diane se uită la făptura mărunțică și speriată. Clubul Tantal începuse, poate, ca o tentativă a ei de a-și găsi independența, dar devenise mult mai mult de atât. Dacă Anthony Benchley prelua clubul, avea să le pună pe fete... Numai Dumnezeu știa ce avea să facă el cu fetele, dar cu siguranță nu aveau să mai dorească să-și vadă prietenele care aveau nevoie disperată de adăpost.

Indiferent de cum îi plăcea lui Oliver să o numească în glumă, lupta pentru club nu era un joc. Cineva trebuia să aibă grijă de acele tinere. Iar acel cineva era ea.

- Du-o la Emily, să-i găsească un pat. Jenny o să stea de vorbă cu ea după prânz, și o să ne dăm seama unde s-ar potrivi.

Cu o reverență adâncă, Sylvie zâmbi bucuroasă.

- Oh, mulțumesc, milady.

Se duse în grabă să-i dea vestea prietenei ei.

- Mulțumesc, milady, răspunse Mary Smythe, cu lacrimi prelingându-i-se pe obraji. Vă mulțumesc foarte mult. Nici nu aveți idee.

- Mulțumim că ni te-ai alăturat, spuse Diane și, cu un zâmbet, se duse la Jenny, în celălalt colț al încăperii.

- Parcă nu eram instituție filantropică, mormăi Genevieve, cu ochii scânteietori.

- Suntem un fel straniu de instituție filantropică.

- Cred că un fel foarte straniu de familie.

Jenny îi întinse o ceașcă de ceai. Ai vorbit cu Haybury?

- Da. A spus că Anthony pare să creadă povestea noastră și că o să treacă astăzi la un moment dat.

- Ar trebui să facem asta fără marchiz. Tu nu aveai încredere în el înainte, iar nici una dintre noi nu are încredere în el acum.

- Am încredere în el în privința asta, răspunse Diane, surprinsă că putea să spună cuvintele cu voce tare și ferm. O să ducă totul la bun sfârșit. Iar sprijinul lui o să facă lucrurile mult mai ușoare.

- Dacă nu cumva te înșeli în privința lui.

- Nu mă înșel.

Dacă se înșela în privința lui, avea să piardă mult mai mult decât clubul Tantal.

Nu era atât de neobișnuit ca Oliver să vadă zorii zilei; orele liniștite din preajma răsăritului de soare erau adesea cel mai bun moment în care să părăsești dormitorul unei femei sau să închei o noapte ostentivă de jocuri de cărți. Mult mai puțin obișnuite erau momentele în care stătea pur și simplu și privea cum trecea noaptea.

Își roti umerii înțepeniți, se îndreptă de spate și dădu la o parte paharul de whisky. Lampa din colțul biroului arsese și se stinsese cu cel puțin o oră în urmă, dar abia dacă observase. Trebuia să întrunească în Camera Lordilor cu toți colegii lui în vreo două ore. Avea să fie plictisitor, aproape de nesuportat, pentru că avea să numere minutele până ce suspendau sesiunea, la prânz.

Înainte să devină marchizul de Haybury, cu doi ani în urmă, știa programul parlamentului pentru că asta dicta când erau organizate dineurile și când soții erau plecați de acasă. Destul de ciudat, de îndată ce moștenise

titlul, chiar se bucurase de prezența în parlament și de jocul politicii.

Totuși, astăzi era, în cel mai bun caz, o distragere a atenției și, în cel mai rău, un obstacol. Trebuia să îl întâlnească pe Cameron și nu putea cât timp Camera Lorzilor era în sesiune. Scrisese deja un bilet care să fie livrat la reședința lui James Appleton, cerându-i acestuia să reprogrameze prânzul de a doua zi. O a doua scrisoare plecase spre unul dintre avocații lui. Poate Cameron era dispus să ia banii de la Diane, dar fiecare centimă pe care ea o câștiga și o împrumuta era legată de activitatea clubului. Dacă trebuiau să plătească, Oliver avea să se ocupe de tot. Și nu avea nimic de-a face cu nici o înțelegere bazată pe șantaj sau împrumut. Cameron nu avea nici un drept și trebuia oprit.

Dar nimic din toate astea, nici măcar afacerea cu Cameron, nu îi ocupa gândurile. Onoarea aceasta le revenea lui Diane și lucrurilor spuse noaptea trecută.

Cu doi ani în urmă, fusese îndrăgostită de el... sau îndeajuns de aproape încât el să reușească să-i frângă inima. El știa că fusese rănită și supărată, dar la vremea aceea fusese mai important faptul că nu putea să respire, că uitându-se la ea vedea o soție, copii, un cămin. Intrase în panică și fugise.

Își dorise o viață mai neconvențională de atât. În toate închipuirile lui, nici nu se gândise vreodată că, la doi ani după aceea, avea să o revadă și să descopere că era chiar mai neconvențională decât el. Poate de aceea ideea de a o păstra în viața lui nu-l mai speria sau poate își dăduse seama că nici una dintre femeile pe care le întâlnise înainte sau după nu era pe măsura ei... sau pe măsura sentimentelor pe care le avea pentru ea.

Lacheul lui, Myles, intră în birou, cu patru pahare curate în mâini. Tresări când se întoarse spre birou.

- Oh, îmi cer scuze, milord. Dormitorul dumneavoastră nu a fost folosit, și m-am gândit că v-ați petrecut noaptea în altă parte.

Nu ar fi fost prima dată când făcea asta. Nicidecum.

- O să ies în scurt timp. Aș aprecia o ceașcă de ceai și ouă, dacă poți.

- Bineînțeles, milord.

Lacheul puse paharele pe tăvița de băuturi, apoi ieși grăbit din cameră.

Trăgând adânc aer în piept, Oliver se ridică să se ducă și să-și schimbe hainele. Avea timp să coboare la micul dejun, dar, în clipa aceea, gândurile îi erau încă prea tulburi și nu voia să o întâlnească pe Diane în vreme ce armura lui se destrăma.

- Hubert, spuse el când valetul lui termină de înno-dat lavaliera, ție îți place aici?

- În slujba dumneavoastră, domnule? Sunteți un stăpân generos și ți pați rareori. Bineînțeles că-mi place slujba mea.

- Mulțumesc, dar eu mă refeream la faptul că locuim aici. La reședința Adam. Sunt o mulțime de fete minunate.

- Da, așa este, milord. Cu siguranță, este neobișnuit, dar și... foarte frumos. Eu și Myles împărțim o cameră, sunt bine-venit în bucătărie și în camera comună, și mai multe dintre doamne, ei bine, sunt foarte prietenoase.

„Oh, Doamne, Dumnezeule.“

- Este bine de știut.

- Dacă îmi permiteți, domnule, dumneavoastră vă place aici?

- Da. Cred că da.

La două minute după ce își ocupă locul din Camera Lorzilor, îl zări venind pe Lord Cameron, apoi Oliver își petrecu următoarele cinci ore gândindu-se la modurile diferite în care cineva ca el putea să se afirme în fața cuiva ca Diane. Alternă gândurile cu muștrările, pentru că în preajma ei se purta ca un soț ținut sub papuc.

- Am uitat să întreb, murmură Manderlin lângă el. Mai sunt agitat în compania ta?

- De ce să schimbăm lucrurile acum?

- Foarte amuzant. Ce Dumnezeu pui la cale cu Cameron?

- Este complicat. Totuși, eu nu m-aș împrieteni cu el dacă aș fi în locul tău.

- Oricum nu m-aș împrieteni cu el. Omul ăla mă face să mă gândesc la o lipitoare, așteptând în noroi ca să se prindă de cineva și să-i sugă sângele până la moarte.

Oliver știa că exista un motiv pentru care îl considera prieten pe Jonathan. Zâmbi.

- S-ar putea să fii mai isteț decât aveam eu impresia. Este de ajuns să spun că urmărește ceva ce nu-i aparține, iar eu vreau să-l împiedic.

- Clubul Tantal, presupun? Manderlin aruncă o privire în direcția contelui. Numai să ții minte că se știe că umblă în companie selectă.

- Nu-mi fac griji pentru Greaves sau Larden.

- Sper că îți amintești cine sunt prietenii tăi. Să-mi spui dacă ai nevoie de ajutorul meu pentru altceva decât să par înspăimântat.

- O să țin minte asta. Și mulțumesc.

În clipa în care sesiunea fu suspendată, Cameron apăru lângă el.

- M-am gândit, spuse contele prietenos. Oricare ar fi schema ta, vreau o dovadă că nu exagerezi lucrurile doar ca să mă scoți din joc. Îmi vreau primele două mii de lire azi.

- Azi? Asta-i...

- Trebuie să insist. Te ocupi de asta, Haybury, altfel o să-i contactez pe avocații mei.

Dacă ar fi fost un pește, s-ar fi sufocat deja cu viermele din cârlig.

- Prea bine. Vrei să mă însoțești la Tantal pentru prânz? Mă ocup de asta cât sunt acolo.

- Excelent.

În aglomeratul salon Demetra, Sophia White îi conduse direct spre una dintre mesele rezervate pentru membrii fondatori ai clubului. În timp ce se așeza, Cameron părea mai țănoș decât un păun. Pentru o clipă, Oliver luă asta ca pe un semn bun; dacă ar fi avut vreo

bănuială despre ce i se pregătea, Cameron n-ar fi fost atât de mulțumit de el... sau de altcineva.

La câteva minute după ce comandară prânzul, Diane intră în încăpere. Oliver se prefăcu ocupat cu un pahar de Madeira, dar, în realitate, toată atenția lui era îndreptată asupra ei. Înclinarea capului, în timp ce îi saluta pe alți membri ai clubului, zâmbetul când una dintre fetele ei se apropie să-i spună ceva. Dorința se involbură înăuntrul lui, fierbinte și amețitoare. Avea să i se permită să se apropie din nou de ea, căci nu își putea închipui să nu o facă.

În cele din urmă, ea păru să-i observe și se îndreptă spre ei.

- Lord Haybury, Anthony, spuse ea.

- Nu te încrunta la mine, Diane, răspunse Cameron, doar pentru că ți-am ghicit joculețul.

- Da, Lord Haybury mi-a spus că a decis să te propună ca membru. Totuși, nu te aștepta să-mi placă faptul că ești aici.

- N-ai decât să mă placi sau nu. Nu-mi pasă. Astăzi, vreau două mii de lire. În bancnote. Am mai multe datorii de plătit.

Diane se uită la Oliver.

- Cu siguranță, Haybury ți-a spus că procesul nu este chiar simplu.

- I-am spus, dar este foarte insistent.

Franțuzaica trecu pe lângă ei și îi aruncă lui Oliver o privire neprietenoasă în vreme ce traversa salonul.

- Diane, trebuie să discut cu tine când termini aici, spuse ea.

- Bineînțeles, Genevieve. Diane scoase un oftat. Azi, pot să-ți dau o mie de lire, continuă ea în șoaptă, revenind spre Cameron.

- Nu. Două mii.

Oliver se aplecă spre ea.

- Data viitoare... O să fii la limită câteva zile, dar sigur nu vreau avocați prin preajmă, din motive bine cunoscute.

- Oh, foarte bine. Așteptați aici.

- Data viitoare ce? întrebă curios Cameron de îndată ce plecă Diane.

- Nu știu la ce te referi.

- Hai, Haybury. Asta e prima zi a parteneriatului nostru. Sigur nu e momentul să începi să ai secrete.

Părea chiar un moment foarte bun să-i dea una lui Cameron. Oliver închise ochii pentru o fracțiune de secundă. Făcea totul pentru Diane. Nu exista vreun alt motiv pentru care să tolereze în preajma lui o asemenea lipitoare.

- Fondurile de la... investitori vin la intervale neregulate. Au trecut mai bine de două săptămâni, așa că tranșa următoare ar trebui să vină curând.

- Atunci, o să fie momentul să-mi dai încă două mii de lire.

- Nu imediat. Povestea asta necesită o oarecare subtilitate, știi, dacă nu cumva vrei să ajungi cu noi la Newgate.

Cameron păli, și, pentru o clipă, Oliver crezu că mersese prea departe. Grijile vagi erau ceva; amenințarea cu închisoarea era cu totul altceva. Făcu semn uneia dintre fete să le aducă o sticlă de vin.

- Este un târg cinstit, nu crezi? continuă el. Puțină subtilitate în schimbul a două mii de lire pe lună?

Contele își turnă un pahar plin de vin. După ce bău jumătate, culoarea începu să îi revină în obraji.

- Dacă risc închisoarea, vreau o recompensă mai mare.

- Ți-am spus, dacă nimeni nu observă ceva ciudat, până la finele anului, o să ajungi la trei mii pe lună. După asta, cine știe?

- Toate sună minunat, dar eu încă n-am văzut nici un sfanț.

Exact în clipa aceea, Diane se întoarse în cameră, cu o carte în mâini.

- Iată, Anthony, spuse ea și îi întinse volumul. *Robinson Crusoe*. Ai spus că era preferata lui Frederick, și am vrut să o ai tu.

- Nu vreau...

- Deschide-o, murmură Oliver.

- Oh. Oh. Prea bine, atunci. Deschise coperta și chiar făcu ochii cât cepele înainte să închidă cartea la loc. Ce facem acum?

- Ne bucurăm de prânz, apoi ne ținem la distanță vreo câteva zile.

- Nu. Vreau să fiu văzut că pariez aici. Și vreau ca toată lumea să vadă că sunt bine-venit la clubul Tantal.

Oliver îi aruncă o privire lui Diane, care își arcui o sprânceană.

- Diane, spuse el, aș vrea să-l susțin pe Lord Cameron să devină membru. Până se ia decizia, el va fi oaspetele meu aici.

- Prea bine. Dar trebuie să respecti regulile, Anthony.

- Da, știu, știu. Subtil. Sunt numai subtilitate și discreție. Te asigur.

După ceea ce fusese probabil cel mai lung prânz din viața lui, Oliver îl conduse pe Anthony afară, îi împrumută contelui trăsura ca să-l ducă acasă și-l trimise pe nemernic la plimbare. Pentru numele Domnului, juca-se nopți întregi whist și nu fusese atât de epuizat.

- Oliver, ne vedem în biroul meu, spuse Diane din foaierul aglomerat, apoi se făcu nevăzută.

Cei șase bărbați care trecură pe plângă el îi trimiseră priviri piezișe, oscilând de la cinism atotcunoscător la amuzament clar. Fusese limpede de la bun început că voia ca lumea să creadă că era posibil să fie iubiți, dar faptul că încă își dorea să fie văzută așa trezea înăuntrul lui o speranță stranie. Doar dacă nu cumva voia să fie văzută cum ea pocnea din degete și el sărea supus.

Când el intră, ea era așezată în spatele biroului, înscrind intrări într-un registru.

- M-ai chemat? întrebă el și se afundă în scaunul din fața ei, înainte ca ea să-i spună să rămână la ușă sau așa ceva.

- Nu poți continua să-l plătești așa, spuse ea, închizând registrul și sprijinindu-și ambele coate în el. Dincolo de faptul că nu-mi place ideea de a-i da lui Anthony nici măcar un bănuț, două mii de lire sunt o avere.

- Își cere deja următoarele două mii. Dar, așa cum ți-am spus, mi le permit. Un cadou pentru tine.

- Una este să... te conving să-mi împrumuți fonduri când știu că o să fiu în stare să ți le returnez. Și sunt în stare, sper că ai observat.

- Am observat. Și faci asta mai repede decât este nevoie. De parcă era nerăbdătoare să termine cu el. După sezon, este posibil să ai nevoie de bani în plus. Nu trebuia...

- Nu-mi spune tu ce să fac.

- Iar ajungem la asta? întrebă el, sfâșiat între amuzament și frustrare.

Diane făcu o grimasă.

- Nu. Doar că simt că-ți sunt datorare. Și dacă nu o să-ți plătesc banii pe care i-i dai lui Anthony, o să-ți rămân datorare... cu mine.

- Dacă ar fi atât de simplu să te câștig..., comentă el în barbă.

- Poftim?

Era o conversație pe care nu trebuia să o aibă cu ea. Nu până nu descifra încordarea ciudată pe care o simțea în piept de fiecare dată când își amintea discuția avută cu o noapte în urmă. Totuși, iată că ajunsese acolo, îndrugând verzi și uscate.

- O să recunosc că, de la ultima noastră discuție, mi-am dat seama că există o anumită asemănare între ce ți-am făcut eu și ce încearcă acum Cameron. Poa...

- Spune-mi, îl întrerupse ea, împreunându-și degetele și sprijinindu-și bărbia pe ele. Vrei să dezvolt subiectul?

- Nu, la naiba cu totul.

Se uită urât la ea.

Ochii de smarald îl priviră înapoi netulburați.

- Vreau să am încredere în tine, să știi.

Oliver se ridică.

- Atunci, ai încredere.

- Am avut doi ani la dispoziție să mă gândesc la toate motivele pentru care n-ar trebui să fac asta. Și apoi, mai ești tu, care, se pare, până acum două luni nu te-ai gândit la mine nici măcar o dată.

Oh, era prea de tot. Ocoli biroul, apoi o trase din partea din față a rochiei negre și o ridică, după care îi acoperi gura cu a lui.

- M-am gândit la tine în fiecare zi, spuse el aspru, ridicând-o în brațe și așezând-o pe birou. În fiecare blestemată de zi.

Parfumul și gustul ei îl excită mai mult decât orice altă femeie pe care o avusese vreodată. Și, chiar dacă părea să nu fie în stare să admită că avea nevoie de ajutorul lui, din felul în care degetele i se încurcau în părul lui, ținându-l aproape, reieșea că măcar îl dorea.

Oliver îi ridică poalele rochiei. Apoi, se descheie la pantaloni, îi coborî până la genunchi și o trase spre maldarul lui. Diane gemu când el o pătrunse, gleznele i se lipiră pe după șoldurile lui. El o penetra tare și repede, ascultând răsuflările ei amestecate cu gemete.

Dacă ar fi putut să-și rezolve toate certurile așa... Deși, dacă îi permitea să intre în inima ei la fel de ușor cum îl lăsa în trupul ei, poate reușeau. O sărută din nou, fierbinte și cu patimă. Corpul ei începu să se încordeze în jurul lui, și el întetă ritmul. Își dorea să ajungă la orgasm în același timp, să împărtășească acel moment. Și își dorea ca ea să-și aducă aminte cât de bine se potriveau - cel puțin fizic.

Cu un geamăt mut, ea se cutremură, și el o întâlni în ceață incandescentă a plăcerii. Fără suflare, își odihni capul pe umărul ei, în timp ce ea făcu la fel. Perfecțiune. Voia să mai spună ceva, dar nu reuși. Nu încă.

- Îi dau banii, spuse el, fără să se miște, nedorindu-și ca ea să se retragă din îmbrățișarea lui. Și scăpăm de el.

- Foarte bine, răspunse ea, cu un oftat.

- Nu o să-l las să scape atât de ușor. Încet, îi sărută gâtul, își trecu gura peste gâtul ei și îi simți pulsul tremurând sub buzele lui. Îți dau cuvântul meu de onoare, Diane, că nu o să mai fug de data asta.

capitolul 20

„Nu o să mai fug de data asta.”

Nu își ceruse direct scuze, dar recunoscuse că făcuse ceva ce trebuia îndreptat. Și părea înclinat să facă exact acel lucru.

În seara următoare, Diane stătea în ușa sălii Ariadna și se uita cum fostul ei cumnat juca faraon. Nu părea să se priceapă mai mult decât răposatul lui frate. Probabil singurul lucru care îl ținuse pe Anthony departe de distrugerea totală era faptul că până acum nu avusese fonduri la discreție pe care să le cheltuiască.

- Cât a pierdut până acum?

Glasul trăgănat din spatele ei îi trimise fiori de plăcere de-a lungul coloanei vertebrale. Din păcate, nu le luă în seamă. La urma urmei, Oliver putea să pretindă că nu avea să fugă, dar nici măcar nu o întrebase dacă ea îl voia sau nu prin preajmă. Desigur, în clipa aceea, răspunsul ar fi fost un „da” foarte hotărât – acesta fiind un motiv în plus ca Diane să aștepte până când totul se termina și ea își recăpăta cumpătul.

- Din câte mi-am dat seama, spuse ea încet, este în pierdere cu aproximativ o mie opt sute de lire.

- De aceea l-am pus pe Manderlin la masa lui. Jonathan este un jucător bun, așadar Cameron nu o să își imagineze că este înșelat.

- De unde știi că o să piardă în continuare?

- L-am văzut jucând. Nu se pricepe.

Mâna lui Oliver se atinse de fusta ei.

- Nu se pricepe să parieze fără să piardă tot ce are?
întrebă ea, împotrivindu-se dorinței de a se lipi de el.

- Nu știe să își dea seama când să nu mai joace.

- Milady.

Speriată, ea se întoarce și văzu că Juliet se apropia. Orice o făcuse pe femeia majordom să-și părăsească postul în cea mai aglomerată parte a serii nu putea să fie de bine.

- Ce este, Juliet?

- Lady Dashton este afară. Ea și prietenele ei au pancarte și îi mustră pe toți cei care intră în club.

- Îi mustră? repetă Oliver și își duse o mână la gât într-un gest exagerat. Doamne sfinte!

- Poate nu-ți pasă de părerea lui Lady Dashton, dar aici sunt oameni cărora le pasă. Diane traversează grăbită clubul, cu Oliver și Juliet pe urmele ei. Știuse că avea să fie nevoită să se ocupe de Lady Dashton și Doamnele Moderației, dar nici că se putea o sincronizare mai proastă.

- Pot să sugerez ca o herghelie de cai să împrăștie mulțimea?

Diane își înăbuși un zâmbet.

- O să țin minte asta. Dar să stai deoparte, Oliver. Dacă există cineva pe care Doamnele Moderație să îl displacă mai mult decât pe mine, tu ești acela.

Jenny o aștepta deja în foaier.

- Mai mulți gentlemen s-au oprit înainte să intre și și-au amintit deodată că aveau treburi în altă parte, spuse ea iute. Își întoarce privirea spre Oliver. N-ar trebui să mergi acolo.

- Așa mi s-a spus. Își înclină capul. Cred că mă duc să văd ce mai face bunul meu prieten, Lord Cameron. O să-ți dau un sfat de care probabil n-ai nevoie: nu ți le face dușmance, Diane, sau nu o să vă mai dea niciodată pace nici ție, nici clubului.

Ea ridică dintr-o sprânceană. Nu, nu avea nevoie de acel sfat, dar măcar era un sfat bun.

- Nu-l lăsa pe Anthony să iasă de aici cu vreun sfanț, altfel nu o să mai aibă nevoie de noi.

Oliver schiță un zâmbet spre ea.

- Punct ochit. Noroc.

Se făcu nevăzut în umbrele clubului.

- Arogant bărbat, murmură Jenny.

- Măcar încearcă să fie de ajutor, sublinie Diane și-l întâmpină pe Lord William Jensen cu un zâmbet când acesta intră încruntat în foaier. Milord.

- Împielițata aia de femeie a aruncat cu un ou în mine, mormăi el.

- Mă ocup eu de asta, milord.

- Să vă asigurați că așa o să faceți.

Ei, ce reacție necioplită. Și tocmai făcuse un pas înainte ca să fie exclus din club. Încă un lucru de care trebuia să se ocupe mai târziu.

- Jenny, poți să te alături discret mulțimii de doamne?

- *Mais oui*. Dă-mi un minut. Genevieve se îndreaptă spre intrarea slujitorilor din lateralul casei.

- Dacă pot să întreb, ce ai de gând să faci? spuse Juliet.

- Le folosesc în favoarea clubului.

Diane termină de numărat un minut în gând, îl mai dădu lui Jenny câteva secunde, apoi deschise ușa din față și ieși.

Vreo douăzeci de doamne mărșăluiau înainte și înapoi, pe trotuar. Mai multe dintre ele țineau pancarte din lemn deasupra capului. În lumina slabă a felinarelor, nu era ușor să le citești, dar reuși să le deslușească. Preferata ei era cea care spunea: „O casă de toleranță, indiferent de nume, rămâne tot o casă de toleranță”, urmată de „Locul femeii este la ea acasă”. Ori nu-și dădeau seama, ori nu le păsa că aceea era casa ei. Și era casă pentru toate fetele ei. Noua și foarte neobișnuita ei familie.

- Lady Dashton, strigă ea.

Vicontesa, care scanda „Rușine, rușine, rușine” în spre trăsurile care treceau, se întoarse să se uite la ea.

- Lady Cameron, spuse ea cu voce răsunătoare. Sunt surprinsă că ai curajul să te arăți la față.

- Se pare că aveam o neînțelegere, i-o întoarse Diane și continuă să se apropie.

- Bineînțeles că avem. Îi inviți pe soții noștri în locul ăsta, le iei banii și îi ispitești cu femei.

Mulțimea huidui.

- Ei bine, aș putea să vă spun că noi le luăm foarte puțin bani în comparație cu cât pierd unul față de celălalt sau aș putea sublinia că nici unuia dintre ei nu i se permite să se atingă de angajatele mele, dar este evident că nu vrei să auzi asta. Deci am o propunere pentru tine.

- N-ai putea să spui ceva ce să-mi doresc să aud.

- Într-o duminică după-amiază, o dată pe lună, am să deschid clubul Tantal pentru voi. Toți banii făcuți în după-amiaza aceea o să ajungă la instituția de caritate pe care o alegi tu. Sau poți să folosești sediul ca să organizezi prânzuri sau alte evenimente de caritate în ziua aceea. Asta dacă nu cumva vă obosiți gura degeaba aici și nu vreți să realizați ceva util.

- Cum îndrăznești?

- Adăpostesc o serie de tinere doamne bine-crescute și bine educate, care, din întâmplare, au avut o viață mai puțin norocoasă decât noi două. De aceea îndrăznesc.

- Așa zici tu. Eu am îndoielile mele.

Diane micșoră distanța dintre ea și vicontesă și coborî vocea.

- N-aș respinge șansa de a face lucruri bune, milady. Mai ales când alternativa este să stau pe întuneric fără să fac altceva decât să urlu la oameni și să nu realizez absolut nimic. Ridică ochii spre cer. Și cu ploaia care stă să vină.

- Protestele noastre nu o să se termine în seara asta.

- Și, dacă reușiți, atunci clubul Tantal s-ar închide și toți acești domni s-ar duce pur și simplu în altă parte să-și piardă banii și să fie ispitiți de fiecare fată frumoasă

care le taie calea. Și n-ai avea un eveniment de caritate pe lună de care să te ocupi.

- Deci te-ai gândit să mă mituiești?

Diane își înclină capul.

- M-am gândit să continui cu activitatea clubului meu și să-mi protejiez angajatele, iar, pentru asta, sunt dispusă să-mi ofer clubul și să renunț la o parte din câștiguri pentru cauzele alese de tine. Asta nu este mită; este compromis spre beneficiul nostru reciproc.

Lady Dashton se uită la ea vreme îndelungată.

- Bănuiesc că o să ai grijă să mă faci să cad foarte prost dacă refuz compromisul ăsta.

- Dacă vrei să continui cu neînțelegerea asta, o să găsești în mine un adversar redutabil, spuse Diane cu precauție.

Și unul care literalmente nu și-ar permite să se retragă.

- Și se spune că numai bărbații sunt în stare să negocieze tratate și să guverneze țări, comentă vicontesa, cu o urmă de amuzament pe chip.

- Cine spune asta? Bărbații, îmi închipui.

- Foarte adevărat. Aș fi de acord cu acest... compromis doar în schimbul a zece ore în prima duminică din fiecare lună.

- Șase ore. Doamnele mele își merită seara pentru ele. Vicontesa scoase un oftat.

- Nu o să mă întâlnesc cu tine aici ca să discutăm despre asta.

- Poate luăm prânzul la Preston Bakery vineri.

- Foarte bine.

Diane întinse mâna. Oliver nu era singurul care învățase cum să descifreze oamenii. Ea făcuse o propunere pe care Lady Dashton tocmai o acceptase. Dacă vicontesa refuza să dea mâna, ieșea în pierdere. Și așa ceva nu se cădea.

La o clipă după aceea, degetele înmănușate ale Lady Dashton le strânsură ușor pe ale ei.

- Trebuie să vorbesc cu grupul meu, spuse vicontesa.

- Desigur. Ne vedem vineri.

După ceva mormăieli și sporovăieli, Doamnele Moderației începură să se împrăstie, iar Diane se întoarse în clubul Tantal. La câteva minute după aceea, Jenny o aștepta în colțul opus al sălii Demetra.

- Bravo, spuse ea cu un zâmbet atipic. Nu aveau nici cea mai vagă idee încotro să o ia. Să refuze să finanțeze un act de caritate? Oh, n-ar putea niciodată.

- Și să sperăm că acum o să înceteze să mai protesteze împotriva clubului pe care îl vor folosi. Acum, chiar avem șanse să-i vedem și pe soții lor.

O provocare rezolvată, dar nici o manevră nu conta dacă nu puteau să-l îndepărteze pe Anthony Benchley de club. Pentru că Oliver avea dreptate; nici unul dintre ei nu avea o reputație impecabilă, iar Anthony era rudă de sânge cu fostul proprietar al reședinței Adam. Chiar dacă Frederick ar fi semnat cu adevărat acel act, exista riscul ca ea să nu reușească să păstreze casa. Dacă îi era descoperită înșelătoria însă, ar avea mare noroc să nu fie deportată.

Se uită prin salonul plin ochi, haine bărbătești mai închise la culoare se intersectau ici, colo cu mățăsuri și museline în culori mai deschise. O femeie avea nevoie de săptămâni întregi ca să organizeze un singur dineu la ea acasă; la clubul Tantal, ea organiza câte un dineu în fiecare seară.

În cea mai mare parte a celor doi ani, făcuse planuri, și iată unde ajunsese. Zumzetul discuțiilor bărbaților, întrerupt de clinchetul și de zângănitul de farfurii și tacâmuri. Acum, când clubul mergea atât de bine și unele dintre celelalte fete învățau cum să gestioneze lucrurile, Diane nu mai trebuia să fie de față în fiecare seară, dar se bucura să fie acolo. Îi plăcea să i se confirme că reușise ce își propusese. Și, în adâncul sufletului, îi plăcea să știe că pariurile aduceau, în sfârșit, bani. Nu numai ei, ci și tuturor doamnelor aflate în slujba ei.

Prin ușa aflată în celălalt colț al salonului intră celălalt motiv de bucurie. Oliver o zări, zâmbi și începu să-și croiască drum printre mulțimea de mese. Era partea din

ecuație pe care ea nu putea să o controleze și, chiar dacă la început detaliul o deranjase, acum i se părea ciudat de înviorător.

- Langtree mi-a spus cum te-ai ocupat de Lady Dash-ton, zise el, apoi luă mâna lui Diane și o duse la buze ca să-i sărute încheietura. Ești genială, să știi.

- Părea un pic mai practic decât să fie călcată în picioare de cai.

- Și, indiferent de câți bani pierzi pe evenimentul de caritate, probabil o să recuperezi cu mult mai mult acceptându-i pe soții rigizi ai femeilor ăloră. Zâmbetul lui se accentuă. Dar sigur ești conștientă de asta.

- Într-adevăr. Cu întârziere, își retrase mâna dintr-ai lui. Nu pentru că își făcea griji despre ce credeau ceilalți domni. Mai degrabă era de vină faptul că atingerea i se părea prea plăcută. Îi plăcea să-l atingă și îi plăcea când o atinge, iar el îi distrăgea prea mult atenția. Ce face Anthony?

- A părăsit masa de faraon și acum încearcă ruleta. În ritmul ăsta, o să cheltuiască cele două mii de lire în mai puțin de o oră. Își întinse din nou mâna și își îndreptă mâneca. Trucul o să fie să-l facem să cheltuiască mai mult de atât.

Fu străbătută de un fior. Făcuse tot posibilul să se asigure că nici un bărbat nu pierdea mai mulți bani decât își permitea, dar unii dintre ei păreau teribil de hotărâți să fie ruinați. Cum Anthony nu era căsătorit, fără o soție care să-l tragă în jos, și mai și încerca să-i fure clubul, Diane simțea mai puțină empatie pentru el decât în mod normal. Dar tot nu-i plăcea.

- Câți bani o să-i plătești înainte să-l prinzi în capcană? întrebă ea, dând din cap când Jenny li se alătură.

- Presupun că o să ceară încă două mii de lire mâine, dacă nu în seara asta. De îndată ce i-a cheltuit pe majoritatea, l-am prins.

- Atunci, să-i dăm bătaie.

- Ei bine, s-ar petrece totul mai repede dacă aș juca eu direct cu el, dar asta i-ar da de bănuț. Așadar, în clipa

asta, trebuie să ne bazăm pe lipsa lui de pricepere și de judecată. O să ia mai mult timp, dar nu o să poată spune că noi l-am dus acolo.

- O să-i oferi un credit? întrebă Jenny.

- Limita clubului este de două sute de lire, răspunse Diane. Nu vreau să își imagineze că poate trece de asta și să-și tot mărească datoria.

- Dacă nu simte neliniștea dată de gândul că a pierdut mai mult decât poate să plătească, nu o s-o ia pe calea pe care îl vrem noi, spuse Oliver.

Diane trase aer în piept.

- Atunci, ne ducem să ne certăm în public, Jenny? întrebă ea.

Genevieve îl privi pe Oliver.

- Oui. Cred că am un subiect în minte.

Subiectul nu avea importanță, dar, dacă el era cel despre care Jenny voia să discute, Diane nu prea putea evita. Își croi încet drumul printre membrii clubului, spre sala Ariadna. Chiar dacă nu-i plăcea să discute cu Anthony, era important ca el să-și dea seama că activitățile lui nu treceau neobservate.

Da, totul era foarte elaborat și, da, existau moduri mai simple și mai brutale prin care să scape de fostul ei cumnat. Dar ironia ei prefera ca el să-și găsească sfârșitul ca urmare a pariurilor. Frederick nu își învățase niciodată lecția, nici măcar la sfârșit. Poate că Anthony o învăța cât încă avea timp să-și schimbe stilul de viață. Dacă nu o făcea, ei bine, măcar ea îi dădea ocazia să o facă.

Anthony pariase stive mici de bani pe mai multe numere diferite și de ambele culori ale ruletei, semn clar că nu știa unde ar fi avut cele mai bune șanse de câștig. Ea își înăbuși un oftat când se opri lângă el.

- Cum îți merge? întrebă ea.

- Ca naiba? i-o întoarse el, înjurând când bila se opri la un număr pe care nu-l alesese. Trebuie să te asiguri că norocul îmi este mai favorabil.

Diane se încruntă.

- Asta depinde în întregime de tine și de noroc, răspunse ea. Aici se joacă pe bune. Nu intram în domeniul asta dacă era altfel - sau dacă cineva ar crede altceva.

- Atunci, nu este suficient de bine.

Iată.

- Poftim? șopti ea. Nu am să-ți finanțez pariurile. Ți-am plătit cât ai cerut. Nu pot să fac mai mult de atât.

- Ba cred că poți. Am pierdut aproape două mii de lire într-o singură noapte. Înmulțește asta cu cât... două sute de bărbați aici în seara asta? Ți poți permite prea bine să-mi dai încă două mii de lire. Și le vreau.

- Nu toată lumea pierde și nu toată lumea pierde în fața băncii. Cea mai mare sumă de bani schimbă pur și simplu mâinile.

- Asta nu e problema mea. Iar problema ta este dacă ești dispusă să riști afacerea.

- Bine. Dar nu pot să-ți dau două mii de lire în fiecare zi. Este absurd. Oamenii ar observa.

- Care oameni?

Diane își duse o mână la gât.

- Nu pot să-ți spun asta. Și vorbește în șoaptă. Vino mâine la micul dejun și-ți dau cât pot.

- Diane.

Tresărind, ea se întoarse și văzu că Jenny se apropia.

- Să nu zici nimic despre asta, spuse Diane către Anthony, apoi se duse să o întâmpine pe prietena ei. Gata?

- A cerut mai mulți bani?

- Trebuie să i-i dau la micul dejun.

- Atunci, să discutăm cu omul, nu?

- Asta trebuie să pară doar o ciondăneală. Nu vreau să mă cert, de fapt.

- Nici eu. Vreau doar să știu de ce ai încredere în el acum.

Diane se încruntă și făcu un gest neputincios cu mâinile.

- A avut o idee foarte bună, trebuie să recunoști.

- Asta înseamnă doar că este expert în ale vicleniei. Eu n-am încredere în el.

- N-am încredere oarbă, Jenny, dar în ultimele săptămâni a demonstrat în repetate rânduri că este cinstit. Îndreaptă lucrurile.

Jenny întinse un deget spre ea.

- Mă simt ca o idioată. Îl iubești?

Cuvintele o făcură să se oprească pentru o clipă. Să le audă rostite atât de direct...

- Mi se pare extraordinar de enervant.

- Asta nu este un răspuns. Scutură din cap.

Diane scutură din cap.

- Nu este un răspuns pe care să ți-l pot da, orice ar fi.

Încruntată, Genevieve se uită la ea.

- Este foarte deștept. Recunosc asta. Dar trebuie să-ți dai seama ce vrei de la el. În afară de banii lui.

- S-a oferit să-mi ofere propria aripă la Haybury Park după sezon.

- Poftim? Tu ce i-ai spus?

- l-am spus că nu vreau să fiu aproape de el. Trase aer în piept. Pentru că *chiar* vreau să fiu aproape de el. Este foarte complicat.

- Nu atât de complicat pe cât ai crede. Cu o fluturare neprietenoasă din mâini, Jenny făcu un pas în față. Decide pe cine pedepsești și de ce.

- Credeam că-l urăști.

- Eu îl urăsc pentru că tu îl urăști. Noi suntem prietene, da?

Diane se abținu cu greu să nu zâmbească.

- Prietene bune.

- Bon. Lord Cameron s-a tot uitat la noi, așa că pari a te teme de mine acum, și ne vedem sus la ceai mai târziu.

- Mulțumesc, Jenny. Cu o grimasă, Diane se dădu înapoi, apoi se uită spre masa de ruletă la timp ca să vadă cum Anthony își întoarse iute privirea. Scuză-mă,

Anthony? Franțuzaica asta... Se opri și înghiți în sec. Trebuie să-mi verific registrele.

- Îmi dai ce vreau mâine-dimineață, da?

- O să încerc.

- Nu. O să faci întocmai.

- Anthony, ți-am spus că este foarte complicat. Trebuie să fii atentă.

- Să faci ce trebuie să faci. Nu iau parte la stratagema ta. Dar îmi vreau cele două mii de lire, altfel te întâlnești cu avocații mei după-amiază.

- Nu! Ea își acoperi gura cu mâna, de parcă ar fi vrut să-și înăbușe protestul. Fără avocați, spuse ea mult mai încet. Foarte bine. Prea bine, o să reușesc.

- Bun.

De îndată ce părăsi clubul și pătrunse în intimitatea salonului din reședința Adam, Diane își permise să zâmbescă. A doua zi, avea să fie destul de distractiv.

Un ciocănit răsună în ușa pe jumătate deschisă.

- Ai putea să joci pe scenă, se auzi încet vocea lui Oliver. Magnific.

Ea se așeză pe scaun lângă lampa de masă. Poate trebuia să-l întrebe cum de reușise să treacă de Langtree, dar reușise deja să intre de atâtea ori în casa ei, încât nu părea să merite efortul de a-l întreba despre metodele lui.

- Trebuie să-i dau banii la micul dejun.

Așezându-se pe fotoliul de lângă șemineu, Oliver își întinse picioarele și își încrucișă gleznele.

- Despre ce te-ai prefăcut că te cerți cu domnișoara Martine?

- Nu te privește.

- Ah. Despre mine, atunci. N-a fost nevoie să vă prefăceți prea tare, nu-i așa?

Arăta extraordinar odihnindu-se în fața focului, relaxat și încă vigilent, ca un leu care aștepta ca prada lui să se apropie.

- Ce-o să fac cu tine? murmură ea, zâmbind slab.

- Ce vrei să faci cu mine?

- Oscilez între dorința de a te săruta și dorința de a te strânge de gât, răspunse ea.

- Cred că este o îmbunătățire. Oliver o privi. În lumina difuză a focului care ardea în cealaltă parte a încăperii, părul ei negru părea aproape de bronz, iar pielea îi era caldă și ispititoare. Te doresc.

- Iar eu vreau să știu ce o să faci când o să te sature și ai doar o singură femeie. Sau când o să hotărăști că mă placi mai mult decât ai vrea să recunoști.

El trecuse deja de mult de faza aceea.

- Ți-am spus că nu fug.

- Presupui că vreau să rămâi.

- În acord cu înțelegerea noastră, cred că ai câte doi ani la dispoziție ca să-mi restitui împrumuturile. Brusc, îi trecu un gând prin minte și se încruntă. Asta este motivul pentru care plătești suplimentar, nu-i așa? Ca să scapi de mine.

- Nu mă așteptam ca afacerea să meargă atât de bine. Tu trebuia să fii un scut și o momeală. Ai reușit cu prima parte și nu mai este nevoie de tine pentru a doua.

- Nu mai e nevoie, repetă el. Ce cuvinte interesante.

- Chiar? răspunse ea încet. Cum de?

Ea nu avea de gând să-i lase nici măcar un centimetru de marjă de manevră. Dar, dacă voia să justifice prezența lui susținând că era „nevoie de el” la club, atunci, de îndată ce scăpau de Lord Cameron, probabil avea să fie rugat să își ia tălpășița. Apoi, urma să o mai vadă numai când vizita clubul și doar până la finele sezonului. Haybury Park era proprietatea lui de numai doi ani, și nu putea să-și petreacă toamna și iarna la Londra, doar pentru că tânjea după vreo femeie care nu-l dorea.

Fu cuprins de o senzație de neliniște. Era împotriva propriei ființe să se lase expus, dar începuse să-și dea seama că, până nu reușea să îndrepte lucrurile față ea, nu aveau să fie niciodată în stare să meargă înainte. Și voia să meargă înainte. Cu ea.

Încet, el se ridică și se îndreptă spre locul unde era ea așezată.

- Am spus că vorbim după ce terminăm cu Cameron, zise el și se așeză în genunchi chiar în fața ei, dar mi se pare că încercările tale de a scăpa de mine devin cam sângeroase.

- Mă scoți din sărite. N-am făcut nici un secret din asta.

- Da, știu, dar speram că glumești despre neplăcerea ta neconținută. Poate glumeai sau poate vorbești serios, dar nu sunt dispus să stau cu mâinile în sân și să mă uit cum ratez încă o șansă.

Ea se mișcă și miji ochii.

- Oliver, sunt obosită. Eu nu...

Diane dădu să se ridice, dar el își puse mâinile pe coapsele ei și o ținu acolo unde era. Vrând să o atingă, Oliver își încheștă degetele în materialul negru al fustei ei.

- Îmi pare rău, spuse el încercând să-și păstreze vocea scăzută și sub control. Tu căutai speranță, iar eu căutam un pic de distracție, și, când mi-am dat seama că începuse să-mi pese de tine mult mai mult decât eram dispus să recunosc, am dat bir cu fugiții. Ca un câine opărit, cred că ai spus. Îmi cer scuze. Nu este suficient să o spun în cuvinte sau să admit că faptul că te-am părăsit în Viena este cel mai mare regret al vieții mele, dar așa este.

Pentru o clipă, ea rămase în tăcere. Apoi, se aplecă peste mâinile lui și îl plesni. Tare.

- Cel mai mare regret? repetă ea și-l împinse în spate. Este ridicol!

Se aruncă înainte și ateriză pe el, lovindu-l în față și în piept. Oliver încercă să se ferească, dar nu avea cum să evite complet loviturile fără să o rănească.

- Diane!

- Doi ani m-am gândit că ai plecat pentru că eram o amărâtă slabă de inger și plângăcioasă, atât de neajutorată, că abia dacă mă mai suportam.

- Nu erai neajutorată. N-ai fost niciodată neajutorată. El gemu când genunchiul ei se înfipse în vintrea lui. Erai pierdută și furioasă, dar, pentru numele lui

Dumnezeu, n-ai fost niciodată slabă de înger. Și partea din tine pe care am putut să o văd a fost cea care m-a atras, cea care m-a speriat peste măsură. Partea care mi-a spus că-mi întâlneam perechea.

- Dacă ai regretat atât de mult că m-ai părăsit, te-ai gândit vreo clipă că, oh, puteai să te întorci la Viena? Știai că n-aveam nici un ban, dar, când ți-ai primit moștenirea, nu te-ai gândit să-mi trimiți zece lire? Presupun că regreti și asta. Regretul nu m-ajută cu nimic, netotule!

- Când te-am revăzut aici, răspunse el, încercând să ignore acuzele ei justificate, am știut. Scânteia aceea puternică și sfidătoare din tine era atât de... Erai pe jar. Deci, da, îmi regret prostia, dar sunt... mândru că ai făcut singură toate astea. Nu datorezi nimic nimănui.

- Ha! Cu siguranță nu ție.

- Nu, nu mie. Nu vreau să-ți spun ce să faci, să-ți dau ordine, să te împiedic să faci ce faci. Vreau doar să fac parte din asta. Eu... te iubesc, Diane. Te-am iubit dintotdeauna.

- Mi-ai frânt inima! urlă ea și-l lovi din nou.

- Știu. Și îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am rănit. M-am gândit doar la mine. Credeam că o să mă uiți. Faptul că eu n-am putut să te uit... asta era povara pe care trebuia să o suport. Sau așa m-am gândit.

Brusc, ea se prăbuși pe pieptul lui, cu răsufierea greoaie și întretăiată. El îi eliberă cu grijă încheieturile din strânsoarea mâinilor lui, iar ea își încleștă mâna în haina lui.

- Plângi? șopti el, gata să se apere din nou.

- Nu! spuse ea, cu voce înăbușită și tristă.

Încet, el o cuprinse în brațe și o strânse aproape.

- Suntem doi oameni încăpățânați și nebuni care au dus o viață foarte neconvențională, murmură în părul ei. Personal, cred că suntem făcuți unul pentru celălalt.

- Ești un bărbat foarte enervant, șopti ea.

- Da, iubirea mea. Știu. El răsuflează. O să-ți pun o întrebare. Nu vreau să-mi răspunzi până nu o terminăm

cu Cameron și până nu scapi de grija că ai putea să-ți pierzi clubul. Și, după ce o să pun întrebarea asta, te duc în dormitor, unde o să fiu un domn perfect și o să stau cu tine până adormi.

- Ce întrebare? ceru ea să știe, cu chipul încă îngropat în gâtul lui.

- Diane Benchley, te măriți cu mine?

capitolul 21

Diane deschise somnoroasă un ochi.

- Șșșttt. Dorm, mormăi ea și își închise ochiul la loc.

- Milady, te rog. Ai spus să te trezesc la șapte, șopti Mary și o înghionti din nou într-un umăr.

- De ce vorbești în șoaptă? mormăi ea spre slujitoare și se chinui să deschidă ambii ochi.

- Din cauza lui, milady.

Slujitoarea făcu un semn spre colțul opus al patului.

Diane întoarse capul și își aminti brusc de ce simțea că ochii o usturau și îi erau uscați. Plânsese. La o palmă de ea, cu ochii închiși în spatele genelor lungi și cu firicelele mijite în barbă, se afla Oliver Warren. Bărbatul care, cu o seară în urmă, îi spusese că o iubea. Care o ceruse în căsătorie.

Ea se ridică și își frecă fața. Sub așternuturi, încă purta cămășuța, dar nici Oliver, care se descotorosise de cizme, haină și vestă, nu era complet dezbrăcat. Îi spusese că avea să fie un gentleman și se purtase ca atare.

- Mulțumesc foarte mult, Mary. Vrei să ne aduci niște ceai? Iar dacă apare Lord Cameron, te rog să mă anunți imediat.

- Mă ocup imediat, milady.

Slujitoarea ieși valvârtej din încăpere și închise ușa în urma ei.

- A plecat? mormăi Oliver, pe deplin nemișcat.

- Da.

Ochi cenușii se deschiseră spre ea și îi întâlniră privirea.

- Bun. Mi-era teamă că ar putea să încerce să mă sufocă cu perna dacă mă mișc.

- Hmm... Hmm... Diane simți o dorință ciudată de a rămâne pur și simplu acolo și de a se uita la el, așa că, în schimb, se strecură dintre așternuturi și își trase rochia aruncată peste piciorul patului. Crezi că o să reușim să-l convingem pe Anthony să-și parieze următoarele două mii de lire în dimineața asta?

- Ți-e gândul numai la afaceri, nu? Prea bine. Oliver se ridică și se întinse. Le-am sugerat câtorva prietenii că poate și-ar dori să parieze în dimineața asta, după micul dejun, așa că nu o să fie singurul din sălile de joc.

- S-ar putea să meargă. Doar că nu-mi doresc să devină peste măsură de bănuitor.

Oliver se ridică în picioarele goale și i se alătură pe partea ei de pat.

- Dacă are ceva de discutat, îl trimit de aici până diseară. Sau și-ar putea pierde, teoretic, intrarea la toate cluburile din Londra. Doar că prefer să văd că o face aici.

Puseseră totul la cale cât putuseră de bine, dar detesta ideea că atâtea lucruri trebuiau lăsate la voia întâmplării. La voia speranței, în favoarea lor și în defavoarea lui Anthony.

- Și dacă o să câștige azi?

- Atunci, îmi închipui că niște bandiți o să încerce să-l jefuiască în drumul lui spre casă.

Se uită la el cruciș.

- Știi vreun bandit?

El zâmbi larg.

- Ai fi surprinsă.

- Nu atât de mult pe cât ai crede.

Chiar dacă spusese că nu voia un răspuns la întrebarea lui până nu se ocupau de Anthony, cuvintele păreau să plutească încă în aerul dintre ei. Nu grele și întunecate, ci ușoare și plăcute, asemenea draperiilor

de catifea sau râsului. Senzația o îngrozea și o fermeca în același timp.

Oliver își alunecă un deget de-a lungul obrazului ei.

- Aș vrea să știu la ce te gândești.

- Îmi fac griji pentru noii prieteni ai lui Anthony, inventă ea. Poate Larden nu se întoarce, dar ducele de Greaves pare să fie oaspetele de onoare al multor membri.

- Dacă își face apariția, mă ocup eu de el.

- Mă îndoiesc că o încăierare ar fi de vreun folos planului nostru.

Oliver își duse mâna la piept.

- Te rog. O încăierare? Eu? Am o mulțime de atuuri în mânecă, draga mea.

- Nici nu mă îndoiesc.

Mary ciocăni și intră în cameră, cu o tavă cu ceai în mâini.

- Lord Cameron încă n-a ajuns, milady, spuse ea și aruncă ocheade spre Oliver în timp ce așeză tava pe măsuta de toaletă. Să rămân și să te ajut să te îmbraci?

- Dă-mi un sfert de oră, Mary.

Ea făcu o reverență.

- Prea bine, milady.

De îndată ce slujitoarea ieși, Oliver turnă ceaiul în cele două cești.

- Un sfert de oră nu prea poate fi de ajuns pentru nimic ce ar merita făcut, comentă el, arătând spre zahăr și ridicând dintr-o sprânceană.

- Una, te rog. Fără lapte.

Îi întinse ceașca de ceai, apoi se sprijini de masa de toaletă ca să-l bea pe al lui.

- Știi, spuse el relaxat și îi aruncă o privire peste marginea ceștii, îmi dau seama ce gândesc majoritatea oamenilor sau chiar ce urmează să spună. Cu tine, de cele mai multe ori, n-am nici cea mai vagă idee.

- Da, ei bine, nu te mai uita la mine ca le vreo insectă în care urmează să înfigi un ac.

- Nu un ac vreau eu să înfig în tine, draga mea. El aruncă o privire spre ceasul care ticăia pe polița căminului ei. Ar trebui să mă duc să mă aranjez, spuse el. Cred că o să iau micul dejun aici, la club. Cât de aproape vrei să stai de masa lui Cameron?

- Departe. Dar să fii pregătit să ieși din sală de îndată ce pleacă.

El își puse deoparte ceaiul, apoi făcu o plecăciune adâncă și elegantă.

- Nu o să-ți faci nici un rău, nu o să-i permit.

Înainte să apuce ea să răspundă, Oliver se ridică și o sărută încet. Diane trase adânc aer în piept când el se îndepărtă.

- Nu încerca să-mi distragi a...

- Nu, asta nu o să meargă, o întrerupse.

O luă de umăr cu un braț, iar cu celălalt o cuprinse pe după șold și o trase spre el. Ca să nu cadă, Diane își înfășură brațele pe după gâtul lui. Aplecându-și capul, el îi acoperi gura cu un sărut adânc și înflăcărat care o lăsă fără aer.

- Mult mai bine.

Cu un ultim sărut scurt, o puse din nou pe picioare, se duse cu pași apăsați să-și strângă haina, vesta și cizmele, apoi plecă din încăpere.

Vreme îndelungată, ea doar privi ușa închisă.

- Imposibil om, mormăi ea, scuturând din cap și înăbușindu-și dorința de a zâmbi. Povestea lor trebuia să aștepte până vedea clubul Tantalul în siguranță. Numai atunci putea să se ocupe de inima ei.

Mary tocmai aranja ultimele agrafe în părul lui Diane când Sarah, una dintre femeile lacheu, ciocăni la ușa dormitorului.

- Milady, a sosit Lord Cameron. Camille l-a dus la locul lui.

- Mulțumesc, Sarah. Cobor într-o clipă. Te rog să-i spui lui Lord Haybury că a sosit Lord Cameron.

- Lord Haybury este deja în sala Afrodita, milady. Cred că ia masa cu Lord Manderlin și cu domnul Appleton.

Spusese că avea să le ceară prietenilor lui să vină și să se alăture mulțimii care participa la jocurile de dimineață. În ultima vreme, Oliver se ținuse de cuvânt cu o conștiinciozitate alarmantă. De fapt, de când îl șantajase ea ca să o ajute. Și, deși era foarte vocal în opinii, nu încercase niciodată să o oblige să facă ceva. Bineînțeles că l-ar fi împușcat dacă ar fi făcut-o, dar cu siguranță nu fusese un sclav ostil sau un dictator, ci mai degrabă un partener.

Se clătină pe picioare și se grăbi să se așeze iute pe un scaun la măsuta de toaletă.

- Milady, te simți bine? întrebă Mary cu glas îngrijorat.
„Nu.”

- Da, am nevoie doar de o clipă. Asta este tot, Mary.

Părând îngrijorată, Mary plecă din dormitor și închise ușa în spatele ei. Diane abia dacă observă; toate gândurile ei se concentrară pe ceea ce tocmai conștientizase. Un partener. El. Oliver Warren.

Era ce își dorea? Dobândise o familie neașteptată în persoana tinerelor care se adunaseră la clubul Tantal căutând o ultimă șansă la o viață aproape respectabilă. Toate acelea fuseseră planul ei, efortul, responsabilitatea și eșecul ei dacă nu ar fi putut gestiona totul. După moartea lui Frederick, își jurase că nu avea să se mai bazeze niciodată pe nimeni pentru nimic. Nu se gândise că oamenii aveau să înceapă să se bizuie pe ea.

Își cuprinse fața în mâini. Era prea mult. Pentru numele Domnului, îi ceruse ajutor lui Oliver pentru că se gândise că-i era dator și că putea să-l controleze, și, cu siguranță, știa că nu trebuia să aibă din nou încredere în el. Însă nu se gândise niciodată că el avea să fie demn de încredere, că avea să se dovedească un om mai bun decât cel pe care îl cunoscuse cu doi ani în urmă.

Diane se îndreptă de spate și trase adânc aer în piept. „Mai târziu.” Rămâneau o mulțime de lucruri

de descifrat mai târziu, dar fie. Mai întâi, trebuia să salveze clubul Tantal - cu un ajutor la care, cu două luni în urmă, nu s-ar fi așteptat niciodată.

Cartea în care alesese să ascundă plata lui Anthony era *Infernul* lui Dante, chiar dacă era convinsă că el nu avea să priceapă niciodată amenințarea sau ironia acelei detalii. Totuși, ea înțelegea. Și cu siguranță avea să înțeleagă și Oliver.

Izgonindu-și din nou din minte imaginea marchizului de Haybury, coborî treptele clubului și intră în sala Afrodita. Oliver se întrecuse pe sine; sala era de două ori mai aglomerată decât de obicei într-o dimineață de joi. Aparent, fiecare membru cu titlu trecuse să ia micul dejun în drumul lui spre parlament.

Anthony stătea singur, cu aceeași expresie pe care o avea o pisică în fața unui castron cu lapte, în vreme ce privea prin sala de joc. Era evident că vedea clubul ca pe propria lui bancă și credea că, dacă intrau mai mulți bani, avea să câștige și el mai mult. Diane speră că el se bucura de acea senzație, căci nu avea să dureze mult.

- Bună dimineața, Diane, spuse el, fără să se deranjeze să se mai ridice când o invită să se așeze pe scaunul din fața lui.

- Sper să-ți facă plăcere cartea, Anthony, spuse ea și i-o întinse. Ar trebui să-ți ajungă pentru o lună.

- Da, o să vedem noi. El deschise cartea la pagina de titlu, văzu banii și, cu un zâmbet, o închise la loc. Clubul este mereu atât de aglomerat dimineața?

- Multor membri le place să ia micul dejun aici, apoi să joace cărți vreo oră sau două, înainte să se ducă în Camera Lorzilor, răspunse ea și se opri ca să arunce o privire în direcția lui Oliver.

- O idee excelentă!

- Anthony, trebuie să...

- Nu-mi spune ce *trebuie* să fac, Diane, i-o întoarse el, apoi zâmbi din nou. Frederick habar n-avea, nu-i așa? Dacă ți-ar fi dat frâu liber, ar fi locuit în Park Lane. Mare

păcat că nu pot să mă însor cu tine. Sigur ți-aș permite să te ocupi în continuare de clubul Tantal.

- Da, cel mai mare păcat, repetă ea și strânse din dinți.

Oliver privi schimbul de replici din colțul opus al încăperii. Ca de fiecare dată, când Cameron schița unul dintre rânjetele lui, era nevoit să-și încleșteze pumnul pe coapsă ca să nu se ducă valvârtej spre el și să-i dea una de să leșine.

- Cât vrei să piardă? întrebă James Appleton pe un ton scăzut, în vreme ce urmărea privirea lui Oliver.

- Două mii de lire.

- În dimineața asta? Este un plan cam ambițios.

- Ar fi mai ușor dacă ar juca whist sau vreun alt joc în care ceilalți jucători să-i ia banii, interveni Manderlin. Ia mai mult timp să piardă cu clubul.

Având în vedere că erau, de fapt, banii lui, Oliver chiar prefera ca el să piardă cu clubul, dar Manderlin avea dreptate.

- Vedeți ce puteți să faceți ca să-l influențați, dar, pentru numele Domnului, să nu-i dați de bănuț.

- Îți faci o groază de probleme doar ca să ajuți o femeie, spuse Manderlin pe șoptite.

- Femeia mea, îl corectă Oliver.

Appleton clipi nedumerit.

- Poftim?

- M-ai auzit bine.

Prietenii lui schimbă priviri chiorășe.

- Prea bine, atunci. O să ne dăm silința. Tu... Jonathan se opri când ridică privirea. Fir-ar să fie!

Oliver nu se întoarse să se uite.

- Greaves, nu-i așa?

- Da. Tâmpitul de Trainor l-a adus din nou. De unde ai știut?

- Pentru că se prea poate ca ziua de azi să fie cea mai grea din viața mea. Îmi închipui că următoarea pe listă o să fie fantoma unchiului Philip.

Fără îndoială, James și Jonathan crezuseră că partea cea mai dificilă din acea zi era Lord Cameron. Totuși, el abia dacă își făcea griji pentru canalia aceea lacomă. Într-un fel sau altul, contele avea să înceteze să o mai supere pe Diane începând din ziua aceea. Nu, problema era Diane. Era mândră, încăpățânată și îngrozită de ideea de a mai depinde de cineva. Sau de a avea nevoie de cineva. Iar el habar nu avea cum să o convingă că nu avea să o mai lase niciodată baltă.

- Vine înapoi, mormăi Appleton din spatele furculiței cu jambon.

Și promisese că avea să fie subtil, la naiba. Oliver își roti umerii, gata pentru orice ar fi încercat fostul lui prieten. Spre uimirea lui, Greaves trecu pe lângă el fără să se oprească. În același timp, un bilețel împăturit alunecă pe masă, lângă el.

Oliver îl trase în poală cu ajutorul șervețelului și coborî privirea în vreme ce-l deschise. Citi în gând: „În bibliotecă. Acum. G.”

- Ce s-a întâmplat? șopti Manderlin.

- O invitație la belele, răspunse Oliver și se ridică de la masă. Revin într-o clipă. Stați cu ochii pe Cameron.

- Oliver, t...

- Vă rog.

Manderlin trase adânc aer în piept și încuviință din cap.

- Să nu te lași prins, indiferent de ce-ai face.

Incapabil să nu arunce o privire scurtă spre Diane, Oliver își croi drum spre sala Atena, aproape pustie la ora aceea. Greaves stătea lângă fereastră, cu privirea ațintită spre grădină.

- Excelență, spuse Oliver, neputând să nu-și încleșteze maxilarul.

- M-am gândit la un lucru, spuse Greaves, fără să se miște.

- Numai la unul?

- Nici nu putea să-mi pese mai puțin când l-am auzit pe Cameron bodogănind că fosta lui cumnată

i-a furat proprietatea și că el avea de gând să o recupereze. Desigur, până când am aflat despre așa-zisa ta aventură cu Lady Cameron. Apoi, totul a devenit puțin mai interesant.

- Poate ar trebui să menționez că, dacă încerci să faci vreun rău lui Diane sau clubului, o să te ucid, spuse pe un ton neutru Oliver. Chiar dacă ajung la spânzurătoare pentru asta.

- Ce evoluție dramatică! Mi te aminteam mai moderat și mai cinic.

- Asta a fost înainte să-mi dau seama că aveam ceva de pierdut. De ce te afli aici în dimineața asta?

- Pentru că azi-noapte Cameron a pierdut mai mulți bani decât aș fi crezut că poate avea, iar în dimineața asta pare foarte sigur că va deține și mai mulți. Îți șanta-jează femeia, nu-i așa?

Într-un final, Greaves se întoarce cu fața spre el.

- Gata, spuse Oliver și-și încleștă pumnul. Zbori pe fereastră.

- Stai. Ducele se trase cu o jumătate de pas înapoi. O să fiu mai direct. Nu o să intervin, indiferent de ce aveți de gând să faceți cu nebunul ăsta.

Ei bine, ce mișcare neașteptată. Oliver se opri.

- Este ultima dată când te întreb: De ce ești aici?

- Pentru că, deși nu cred în scuze, chiar mă bucur când cineva își primește pedeapsa bine-meritată. Cameron este un șarpe, chiar mai rău decât fratele lui, iar mie nu mi-a plăcut niciodată de Frederick.

- Ah. Deci îți oferi serviciile, în caz că am de gând să-l dau în gât pe Lord Cameron, nu-i așa? Este interesant cât de des trădezi încrederea celor care te consideră prieten.

- M-am împrietenit cu el doar pentru că... Ducele trase adânc aer în piept. Poate simt că-ți sunt cu adevărat îndatorat. Puțin îmi pasă dacă ai încredere în mine sau nu. Dar mă gândeam că aș putea să pariez ceva bani în dimineața asta. Cât vrei să piardă?

Era absolut imposibil ca Greaves să știe ce puneau la cale Oliver și Diane, dar, dacă știa de banii pe care îi primea Cameron, atunci era foarte posibil să fi descifrat măcar ultima parte din planul lor. Bineînțeles, Oliver putea să nege totul, dar era posibil ca asta să-i aducă doar bătăi de cap.

- Undeva pe la două mii de lire, spuse el scurt.

- Bine de știut.

- Asta nu ne face chit și nici prietenii, i-o întoarse Oliver. Iar dacă mă superi azi, o să...

- Da, știu. O să mă ucizi.

Când ieșiră din bibliotecă, Cameron se îndrepta spre sala Persefona, cu prietenii lui Oliver pe urmele lui. În vreme ce șarpele rătăci prin încăpere în căutarea celui mai bun joc, Oliver și cei doi tovarăși se așezară la o masă ca să joace douăzeci și unu. Nu era jocul lui preferat, dar avea nevoie de un dram de abilitate ca să joci bine. Și nu avea să-l provoace direct pe Cameron, din moment ce pariurile se făceau între jucător și bancă. Nu-i rămânea să spere decât că acesta avea să fie interesat să-l facă de râs jucând la aceeași masă.

La zece minute după ce începu jocul, Cameron se așeză la ruletă. Oliver înjură în barbă. Cei mai mulți dintre tovarășii lui aveau să stea cel mult o oră, și era convins că nici măcar Cameron nu putea să piardă la ruletă două mii de lire într-o oră.

Ducele de Greaves își făcu apariția și își aruncă brațul peste umerii lui Cameron. „La naiba!” Oliver încremeni. Indiferent de ce discutaseră, în cel mai bun caz, ducele avea să se confrunte direct cu Oliver și cu Diana, dar el încetase să se mai aștepte la cea mai bună dintre situații. Dacă Greaves se purta urât, asta însemna că urma să aibă loc o încăierare. Orice numai să-l țină pe Cameron departe de aliații lui.

Oarecum spre uimirea lui Oliver, ducele se uită în direcția lui, apoi îl conduse pe Cameron spre masa unde ședeau el și tovarășii lui.

- Bănuiesc că mai aveți două locuri, nu? întrebă Greaves trăgănat și se așază pe cel mai îndepărtat scaun de Oliver.

- Cu cât mai mulți, cu atât mai bine, comentă Appleton și își dresе glasul.

Oliver încuviință spre Mary Stanford, una dintre cele patru Mary angajate la club și, în ziua aceea, crupierul la jocul de douăzeci și unu. Aceasta împărți câte cinci cărți cu fața în jos, apoi o întoarse pe cea din fața ei, un șapte. Următoarea mână dezvălui un patru, în timp ce Oliver avea un as și un trei. Își făcu pariul și ceru altă carte, fiind foarte atent la Cameron.

Contele paria moderat, iar Oliver își reprimă o încruntare. Complotul reușea doar în cazul în care Cameron pierdea tot ce avea prin buzunare. Când ajunseră la a treia rundă, Oliver câștigase treizeci de lire, în timp ce fostul cumnat al lui Diane pierduse doar nouăsprezece lire. „La naiba!”

- Doamne sfinte, Cameron, spuse ducele de Greaves cu un chicot, faci pariuri ca o femeie. Dă dovadă de curaj, poți?

Nici nu termină bine de vorbit, că parie două sute de lire pe cărțile lui.

În timp ce Cameron se uită din nou la cărțile lui, ochii lui Greaves îi întâlniră pe ai lui Oliver, iar ducele schiță un semn discret din cap. „Hmm.” Nu știa ce însemna, dar Oliver avea de gând să profite. El chicoti.

- Bine spus, Greaves. Treizeci de lire amărâte nu merită timpul meu.

Și astfel, răspunse cu același pariu ca al ducelui.

Appleton și Manderlin le-o luară pe urme, cu toții chicotind de parcă făceau vreo pozna. Cu o încruntare, Cameron ținu pasul cu pariul - și pierdu numaidecât, al fel ca toți ceilalți, cu excepția lui Appleton.

După o jumătate de oră, cu un Greaves care îl momea pe Cameron de fiecare dată când părea gata să se retragă, Oliver își permise, în sfârșit, să se relaxeze o clipă. Aruncă o privire spre ușă și o zări pe Diane uitându-se

lung la el, iar el își flutură pe ascuns degetele. Ea se făcu nevăzută.

La o clipă după aceea, ea reapăru și se îndreptă direct spre Lord Cameron.

- Anthony, trebuie să vorbesc cu tine.

- Nu acum. Sunt ocupat.

- Nu, Anthony. Acum, repetă ea și își împreună mâinile. Și cu tine, Haybury.

- Fir-ar să fie, injură Oliver și, adunându-și câștigul, făcu un semn din cap spre ceilalți jucători și se ridică. Mergem, Cameron?

Contele încuviință din cap și plecă de la masă, dar îl prinse de braț pe Oliver în vreme ce se îndreptau spre biroul ei.

- Am pierdut aproape o mie șapte sute de lire, șopti Anthony. Am nevoie de mai mulți bani.

Oliver îi îndepărtă brutal mâna.

- Ai pierdut mai mult de patru mii de lire în ultimele trei zile? Doamne sfinte, omule!

- Ție la ce-ți trebuie atâția bani? Ești mai bogat ca regele Midas. Ar trebui să iau eu partea ta. La urma urmei, locul ăsta a aparținut familiei mele.

- Nu sunt...

- Liniște, șopti Diane printre dinți și închise ușa când se regăsiră toți trei în biroul ei. S-a uitat pe registre în dimineața asta, continuă ea pe o voce scăzută, cu privirea spre Oliver. Cred că a intrat la bănuieli.

Iar scumpa lui lady chiar era o actriță iscusită.

- Am fost foarte atenți, răspunse el. N-are ce să găsească.

- Ba sigur că are, dacă-și dă seama unde să se uite.

- Despre ce naiba vorbiți voi doi? întrebă Cameron. Și am pierdut mălaiul pe care mi l-ai dat. Am nevoie de mai mult.

- Să pierzi patru mii de lire nu este ca și cum ai pierde o potcoavă, i-o întoarce ea. Pur și simplu, n-am cum să-i pun la loc.

- Nu cred că înțelegi, spuse contele în șoaptă. Vreau mai mulți bani. Dacă vrei să-ți păstrezi clubul, ai face bine să găsești.

Ea îi aruncă din nou o privire lui Oliver.

- Poate ar trebui să-i spunem, mormăi ea.

- În nici un caz. Nu risc să-mi rup gâtul pentru că idiotul tău de fost cumnat are o gaură în buzunar.

- Ce să-mi spuneți?

Diane trase adânc aer în piept.

- Investitorii clubului, spuse ea încet și se retrase spre pervaz. Cei de la care am... șterpelit niște bani.

- Ce-i cu ei? Sunt prietenii tăi, cu siguranță asta nu mă privește pe mine.

- Tocmai asta este ideea, continuă Diane. Nu sunt prietenii mei... ai noștri.

- Atunci, ai cui? Și de ce-ți susțin clubul? întrebă Cameron neîncrezător.

- Ți-am spus, este foarte complicat. Și, până când ea nu încetează să mai caute nereguli, nu pot să-ți mai dau nici un ban. Nici măcar clubul Tantal nu merită să-mi pierd viața pentru el.

- Viața? repetă el. Exagerezi. Să nu crezi că nu-mi dau seama că încerci să scapi de înțelegerea noastră. Cât de prost crezi că sunt?

Erau pe cale să afle. Oliver își dresese glasul.

- Ea trebuie să-și dea seama că așteptăm ceva pentru deranjul nostru, spuse el.

- Cine dracului este această „ea” despre care tot vorbiți? Nu mă speriați dacă asta este sc...

Ușa dinspre salonul de dimineață se deschise larg. Genevieve Martine, cu părul blond tras pe spate într-un aspect mai sever ca niciodată, îi privi lung pe toți trei.

- Știam eu, spuse ea cu un accent franțuzesc mai pronunțat decât de obicei.

- Și cine dracului ești tu? întrebă Cameron. Te-am mai văzut pe aici. Ești prietena lui Diane.

- Pot să-ți explic tot, Genevieve, spuse Diane și se retrase până se lipi de perete.

- Poți să-mi explici furtul? Mă îndoiesc foarte tare, *mademoiselle*. Și tu... știam eu că nu ești de încredere. Îl împunse cu un deget pe Oliver.

- Ia ascultați aici, interveni contele, cu o expresie de nedumerire pe chip. Nu știu ce farsă jucați, dar n-am de gând să...

- Tu să taci din gură. Noi plănuim asta de trei ani. Iar voi trei nu o să distrugeți totul pentru noi - pentru *el* - din cauza lăcomiei voastre. Ea izbi cu un pumn în birou. Noi am pus bani în clubul ăsta, iar banii care ies de aici sunt ai noștri. O să-mi dați înapoi ce ați luat.

Cameron își încrucișă brațele la piept.

- Eu nu o să fac nimic.

- El n-are banii, Genevieve. I-am dat patru mii de lire ca să nu se ducă în justiție și să-mi ia clubul Tantal.

Domnișoara Martine se răsuci iute și se mai uită o dată la fața lui Cameron.

- Nu o să aduci clubul în atenția autorităților. Ne-am înțeles?

- Mi-e greu să cred că ești în măsură să mă oprești.

Diane înghiți în sec.

- Poate ar trebui să-i explicăm situația, Genevieve. Spre binele tuturor. De îndată ce înțelege ce se întâmplă, sunt sigură că o să fie mai înțelegător.

Domnișoara Martine se întoarse din nou încet spre conte.

- Foarte bine. O să explic o dată. Dacă spui ceva - orice - despre asta, o să știu că ai deschis gura și o să pun să fii omorât.

- Omorât? Asta este...

- Lady Cameron a pierdut totul când a murit soțul ei, spuse Genevieve cu accentul ei foarte pronunțat. Știam că se pricepe la pariuri și cluburi și aveam nevoie să facem bani fără să le trezim suspiciuni englezilor. Așa că am investit bani în club, iar ea ține banii clubului pentru noi, pentru a-i folosi la momentul potrivit. Ca să-l readucem pe împărat la putere.

Pentru o clipă, Oliver crezu că fata o lua pe arătură, dar Cameron se făcu alb ca varul.

- Împăratul? Nu se poate să te referi la... Bonaparte, nu?

- *Mon oncle, Napoléon, oui.*

- Adică... unchiul tău? Așa ceva nu se poate! Așa ceva trebuie să i se spună cuiva.

- Tu ai luat patru mii de lei de la clubul Tantal, *monsieur*. Dacă ciripești la autorități o vorbă despre acest lucru, o să mă asigur că află toată lumea că ai fost părtaș la asta. O să fii spânzurat pentru trădare.

Eu... Anthony Benchley se lăsă cu toată greutatea pe un scaun, cu chipul palid. Doamne, Dumnezeu!

- El chiar n-a știut, Genevieve, interveni Diane. A crezut doar că profită de o văduvă. Știu că asta n-ar conta pentru guvern, dar sigur nu trebuie să omori pe nimeni pentru asta.

- Nu știu de ce să nu. Trei ani, Diane. Iar tu, Haybury și... imbecilul ăsta credeți că puteți să-mi dați planurile peste cap?

- Nu am știut. Diane îți spune adevărul.

Domnișoara Martine se uită urât la Cameron.

- Tu o să te cari de aici, spuse ea pe un ton neutru. Nu-mi doresc atenția pe care moartea ta ar putea să o atragă asupra clubului. Și să știi că nu sunt singura din Londra care este implicată în eliberarea unchiului meu. Iar alții sunt mai letali ca mine. Un cuvântel, *un cuvântel*, Lord Cameron, despre Bonaparte sau clubul Tantal, și nu o să mai fii văzut niciodată.

- Da, da. Prea bine.

- Și, când pleci, o să-i spui paznicului de la intrare că nu o să mai vii niciodată aici. Dacă te mai vede vreodată, o să-ți înfigă un cuțit în inimă.

- Oh, Doamne. Femeia în pantaloni?

- *Oui*. Ea își întoarse brusc capul și se uită urât la Diane. Iar tu o să-mi returnezi fiecare bănuț pe care i l-ai dat. Nu scapi așa ușor din povestea asta. Apoi, își aținti

privirea spre Oliver. Nici tu. Ai vrut bogăție, și acum o să muncești pentru asta.

Oliver coborî capul.

- Nu poți să dai vina pe cineva că vrea o răsplată pentru munca lui, mormăi el.

- Ba cum să nu pot? Genevieve se uită din nou la Lord Cameron. Ți-am spus să te cari. Acum!

Împleticindu-se, contele se retrase spre ușa dinspre coridor.

- Mulțumesc, milady. Eu... Nu o să mai auzi în veci de mine. Jur. Asta nu este treaba mea. Habar n-aveam.

- Ține-ți gura și cară-te.

- Da, milady.

Napoleon se strecură pe ușă și o trânti în urma lui.

În tăcerea care se așternu după aceea, Oliver se uită de la o femeie la alta.

- Nepoata lui Bonaparte? spuse el într-un final.

Diane ridică din umeri.

- Napoleon chiar are șapte frați. Părea rezonabil.

- Crezi că a înghițit gogoșa? întrebă franțuzaica și reveni la accentul obișnuit cu influențe europene.

- O să aflăm dintr-un moment într-altul. I-am cerut lui Juliet să stea la ușa de la intrare în dimineața asta. Are să mă informeze dacă se întâmplă altceva.

Un zâmbet viclean arcui buzele lui Diane. Privirea lui Oliver era fermecată. Ea îl fermeca.

- Diane...

- Ce făcea Greaves? îl întrerupse ea.

- De fapt, îl ajuta pe Cameron să piardă o grămadă de bani, răspunse el. Și, înainte să întrebi, habar n-am de ce. Și-a dat seama că puneam ceva la cale. Bănuiesc că i s-a părut amuzantă ideea de a-l bate pe un nătărău precum Cameron.

Oliver nu voia să admită că poate fusese modul prin care Greaves își cerea iertare. Nu fără vreo altă dovadă decât simpla dorință de a nimici un șarpe.

- Chiar și așa, cred că ar trebui să-i iau în calcul cererea de înscriere.

- Dacă chiar e necesar... O să mă abțin de la vot.

Se auzi un ciocănit.

- Milady? Sunt Juliet.

- Iată. Intră, Juliet.

Femeia majordom intră în încăpere.

- Milady, ai spus că vrei să fii informată dacă se întâmplă ceva... ciudat. Lord Cameron a trecut valvârtej pe lângă mine și mi-a spus că-i pare teribil de rău, dar nu o să se mai întoarcă niciodată. Bănuiesc că la asta te refereai.

- Da, așa este. Mulțumesc mult, Juliet.

Cu o încuviințare din cap, Langtree ieși din nou. Într-un final, Oliver râsuflă ușurat.

- Felicitări, Diane! Clubul Tantal rămâne în mâinile tale.

Ea dădu aprobator din cap și își întoarse privirea spre fereastră.

- Jenny, ne lași singuri o clipă?

- *Mais oui.*

Aruncându-i o privire indescifrabilă, franțuzoaica părăsi încăperea prin ușa pe care apăruse.

- Crezi că mai trage cu urechea? întrebă Oliver după o clipă.

- Nu m-ar surprinde. N-a uitat cât de dărâmată eram acum doi ani. Își face griji.

El fu copleșit de neliniște. Se purtase prea urât cu Diane ca să fie iertat vreodată? Nu mai știa ce să facă pentru a-și răscumpăra greșeala. Dacă ceea ce făcuse nu era de ajuns... nici măcar nu voia să se gândească. Trebuia să devină un fel de pustnic, să trăiască la moșia Haybury și să nu mai plece de acolo, pentru că să o vadă din nou pe Diane și să știe că nu avea să fie niciodată a lui ar fi prea greu de suportat.

Încet, Diane se întoarse din nou spre el.

- Ai ceva de spus?

- Ce vrei să-ți spun? Ți-am pus o întrebare azi-noapte. O să te întreb din nou dacă vrei. O să-mi cer din nou

iertare. O să-ți spun din nou că te iubesc, pentru că te iubesc. Răspunsurile sunt la tine.

Vreme îndelungată, ea doar se uită la el.

- Oliver, eu...

- O să-ți reamintesc, o întrerupse el cu inima bătând de să-i sară din piept, că funcționăm bine împreună.

- T...

- Și, dacă ți-e teamă că proprietatea ta o să-mi revină mie, o să semnez orice vrei ca să te asiguri că reședința asta și clubul rămân la tine.

- Oli...

- Ai spus că ai încetat să mai crezi în iubire și în pasiune până m-ai întâlnit. Ceea ce nu ți-am spus era că și tu m-ai făcut să cred în ele. Eu credeam că dragostea este o farsă, dar tu mi-ai dovedit că mă înșel. Dacă el continua să vorbească, măcar ea nu apuca să spună nu, nu putea să-i spună că făcuse o greșală cu el, o greșală pe care nu avea de gând să o repete. Nu trebuie să-mi restitui împrumutul. Este al tău. Pot să te ajut să finanțezi orice vrei pentru Tantal...

Ea se repezi înainte și îi acoperi gura cu mâna.

- Taci, spuse ea. Cred că este rândul meu să vorbesc.

El nu putu să-i descifreze expresia de pe chip, dar făcu un semn aprobator din cap. Acum, era momentul să plătească pentru toate greșelile din trecut. Trebuia să le înfrunte, chiar dacă asta însemna că nu urma să aibă niciodată șansa să fie fericit. Nu așa cum fusese în ultimele două luni. Nu așa cum fusese când o revăzuse.

Degetele de pe buzele lui erau ușor tremurătoare.

- Acum doi ani, mi-ai frânt inima, șopti ea. Mi-ai rupt inima în mii de bucăți, chiar atunci când mi-am dat seama că aveam o inimă care se putea frânge.

„Oh, Doamne!”

- Diane, eu...

- Taci!

El se supuse din nou, încercând să nu tremure.

- Îl ultimele două luni, m-ai enervat, m-ai scos din minți, m-ai provocat și te-ai certat cu mine - și mi-ai pus

inima la loc. Am încercat să-mi spun că am obținut tot ce voiam, că mi-am câștigat independența și nu mai am nevoie de nimic.

Ea își coborî încet mâna și își prinse degetele de reverul lui. Oliver abia dacă mai putea să respire. În clipa aceea, vorbele ei sunau promițător, dar încetase să încerce să mai anticipeze ce gândea.

– Fetele astea au nevoie de mine, iar mie... mie îmi place să am grijă de ele. Nu o să mai fie niciodată singure și pierdute, cum am fost eu. Și am descoperit că-mi place să împart lucruri cu tine. Îmi place să discut cu tine; îmi place să-mi împart viața cu tine. Nu vreau să-mi spună nimeni ce să fac sau ce să nu fac. Totuși, vreau să am un partener. Și un egal.

– Pot să vorbesc acum?

– Da.

Oliver își dresă glasul.

– Asta înseamnă că o să te măriți cu mine? murmură el. Sau că este un parteneriat de afaceri? Pentru că nu o să accept una fără alta. Astea sunt condițiile mele.

– Chiar așa? întrebă ea încet. Nu te deranjează să mă ajuți cu clubul de gentlemen, dar o s-o faci numai dacă mă mărit cu tine?

– Da. Exact așa.

Superbii ei ochi de smarald se umplură de lacrimi. Tăcută, Diane încuviință din cap.

– Prea bine, atunci.

„Slavă cerului!”

– Aș prefera să o spui.

Ea trase ușor aer în piept și, ridicându-se pe vârfuri, își apăsă buzele pe ale lui.

– Om înnebunitor ce ești! Da, Oliver, mă mărit cu tine.

El o cuprinse în brațe și o trase mai aproape. Clubul, banii... nu-i păsa de nimic din toate astea. Tot ceși dorea era ca femeii frumoase și aprige pe care o ținea în brațe să-i pese de el la fel cum îi păsa lui de ea.

- Te iubesc mult, Oliver, îi șopti și ea. Te-am iubit dintotdeauna.

Oliver chicoti.

- Știi că o să avem o viață foarte scandaloasă.

- Abia aștept.

- Și eu.